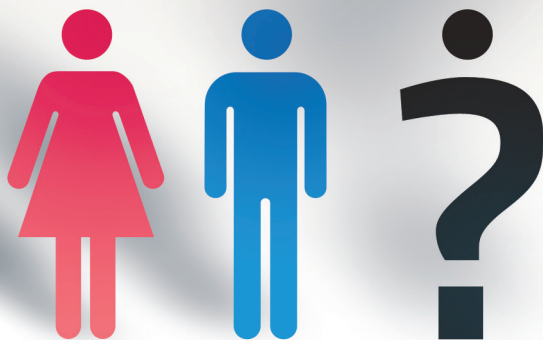

Gabriele Kuby

Gender revoliucija

Buldozerinis reliatyvizmas

Gabriele Kuby

Gender
revoliucija

Buldozerinis reliatyvizmas

Artuma

2014
Kaunas

UDK 173
Ku-09

Versta iš: Gabriele Kuby. *Die Gender Revolution. Relativismus in Aktion.* – fe-medien, Kisslegg, 2008, 4. Auflage.

Iš vokiečių kalbos vertė *Gediminas Žukas*

© VšĮ „Artuma“, 2014

© Gabriele Kuby, 2014 www.gabriele-kuby.de

© Gintautas Vaitoška, Pratarmė lietuviškam leidimui, 2014

ISBN 978-9986-461-65-4

Turinys

Pratarmė	/5
Pratarmė lietuviškam leidimui	/8
Reliatyvizmo diktatūra	/11
<i>Gender</i> revoliucija	/41
Iškelti meilės link	/76
Europos Parlamento rezoliucija dėl homofobijos Europoje	/116

*Absoliutinimas to, kas ne absoliutu, bet reliatyvu,
yra totalitarizmas. Žmogaus tai neišlaisvina,
jį tik paniekina ir pavergia. Ne ideologijos gelbėja
pasaulį, o atsigręžimas į gyvąjį Dievą, kuris yra
mūsų Kūrėjas, mūsų laisvės laidas, tikrojo gėrio
ir tikrosios tiesos laidas. Tikroji revoliucija yra
tikrai radikalus atsigręžimas į Dievą, kuris yra to,
kas teisu, matas ir kartu amžinoji meilė.
Ir kas dar galėtų mus išgelbėti, jei ne meilė?*

Popiežius Benediktas XVI

Kalba per vigiliją 2005 m. rugpjūčio 20 d.,
švenčiant 20-ąją Pasaulio jaunimo dieną

Pratarmė

Mieli skaitytojai, mielos skaitytojos!

Jūsų rankose knyga, kurios pavadinimas jums galbūt mįšlingas. Beveik niekas nežino, ką reiškia žodis *gender*, tačiau spaudžiant Europos Sąjungai *gender mainstreaming* tapo politikos „pagrindinis principas“ ir „daug sričių ap- rėpianti užduotis“. Senasis žodis *sex*, vartotas vyro ir mo- ters lyties skirtumui nusakyti, JT ir ES pakeistas sąvoka *gender*. Šia sąvoka peršama mintis, jog visos seksualinės orientacijos – heteroseksualinė, homoseksualinė, bisek- sualinė ir transseksualinė – yra lygiavertės ir visuomenės turi būti pripažįstamos. Siekiama įveikti „priverstinį hete- roseksualumą“ ir sukurti naują žmogų, kuris galėtų laisvai, neatsižvelgdamas į savo biologinę lytį, pasirinkti lyties ta- patybę ir ja gyventi. Kas *gender mainstreaming* priešinasi, tas diskriminuoja ir todėl baudžiamąja tvarka persekioti- nas pagal naujus antidiskriminacinius įstatymus.

Viešumenei už akių *gender* ideologija įsismelkė į valstybines institucijas, universitetus, mokyklas ir vaikų darželius. Šią ideologiją išpažinti ar bent tylomis ją remti yra pagrindinis *political correctness* (politinio korektišku- mo) punktas. Tas, kuris prieš ją kelia balsą, turi skaitytis su išstūmimo, mobingo, darbo vietos praradimo ir – jei so- cialinė padėtis aukšta – masinio žiniasklaidos bombardavimo galimybe. 2004 m. nuversdamas paskirtąjį ES komi- sarą Rocco Buttiglione Europos Parlamentas pats parodė

pavyzdį. Ideologijos šalininkai, manipuliuojantys laisvės, tolerancijos ir antidiskriminacijos vertybėmis, stengiasi panaikinti nuomonės laisvę, užčiaupti burnas kitaip galvojančioms ir totalitariškai prastumti savo programą. Europos Parlamento nutarimas B6-0025/2006, pateikiamas priede, yra nepadailintas tokios totalitarizmo dvasios liudijimas. Krikščionių poveikio galimybės visuomenėje vis labiau apribojamos, krikščioniškųjų vertybių perdavimui kitai kartai gresia pavojus, nes valstybė ir žiniasklaida vis labiau užvaldo vaikus bei paauglius ir griaua tėvams tenkančią auklėjimo užduotį. Tikrasis tikslas yra kova su krikščionyste, nes krikščioniai tiki, kad Dievas žmogų sukūrė „pagal savo paveikslą, vyrą ir moterį“ (plg. *Pr* 1, 27) ir pašaukė bei įgalino mylint save dovanoti ir būti vaisingą.

Knygelės trijuose skyriuose perskaitysite, kaip toli tas procesas jau pažengęs ir kokie nenuspėjami jo padariniai. Pirmajame, „Reliatyvizmo diktatūra“, mėginama atskleisti krikščioniškosios kultūros žlugimo šaknis. Kai kultūra susitaria, jog neįmanoma pažinti, kas yra gėris ir tiesa, kad jos nariai galėtų į tai orientuoti savo elgesį, galiausiai neįmanoma nuspręsti, kas tarnauja visuotinei gerovei ir kas jai kenkia. Kultūros nuosmukis, kokį šiandien regime, tuomet neišvengiamas.

Šio proceso centre yra lytinių normų irsmas. Anglų antropologas J. D. Unwinas savo didžiojoje studijoje „Seksas ir kultūra“ (*Sex and Culture*) konstatavo: juo seksualinis suvaržymas didesnis, juo kultūros lygis aukštesnis; juo seksualinis suvaržymas mažesnis, juo kultūros lygis menkesnis. Regime naują šio dėsniu patvirtinimą. Skyriuje „Gender revoliucija. Buldozerinis reliatyvizmas“ parodoma, kad seksualinė revoliucija klibina šeimos, vaikų, ateities pamatus.

Trečiasis skyrius „Pakilti naujai meilei – seksualinės kontrrevoliucijos būtinybė“ atskira brošiūra pasirodė 2005 m. Nepaisant kai kurių pasikartojimų, jis į šią knygelę įtrauktas, nes jame aiškiai iškeliamas 1968-ųjų kartos paskelbtosios seksualinės revoliucijos sąryšis su šiandiena.

Tereikia prisiminti, kokie skaudūs yra padariniai: šeimos žlugimas, abortai, dalies jaunimo nepriežiūra, AIDS, demografinė pervarta, kai iš lytiškumo atimama tikroji jo prasmė – vyro ir moters meilės kupinas susivienijimas. *Gender* revoliucijos veikėjai teparodo, koks visuomenės, ypač jaunųjų kartų, gėris išauga iš instinktų tenkinimo ir visų suvaržymų panaikinimo.

1968 m. pranašišku dokumentu *Humanae vitae* popiežius Paulius VI mėgino atskleisti žmonėms *teisingą žmogaus gyvybės perdavimo tvarką*. Jie nenorėjo girdėti. Trokšdamas parodyti, kad Dievas savo tariamai griežtais įsakymais kviečia žengti iškiliumi meilės keliu, popiežius Jonas Paulius II išplėtojo *kūno teologiją*. Benediktas XVI savo pirmojoje enciklikoje *Deus caritas est* priminė mums, kad Dievas yra meilė ir kad erosas, idant išsipildytų mūsų juntamas meilės ilgesys, turi subręsti ir virsti agape. Kokia malonė mūsų laikams, kad vyro ir moters meilės kelias apšviestas kaip niekada ryškiai.

Pratarmė lietuviškam leidimui

Skaitant apie dar vieną revoliuciją – šįkart *gender* – prireikia pastangų nepasiduoti nevilčiai. *Gender* ideologija griūva ant mūsų valstybės galinga finansinių srautų ir teisinės prievartos banga. Prisidengiant „nuskriaustųjų ir pažemintųjų“ gynimu, mėginama ir per mūsų šalį pervaziuoti homoseksualizacijos ir jaunimo dorovinio žlugdymo buldozeriais.

Gender revoliucija laisvės siekia prievarta. Toks paradoksas būdingas visoms ateistinėms diktatūroms. Tačiau žmonės, neradę tikrojo Dievo, kuris yra meilė (plg. *1 Jn* 4, 8), netampa nereliginiais plačiaja šio žodžio prasme: jie pasistato stabus. O stabai ne myli, bet baudžia.

Ištardama tiesą krikščioniškoji *meilės* civilizacija klystančiųjų nepasmerkia. Tik supranta jų nesupratimą. Žmogus, pasak Mircea Eliade, yra religinė būtybė – *homo religiosus*, ir noras turėti absoliučias vertybes yra įrašytas jo prigimtyje. Daugeliui Europos Sąjungos ir kitų tarptautinių organizacijų pareigūnų vertybė yra absoliuti žmogaus laisvė. Nenorint nieko uždrausti sau, viskas leidžiama ir *gender* ideologijos propaguotojams.

Siekdami absoliutaus gėrio be Dievo, visų laikų revoliucionieriai patenka į blogio rankas. Polinkis į prievartą slypi kiekvieno žmogaus širdyje, ir žmogus nėra pajėgus

išsivaduoti iš šio polinkio be To, kuris jį nugalėjo ant Kryžiaus. Taip ir *gender* revoliucija, siekdama visuotinės laisvės ir „įvairovės“ išsiskleidimo, didelės visuomenės dalies laisvę slopina, grasina ir net jau taiko prievartą.

Homoseksualumo bei *gender* ideologijos centre yra *libido* – seksualinio geismo išaukštinimas. Tokia „religija“ žmonijos istorijoje jau ne kartą konkuravo su tikėjimu į gyvąjį Dievą. Kaip rašo Niujorko universiteto psichologijos profesorius Paulius Vitzas, Senojo Testamento laikais garbinami išoriniai falinio kulto stabai šiandien yra virtę vaizduotėje ir žiniasklaidoje karaliaujančiais moteriškos ir vyriškos giminės sekso dievukais. Kaip ir senovėje, jie reikalauja aukų – pinigų, laiko, emocinio prisirišimo, o kontracepcija ir abortu jiems aukojami netgi vaikai.

Dar II amžiuje iki Kristaus prieš Izraelio homoseksualizaciją sukilo žydų tauta. Galingas ir drąsus Makabėjų sukilimas pasipriešino graikų pastatytose sporto salėse („gimnazijose“) praktikuojamai pederastijai – suaugusių vyrų lytiniais santykiams su berniukais ir jaunuoliais. Už jaunimo dorą ir skaistumą kovojama ir šiais laikais.

„*Gender* revoliucija. Buldozerinis reliatyvizmas“ – pirmoji į lietuvių kalbą išversta Gabriele Kuby knyga, kurią išleidžia „Artumos“ leidykla. Pavadinime bei pačioje knygoje dažnai vartojama iš lotynų kalbos kilusi sąvoka *gender*, kuria nusakomas socialiai konstruojamos „lyties“ atitikmuo, į lietuvių kalbą neverstina. Sąvokos sulietuvišinimas tik pasitarnautų ja peršamos ideologijos platiniui. Dėl tos pačios priežasties neverstinas darinys *gender mainstreaming* (nors teisės aktuose verčiamas „lyčių aspekto integravimo strategija“). Apskritai pastebėtina, kad pastaraisiais dešimtmečiais, ypač žmogiškojo orumo

ir lytiškumo srityje į teisės aktus ir viešąjį diskursą diegiamomis kalbinėmis sąvokomis (pvz., „reprodukcinės sveikatos“ ir pan.) siekiama ideologinių ir strateginių tikslų.

Šios knygos autorė Gabriele Kuby yra viena iš drąsiausių ir įžvalgiausių žmogaus prigimtį atitinkančios meilės gynėjų Vakarų Europoje. Galingi protestai prieš homoseksualų „santuokos“ ir „įvaikinimo“ įteisinimą pastaruoju metu kilo Prancūzijoje ir Didžiojoje Britanijoje. Prigimtinės šeimos gynėjų balsas veiksmingai skamba Kroatijoje, Slovakijoje, Vengrijoje, Lenkijoje ir Baltijos šalyse. Lietuva ne kartą pasipriešino jos savasties naikinimui. Mūsų šalies rezistencija sovietiniam marksizmui palaikė laisvės viltį Baltijos ir kitose šalyse bei pačiai Rusijai tuomet padėjo nusimesti diktatūros pančius. Pasipriešinsime ir dabar hedonistinės pakraipos marksizmu grįstai gender ideologijai. Per daug brangiai sumokėjome už savo laisvę. Tad noro kultą atremsime mokslu, kvailybę – protu, prievartą – drąsa, o priešiškumą – meile.

*Gintautas Vaitoška,
Šeimos ir santuokos studijų programos
Tarptautiniame teologijos institute (Austrija) vadovas*

Reliatyvizmo diktatūra

Ką jaučiame matydami besimeldžiantį žmogų – savo tėvą, motiną, vaiką, kleboną, profesorių, kokį nors galingąjį? Jis klūpo, rankos sudėtos, pro užmerktus akių vokus prasišviečia budri siela, galva šiek tiek palenkta širdies pusėn.

Žvelgdami į galingąjį galbūt abejojame, ar jo kūno kalba atspindi tiesą. Bet jei tai vis dėlto pasitaikytų ir tėvo, motinos, vaiko, klebono, profesoriaus, valstybės vadovo atveju atitiktų tiesą – argi šitai mūsų kaip nors nesujaudintų? Žinotume, kad tas žmogus neišivaizduoja esąs Dievas, bet suvokia, jog yra ribotas, kad aukščiau jo egzistuoja absoliuti galia, ir jis gali su ja užmegzti ryšį, išprašyti kelio gairių ir pagalbos, taip pat tikėtis, kad jam reikės tai galiai atsiskaityti. Ir jei kasdienybėje iš to asmens sklistų gerumas kiekvieno žmogaus, net puoselėjančio kitokius įsitikinimus, atžvilgiu, argi jo negerbtų ir ateistas, argi nelaikytų jo tikru žmogumi, būtent tokiu, kuris atitinka tikrovę? Galbūt ne. Mat gero žmogaus būtis yra veidrodis, į kurį mielai pažvelgs tik tas, kuris pats siekia gėrio. Tas, kuris gėrio netrokšta, veidrodį stengsis iš savo akiračio pašalinti, galbūt jį net sudaužyti.

Kaip tik tai vyksta šią istorinę akimirką: mūsų dienu mąstymas neigia, kad objektyviai egzistuoja tiesa, gėrio pažinimas, žmogaus galimybė ir pareiga siekti pažinti tiesą ir įgyvendinti gėrį.

Per šv. Mišias prasidedant konklavai kardinolas Ratzingeris 2005 m. balandžio 18 d. pasakė: „Randasi reliatyvizmo

diktatūra, nieko nepripažįstanti kaip galutinio ir paskutiniu visų daiktų matu laikanti tik savo Aš ir jo įgeidžius.“

Josephas Ratzingeris savo raštuose ir pamoksluose kaip kardinolas ir popiežius labai primygtinai nuolat įspėdavo saugotis šio pavojaus. Ar neturėtume į tai įsiklausyti?

„Reliatyvizmo diktatūra“ – kas tai? Reliatyvizmas yra filosofinė sąvoka, žyminti pažiūrą, kuriai pradžių davė Protagoras. Keturi šimtai metų prieš Kristų šis graikas suformulavo: „Žmogus yra visų daiktų matas“ – požiūrį, kuris šiandien, po dviejų su puse tūkstantmečių, pretenduoja tapti vienintelis galiojantis. Žodis „reliatyvizmas“ nežadina jokio įvaizdžio. Reliatyvizmas neavi aulinių batų ir nemosuoja vėliava. Jo dar neženklina joks logotipas, toks kaip svastika ar kūjis ir pjautuvas. Tačiau reliatyvizmo revoliucija galbūt užkabina gilesnius žmogaus gyvenimo klodus nei bet kuri ankstesnė revoliucija.

Išgirdę žodį „diktatūra“, krūptelime, nes prieš akis išskyla paskutinio šimtmečio nacionalsocialistinės ir komunistinės diktatūrų suversti kalnai lavonų. Jie dar nepalaidoti atgaila ir atmoka, kuriomis būtų save nuplovusios į tai išivėlusios tautos. Nepajudinamai akivaizdu tik viena: nenorime, kad milijonai žmonių dar kartą taptų vieno žmogaus, kurio galiai ribą nubrėžia tik mirtis, aukomis. Nenorime, kad tai nutiktų nei kitiems, nei mums patiems.

Ar gresia pavojus, kad reliatyvizmo diktatūra virs diktatūra, politine sistema, kai žmogus vėl taps medžiaga, naudojama ir sunaudojama galios interesų labui? Diktatūros nenukrenta iš dangaus ir jų sukuriamas pragaras neatsiranda per dieną. Diktatūra ir pragaras rengiami dvasioje. Jų dvasinės šaknys atsiskleidžia vėliau, kai žmonių dejonės parodo, kad pažadai buvo tik vilionės. Tada laužoma galva, kodėl vilkas neatpažintas tuomet, kai jis

dar buvo prisidengęs avies kailiu. Ainiai tada savo protėvius suskirsto į nusikaltėlius, bendrininkus, aukas ir rezistentus.

Kas yra reliatyvizmas?

Vokiečių kalbos didžiajame žodyne (*Duden*) reliatyvizmas apibrėžiamas taip: „Pažiūra, kai kiekvienas pažinimas laikomas teisingu tik santykinai (sąlygotu pažįstančiojo žiūros taško) ir niekada visuotinai.“ Teologijos ir Bažnyčios žinyne (*Lexikon für Theologie und Kirche*) parašyta: „Reliatyvistinė pozicija pažinimo teorijos srityje neišvengiamai verčia neigti absoliučiai galiojančius principus visose kitose filosofinėse disciplinose: etikoje atmetama visus saistanti dorovė, teisės filosofijoje – prigimtinė teisė, religijos filosofijoje – religijos galiojamumas.“

Tai reiškia: kas laikosi reliatyvizmo, tas nepripažįsta jokių absoliučiai galiojančių vertybių. Epochai, įsipareigojusiai reliatyvizmui, dorovės, teisės ir religijos srityse neegzistuoja jokie absoliučiai galiojantys matai.

Reliatyvizmui priešingas yra tiesos ir gėrio pažinimas. Pastangos tai pažinti nuolat kintančiame pasaulyje nuo Sokrato laikų yra filosofijos objektas. Su reliatyvizmu netaikomas suvokimas, kad kintantis, reliatyvus pasaulis kyla iš nekintančios, absoliučios versmės, yra jos palaikomas ir į ją sugrįžta.

Šią versmę religingi žmonės vadina Dievu. Iš sąsajos su Dievu išplaukia absoliutūs gėrio ir blogio matai. Žmogus juos pažinti gali ir jais vadovautis trokšta tada, kai myli Dievą (*Jn 14, 15 ir 15, 10*). Senasis Testamentas pabrėžia dievobaimingumą ir vadina tai išminties pradžia. Naujasis Testamentas centru padaro Dievo meilę. Žmogaus dramos esmė yra tai, kaip jis elgiasi su savo objektyvia

laisve – vadovaujasi šiuo absoliučiu matu, tai yra, krikščioniškai kalbant, vykdo Dievo valią ar pats padaro save gėrio ir blogio šeimininku.

Šie abu žmogaus buvimo pasaulyje būdai tarp savęs grumiasi. Kovoja vienas su kitu nuo Adomo ir Ievos. Tačiau šiandien atrodo, kad ta kova mūsų globaliu tapusiam pasaulyje kaip niekada paaštrėjo.

Dorovė, teisė ir religija remiasi apsisprendimu dėl *vertybių*, dėl to, kas pageidautina. Kokių padarinių laukti, kai nebesutariama, kad pageidauti derėtų gėrio, kai pats gėrio grindimas tiesa laikomas blogiu? Jei nebėra gėrio Šiaurinės žvaigždės, į kur per audringą vandenyną tada plaukia žmogaus gyvenimas, kur link keliauja individas ir visuomenė?

Dėl laiko ir erdvės saistomų matų esame vieningai susitarę. Grinvičo laikas, orientuotas į nekintamą žvaigždynų judėjimą, garantuoja, jog tikrai susitiksime, jei panorėsime. Auksinis metro etalonas Paryžiuje, žmonėms absoliutus matas, leidžia mums patikimai susikalbėti dėl aukščio, ilgio ir pločio. Techninė civilizacija be šių saistančių matų negalėtų egzistuoti. O ar gali be saistančių moralės matų egzistuoti žmogiškoji kultūra?

Kas yra žmogus?

Žmogus, kitaip nei gyvūnas, apdovanotas protu ir laisve. Evoliucijos teorija stengiasi parodyti, kad skirtumas tarp žmogaus ir gyvūno nėra esminis, juk mūsų genomas nuo beždžionės skiriasi tik minimaliai. Tie, kurie tokį požiūrį laiko vieninteliu galiojančiu, yra padarę vertybinį apsisprendimą. Jie *nori*, kad skirtumo būtų galima nepaisyti. Jie nenori, kad šio išankstinio apsisprendimo motyvai būtų išskelti į proto šviesą. Kodėl taip karštai trokštama žmogų prilyginti gyvūnui?

Niekas žmogaus nelaiko tokiu iškilium kaip krikščionių Dievas: „Padarykime žmogų pagal mūsų paveikslą ir panašumą“, – sakoma pirmajame Biblijos puslapyje, o po kelių eilučių toliau: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos“ (Pr 1, 26–27). Tiesą sakant, žmonės turėtų džiūgauti dėl tokios didybės pažado. Tačiau daugybė nenori nieko žinoti apie šį mylintį Dievą, nes jis iš žmogaus reikalauja išmokti mylėti.

Pripažįstantieji asmens panašumą į Dievą ir nepakartojamumą skirtumus laiko esminiais. Pavyzdžiui, šiuos:

Žmogus suvokia save.

Žino, kad mirs.

Gali klausti, iš kur jis ir kur link eina.

Gali valdyti savo instinktus.

Gali laisvai apsispręsti gėrio ar blogio naudai.

Gali atiduoti savo gyvybę dėl draugų.

Gali švęsti šventes.

Gali kurti iškilium meno kūrinium.

Gali garbinti ir šlovinti Dievą.

Kurie skirtumus nuo gyvūno laiko esminiais, tie saugo žmogų nuo kėsėjimosi į jo kilnumą. Saugo gausybę silpnųjų nuo nedaugelio stipriųjų.

Gyvūno elgesį valdo instinktas ir troškimas iškart patenkinti poreikį, o žmogui atsiveria objektyvi laisvės erdvė, kurioje jis turi ir nori priimti sprendimus. Niekas negali atimti iš žmogaus galutinės laisvės, nes jis, kad liktų ištikimas gėriui, *gali* paaukoti savo gyvybę. Gyvūnas ne. Kaip žmogus pažįsta, kas gera ir teisinga, kas bloga ir klaidinga, ką jam *privalu* daryti? Ir kaip jis panori ir geba daryti tai, ką pažino esant gera ir teisinga?

Į tai atsako religija, teologija ir filosofija.

Juslėmis žmogus prieina ribą, skiriančią nuo to, kas neregima, ir tai verčia jį kelti klausimus, į kuriuos juslėmis neįmanoma atsakyti. Neišvengiamas sąlytis su ta riba kelia baimę, todėl visų kultūrų ir visų laikų žmonės plėtojo neregimojo pasaulio vaizdinius ir bendravimo su juo formas, kuriomis siekė savo atžvilgiu palankiai nuteikti nujaučiamas nepaprastas galybes.

Labiau išplėtotos religijos apreiškia žmogui, kas jis yra ir kur link eina. Pretenduodamos į absoliučią tiesą, jos moko, ką žmogui *privalu* daryti, kad užimtų teisingą vietą religijos nusakomame kosmose. Kiekviena religija reikalauja iš žmogaus būti geram. Krikščionybė tai daro itin radikaliai iki pat įsakymo mylėti priešą. Per du tūkstančius metų milijonai kankinių mieliau rinkdavosi mirtį nei išdavystę to, ką laikė tiesa ir gėriu, ar kitų žudymą norint primesti savo tiesą.

Yra įvairių religijų, reiškiančių pretenziją į absoliučią tiesą. Dėl to kariauta ir tebekariaujama. Tad ar yra absoliuti tiesa? Ar tikrai būtina atsisakyti tokio įsitikinimo? Ar pretenzija į tiesą atmestina todėl, kad buvo ir yra žmonių, trokštančių primesti savo tiesą kitiems prievarta? O gal tai darančys žmonės nepakluso tikrajam savo religijos raginimui?

Iš to, kad tiesa pažiūstama skirtingai, daryti išvadą, jog nėra absoliučios tiesos, yra reliatyvistinė loginė klaida. Juk lygtis $2+2=4$ nėra klaidinga todėl, kad kiti, nors kiek daug jų būtų, tvirtina, jog turėtų būti 5.

Filosofija remiasi ne dievybės apreiškimu, bet proto geba pažinti tiesą. To sąlyga, kaip religijos atveju, yra tiesos egzistavimas, nepriklausomai nuo tikrovę suvokiančio subjekto.

Reliatyvizmas šią religijos ir filosofijos sąlygą klibina. Kadangi negali būti vieningo sutarimo dėl tiesos, tai

tiesos klausimas esąs nereikšmingas privatus reikalas, maža to: pretenzija į tiesą yra pavojingas demokratijos ir taikos priešas.

Šiai dvasinei srovei mūsų laikais taip išplitus, Josephas Ratzingeris kalba apie tokios pažiūros *diktatūrą*. O diktatūra reiškia, kad tos pažiūros šalininkai turi tiek daug galios, jog ją gali kitiems primesti ir neleisti gyvuoti jokiai kitai nuomonei. Šis procesas rutuliojasi mąstytojų – filosofų, teologų, teisės teoretikų, socialinių mokslininkų, psichologų – gildijoje, net visose mokslinėse disciplinose, įskaitant gamtamokslį, tariamai atsiribojusį nuo vertybių.

Tačiau mintis, kad nebegali ir nebeturi būti saistančių vertybių, jau seniai išstrūko iš giliaminčių mąstytojų dirbtuvių ir virto mūsų laikų vyraujančia ideologija. Dauguma jaunųjų kartų, vargiai bežinančių Dievo vardą, atsisveikinimą su saistančiomis vertybėmis laiko laisvės garantu.

Kaip gali gyventi ir išgyventi kultūra, kai nebėra sutarimo, kad gėris yra pažinus ir individams, grupėms, valstybei siektinas dalykas? Visur girdime šaukiantis „vertybių“ ir sykiu regime, kaip trypiamas jų pagrindas.

Atidžiau pažvelkime į tai, ką Josephas Ratzingeris turi galvoje kalbėdamas apie *reliatyvizmo diktatūrą*.

Totalitarinės ideologijos

Šiandienė reliatyvizmo ideologija atsirado istoriniame kontekste. Pirma būta žlugusių nacionalsocializmo ir komunizmo ideologijų traumos. Šios utopijos apie „viešpataujančius žmones“ ir „naują žmogų“ turėjo sukurti rojų žemėje. Bet to vaisiai buvo milijonai žuvusiųjų, sielų, kultūros, gamtos suniokojimas.

Josephas Ratzingeris aiškina: „Revoliucija ir utopija – veržimasis tobulo pasaulio link – viena nuo kitos

neatsiejamos: jos yra konkretus šio naujo politinio ir pasaulietinio mesianizmo pavidalas¹. Kadangi negali būti jokio žemiškojo atpirkimo, toks tiesos iškreipimas veda į didžiausias nelaimes. Ratzingeris taikliai ir glaustai suformuluoja: „Ateities stabas ėda dabartį“².

2006 m. balandžio 28 d. meldamasis Aušvice, popiežius Benediktas XVI pasakė: „Sunaikinus Izraelį, turėjo nebelikti jokių šaknų, kuriomis remiasi krikščionių tikėjimas; jos turėjo būti pakeistos nauju, pačių pasigamintu tikėjimu žmogaus, stipriojo, valdžia.“

Abi totalitarinės ideologijos kovojo su Dievu. Pasaulio akyse iškilus neapsakomam nacių nusikaltimui sunaikinti išrinktąją tautą, prieš krikščionis nukrypo pirmiausia komunistų visa naikinantis įtūžis. Tai daryta apeliuojant į „tiesą“ ir „moksliskumą“.

Kai pozityvusis mokslas laikomas vienintele patikima prieiga prie tiesos, o tiesa apribojama kiekybiniu aspektu, ideologijai tokio atributo reikia. „Moksliskumas“ vis dar tebėra paltas, kuriuo ideologijos, kad paslėptų savo propagandistų galios troškimą, ir šiandien turi rengtis.

Kas nutiko, kai žmogiškosios kančios bedugnėje atsiskleidė melas? Žmonės suvokė: mus apgavo! Leidomės būti apgauti nacių, komunistų. Ne, tai nebuvo tiesa, tai buvo bausis tiesos iškreipimas. Siekiant pateisinti ir išlaikyti klikos diktatorišką valdžią, blogis nuo vaikystės mums pardavinėtas kaip gėris. Diktatoriai žino: blogį būtina vadinti gėriu, nes žmogus nori gyventi dėl gėrio.

Tad neatidėliojant reikėtų klausti, kas gi yra tiesa? Kodėl leidasi būti suvedžiojamas, kada savo viduje nutildžiau

1 Joseph Ratzinger. *Werte in Zeiten des Umbruchs*. Freiburg 2005, p. 59.

2 *Werte*, p. 18.

tiesos balsą, kuriuo metu man apie mano kaltę liovėsi signalizavusi *sąžinė*? Kada Dievui priešiškoje aplinkoje nustojau laikytis Dievo? Gal staigiau išvien su vilkais, kai būčiau turėjęs didvyriškai šaukti: čia – blogis?! Pagaliau galbūt prisidėjau prie purvino engėjų reikalo, nes tai man davė naudos? Gailestis, atsivertimas, atsiteisimas, atgaila būtų padėję nuplėšti avies kailį nuo blogio. To nepadarius jis kaipmat pasirodys apsirengęs naujais drabužiais.

Tas nebuvo padaryta. Nei žlugus nacionalsocializmui, nei žlugus komunizmui. Vietoj to atsisakyta siekti tiesos kaip visuomeninės egzistencijos pagrindo. Šitoks žingsnis teisinamas nurodant, jog taip atsiliepiama į laisvės reikalaujančių pavergtų žmonių šauksmą.

Demokratija vietoje tiesos

Totalitarinius režimus pakeitė demokratijai būdingas politinės valios susidarymo procesas. Demokratija šiandien mums atrodo geriausia iš visų visuomenės formų, nes tikime, kad ji mus apsaugo nuo savivalės bei priespaudos ir gali visiems geriausiai garantuoti teisingumą ir laisvę. Anot reliatyvistinio požiūrio, valstybės tikslas yra įgyvendinti nebe *summum bonum*, visuotinę gerovę, – nes dėl jos neįmanoma vieningai sutarti, – bet daugumos valią.

Visi trys šaltiniai, iš kurių Vakarų kultūra ligi šiol sėmė visuotinės gerovės ir saistančios teisės matus, buvo ir tebėra įtarinėjami ir užpilami žemėmis: graikų filosofijos proto priemonėmis grįsta prigimtinė teisė atmetama kaip ypatingas katalikų mokymas. Metafizika – proto išvalga į visuotinės tikrovės bei žmogaus esmę – nebelaikoma prieiga prie saistančios tiesos. Krikščioniškasis tikėjimas, pagimdęs Vakarų kultūrą, nebėra įsitvirtinęs širdyse ir dauguma žmonių nelaiko jo elgesio pagrindu.

Josephas Ratzingeris aiškina: „Nenorime, kad valstybė mums primestų tam tikrą gėrio idėją. Problema tampa dar aiškesnė, kai gėrio sąvoką aiškiname tiesos sąvoka. Šiandien mums atrodo, jog pagarbos kiekvieno individo laisvei esmė yra tai, kad valstybė nesprenžia tiesos klausimo: tiesa, vadinasi, ir tiesa apie gėrį, atrodo bendruomeniškai nepažini. [...] Tiesos sąvoka atsiduria nepakantos ir to, kas antidemokratiška, zonoje. Tiesa yra ne viešasis, bet vien privatus ir grupinis gėris. Šiuolaikinė demokratijos sąvoka atrodo neišardomai susijusi su reliatyvizmu“³.

Amerikiečių teisės filosofui ir reliatyvizmo pirmtakui Richardui Rorty idealas yra „liberali visuomenė, kurioje nebeegzistuos absoliučios vertybės ir absoliutūs matai, o vienintelis siektinas dalykas bus gera savijauta“. „Demokratijos esmė [yra] laisvė, o ne gėris, kuris, regis, vėl kelia grėsmę laisvei.“ „Teisės šaltinis gali būti tik piliečių daugumos įsitikinimai“⁴.

Ir Rorty žino, kad Hitleris į valdžią atėjo daugumos nutarimu. Tad kodėl jam nėra akivaizdu tai, jog „neginčytina, kad dauguma gali klysti“⁵? Klaidos „gali būti susijusios ne tik su periferiniais dalykais, bet ir paliesti pagrindines gėrybes, todėl nebebus įmanoma laiduoti žmogaus kilnumo ir žmogaus teisių, vadinasi, prapuls pati laisvės prasmė. Juk tai, kas yra žmogaus teisės ir kokia yra žmogaus kilnumo esmė, daugumai jokių būdu nėra akivaizdu. Kad įmanoma laisvę suvedžioti bei ja manipuluoti ir kad ji gali būti griauinama būtent laisvės vardu, dramatiškai įrodė mūsų šimtmečio istorija“⁶.

3 *Werte*, p. 52 ir t.

4 *Werte*, p. 45–59.

5 *Werte*, p. 59.

6 *Werte*, p. 59.

Norint suvokti, kad žmogaus teisės, nesiremiančios absoliučiomis vertybėmis, yra trapios, nebūtina žvelgti į praeitį. Niekam nekyla abejonių, kad teisė į gyvybę yra elementariausia žmogaus teisė ir todėl pirmutinė valstybės užduotis yra apsaugoti savo piliečių gyvybę, o ypatin- gai tų, kurie patys nepajėgia apsiginti. Tačiau daugumos valia nuspręsta, kad žudyti negimusius vaikus galima. Vokietijos teisminė valdžia įvardija tai kaip neteisingu- mą, tačiau už tai nebaudžia. Tautos atstovai *ne* nekreipė dėmesio į tautos valią, bet išpildė valią daugumos, kurios buvo ir nori būti vėl išrinkti. Europos Sąjungoje ir Jung- tinėse Tautose siekiama abortus paskelbti žmogaus teise. Net pagalbos įkalintiesiems organizacija *Amnesty Inter- national* ketina tai padaryti savo tikslu.

Jei nesiremia absoliučiomis vertybėmis, būtent gyvy- bės neliečiamumu, žmogaus teisės virsta derybų objektu. Tuščia laisvės erdvė mūsų akivaizdoje užpildoma abortais nužudytų kūdikių lavonais.

Teisėtu, demokratiniu sprendimu atsisakius vienos žmonių grupės teisės į gyvybę, užtvanka pralaužiama. Disponuoti savo nuožiūra atiduodama ir kitų grupių teisė į gyvybę. Neįgaliosius galima nužudyti prieš pat jų gi- mimą, mūsų kaimyninėse šalyse myriop galima pasiūsti garbaus amžiaus žmones ir net sergančius vaikus, jei to pageidauja jie patys arba, vaikų atveju, jų tėvai.

Akivaizdu: kad daugumos sprendimas vestų gėrio link, pati dauguma turėtų trokšti gėrio ir gebėti daryti gera. Nėra įrodymų, kad savanaudiškų individų visuma priims sprendimus, stiprinančius visuomenės gyvenimo pagrindus ir tinkamus ateičiai. Kiekvienas žino: daryti gera sunku, daryti bloga lengva. Suviliojimo esmė – užliū- liuoti sprendimo dėl to, kas gera ir bloga, galią ar net tai,

kas bloga, įpiršti kaip gera. Be ugdymo siekti gėrio visada būsime pasirengę savo interesus įgyvendinti kitų sąskaita. Mus bus galima suvilioti. Mumis bus galima manipuluoti. Galimybės suvilioti ir manipuluoti mūsų laikais išaugo iki šturpą keliančio masto. Vadinasi, demokratija priklauso nuo moralinės būklės tų žmonių, kurie priima daugumos sprendimus. Todėl Ratzingeris kalba apie „ikipolitinius moralinius laisvos valstybės pagrindus“ ir sulaukia Frankfurto mokyklos filosofo, kadaise studentų sąjūdžio įkvėpėjo Jürgeno Habermaso pritarimo. Kruvina praeitis ir kruvina dabartis neabejotinai liudija: demokratijai privalu turėti „nereliatyvistinį branduolį“.

Tolerancija – reliatyvizmo kovos sąvoka

Lenkų filosofas Ryszardas Legutko atskleidė, kaip reliatyvizmas užgrobė ir užgrobia valdžią⁷. Pagrindinis vaidmuo tenka tolerancijos sąvokai. Mažesnės svarbos tolerancijos sąvoka tapo kovos šūkiu reliatyvizmo diktatūrai statydinti.

Laiko dvasios vertybių skalėje tolerancija stovi pačiame viršuje. Anksčiau ji laikyta pageidautina dorybe socialinei taikai išlaikyti, nes nepakanta atvedavo prie smurto ir persekiojimų. Tolerancija pirmiausia turėjo laiduoti religijos ir sąžinės laisvę. Savo „Traktate apie toleranciją“ (*Traité sur le tolerance*) Voltaire'as toleranciją gynė kaip moralės viršūnę, tačiau – kitaip nei mūsų dienų reliatyvistai – jis tiesos nelaikė represine sąvoka. Toleranciją, susijusią tik su taikiu skirtingus įsitikinimus turinčių žmonių sugyvenimu, Legutko vadina „negatyviaja tolerancija“.

Tačiau tuo neapsiribota. Tolerancijos sąvoka norėta vienus požiūrius paremti, kitus neutralizuoti. Taip

7 Ryszard Legutko. *The Trouble with Toleration*. Partisan Review, t. 61, Nr. 4, 1994.

tolerancija virto visuomenine programa, turėjusia pašalinti visas į tiesą pretenzijas reiškiančias filosofijas, religijas bei socialines normas. Svarbu tapo ne ko nors *nedaryti*, pavyzdžiui, neengti kitaminčių, bet ką nors *daryti*, būtent kovoti už laisvės reikalą. Legutko šitai vadina „pozityviaja tolerancija“. Štai ką jis rašo apie postmodernistinius filosofus: jie tiki, „kad galime, privalome išdildyti nepakantos netolerancijai pagrindą ir kad jau pradėjome tai daryti <...>. Dėl netolerancijos kalta tiesa kaip tokia, neatsižvelgiant į tai, kokių arogantiškumo ar nusižeminimo laipsniu ji išpažįstama“. Kiekviena tiesa šalina kitas. „Jei, pavyzdžiui, atkakliai laikomasi heteroseksualumo, galima tikėtis įtarimo, jog šitaip netiesiogiai norima parodyti, kad homoseksualumas objektyviai klaidingas; todėl savo ruožtu galima laukti priekaišto, kad menkinamas homoseksualių asmenų kilnumas ir kurstoma jų diskriminacija. Vadinas, nuo tiesos tiesus kelias veda prie persekiojimo“⁸.

Tokie filosofai reikalauja atsisakyti metafizikos ir bet kurio pažinimo būdo, kurį galima išrutulioti iš tiesos.

„Ši išlaisvinimo programa reiškia panaikinimą tokios filosofijos, kuri egzistavo du su puse tūkstančio metų“⁹. Drauge su tiesos sąvoka buvo atrinktos ir kitos sąvokos: esmės, prigimties, subjekto ir objekto dichotomijos, proto, gėrio ir blogio. „Richardas Rorty tai šitaip išreiškė: demokratijai teiktina pirmenybė filosofijos atžvilgiu“¹⁰.

Pozityviosios tolerancijos samprata leidžia kiekvienam laikytis savo pozicijos, bet reikalauja kaip lygiavertės traktuoti visas kitas pozicijas. Apie kitas pozicijas nevalia

8 Ten pat, p. 170.

9 Ten pat, p. 171.

10 Ten pat, p. 171.

neigiamai atsiliepti, nes tai būtų diskriminacija, privalu gerbti ir tai, kas atrodo pasibjaurėtina.

Vadinasi, su savo pozicija smarkiai tapatintis draudžiama. Visų atžvilgiu privalu būti geranoriškai atviram. Maždaug taip: „Aš esu krikščionis, bet vis dėlto geranoriškai atviras tam, kad menininkas šlapintųsi ant krucifikso“¹¹.

„Tikslas yra *homo liberalis*, viešumoje ir privačiame gyvenime pirmiausia ir labiausiai ištikimas ne kokiam nors tikėjimo išpažinimui, bet pliuralistinei tvarkai. *Homo liberalis* vienintelis įkūnija žmoniją tolerancijos reikalavimus bei sąlygas atitinkančiu būdu. Pradinis tolerancijos nuopelnas buvo tai, kad protestantas nebuvo verčiamas išsižadėti savo protestantizmo, o žydas – savo judaizmo. Dabar atrodo, jog garbė vadintis pakančiuoju tenka tik tam, kuris tampa *homo liberalis* ir atitinkamai pakeičia savo pasaulėžiūrą – ne todėl, kad įrodyta, jog ta pasaulėžiūra klaidinga, bet todėl, kad ji laikoma atstumianti socialiniu ir politiniu požiūriu. Vienu žodžiu, tolerancija yra socialinio perauklėjimo programa“¹².

Kokie padariniai išplaukia iš reliatyvistinės teorijos, liudija austrų teisės mokslininko Hanso Kelseno, Ratzingerio akimis, griežtojo reliatyvizmo iškilaus atstovo, pozicija.

Kelsenas, vertindamas Pilotą laikyseną pasmerkiant Jėzų, laiko jį pavyzdingu demokratu.

Prisiminkime: Pilotas neranda jokios Jėzaus kaltės. Jis klausia: „Vadinasi, tu esi karalius?“ Jėzus atsako: „Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso.“ „O kas yra tiesa?“ – klausia Pilotas, tačiau atsakymas jo nedomina. Jis vėl išeina pas žydus, nori su

11 Ten pat, p. 175.

12 Ten pat, p. 176.

jais susitarti. Barabas vietoj Jėzaus, nuplakdinimas vietoj nukryžiuojimo. Tačiau šaukianti minia nenori tuo pasitenkinti. „Ant kryžiaus jį, ant kryžiaus!“ Pilotas, pastebėjęs, kad gali užsitraukti imperatoriaus nepasitikėjimą, atiduoda Jėzų jiems nukryžiuoti ir pats susitepa rankas nekaltu krauju (plg. *Jn* 18, 37–19, 16a).

Ratzingeris apie tai sako: „Kelsenas mano, kad Pilotas čia pasielgė kaip tobulas demokratas. Kadangi nežino, kaip teisingai pasielgti, todėl atiduoda nuspręsti daugumai. Šitaip austrų mokslininko pavaizduotas Pilotas viršta reliatyvistinės ir skeptiškos demokratijos, grįstos ne vertybėmis ir tiesa, bet procedūromis, simboliu. Kelsenas, regis, neabejoja, kad Jėzaus atveju nuteistas nekaltas teisis. Tačiau kitokios tiesos, nei daugumos, juk nėra“¹³.

Kad su reliatyvizmo padariniu, būtent teisminės žmogudystės demokratiniu įteisinimu, susitaiksto ir tai viešai išpažįsta toks labai gerbiamas teisės mokslininkas, yra stebėtina. Tai, kad nekaltasis paaukojamas stabu paverstai demokratijai, čia yra Jėzus Kristus – krikščionims yra perspėjantis ženklas.

Žodis veikia

Aptarėme laiko, kuriame gyvename, mąstyseną. Pagrindinė reliatyvizmo ištara yra štai ši: pažinti to, kas yra gėris ir tiesa, neįmanoma. Todėl gėris ir tiesa negali būti mūsų bendro gyvenimo laisvėje saistantis pagrindas. Kuris sakosi žinąs, kas yra gera ir teisinga, tas netolerantiškas, ir todėl su juo būtina kovoti.

Kokią visuomenę pagimdo reliatyvistinė mąstysena? Ir ar apskritai galima sakyti, kad mąstymas kuria visuomeninę

13 *Werte*, p. 55.

tikrovę? Gilindamiesi į kokią nors istorinę epochą, nagrinėjame idėjas, tuo laiku ženklusias žmonių mąstymą. Nuo latos konstatuojame filosofinio mąstymo ir visuomeninės tikrovės atitikimą. Heinrichas Heine vienoje iš savo niūrių pranašišku vizijų apie Vokietijos raidą pasakė: „Mintis eina pirma veiksmo kaip žaibas pirma griaustinio“¹⁴.

Sąryšis slėpiningas. Kaip įmanoma, kad tai, ką savo studijų kambaryje sugalvoja koks nors Hegelis, Marxas, Freudas ir ką apskritai įstengia suprasti mokslininkų elitas, trumpą ar ilgą laiką daro poveikį tautų gyvenimo tikrovei? Kaip šitai įsismelkia į masių protus bei širdis ir lemia jų elgesį?

Turime suvokti: ŽODIS kuria tikrovę, geresnę ir blogesnę. Izaijas apie Dievo žodį sako: „Jisai nesugrįš pas mane bergždžias, bet įvykdys, ko trokštu, ir atliks, ko siūstas“ (Iz 55, 11). Tačiau tikrovę kuria ne tik Dievo žodis. Ir blogas žodis padaro savo darbą. Tarp jų stovi žmogus su savo laisve.

Kadangi žodis kuria tikrovę, visuomeninius pokyčius visuomet lydi kalbos pokyčiai. Žodžiai, šimtmečiais padėję krikščioniškai kultūrai skirti tai, kas gera, ir tai, kas bloga, įgijo prastą reputaciją ir nebegali būti vartojami viešajame diskurse. Jų vartotojas išjuokiamas, apšaukiamas fundamentalistu ir nutildomas. Tai daugiausia žodžiai, susiję su teigiamu ar neigiamu žmogaus elgesio vertinimu ir nusakantys kultūros kryptį. Iš atmetamų žodžių minėtini: dorybė, mergeliškumas, skaistumas, tyrumas, nuodėmė, yda, palaidumas.

Atsirado ir naujas žodis – *gender*, vartojamas norint lytiškumą atsieti nuo vyro ir moters dvipoliškumo ir atiduoti laisvai individui disponuoti. Juo žymima „socialinė“,

14 Heinrich Heine. *Zur Geschichte der Religion und Philosophie in Deutschland*. Drittes Buch, 1834.

laisvai pasirenkama lytis – priešingai žodžiui *sex*, kuriuo įvardijamas vyro ir moters lytinis skirtingumas. Plačiuose visuomenės sluoksniuose *gender* sąvoka beveik nežinoma, tačiau yra tapusi reliatyvistinio perversmo verbaliu smaigaliu (apie tai žr. skyrių „*Gender* revoliucija“).

Laiko ženklai

Kaip atrodo epocha, ženklinama žodžių, kuriais nebeįmanoma skirti, kas yra gera ir kas bloga?

Kiekvienam akivaizdu, kad mūsų kultūra išgyvena krizę. Nėra beveik nė vieno, kurio ši krizė nebūtų palietusi. Gimstamumo nuosmukis, šeimos irimas, nedarbas, milžiniškas valstybių prasiskolinimas, prekyba žmonėmis, terorizmas – visa tai vyksta klimato kaitos ir vis dažnesnių gamtos katastrofų fone. Nauja mūsų laikais yra tai, kad nuosmukis apėmęs ne ribotą kultūrą, kurią galėtų pakeisti kylanti, gyvatinga kultūra, bet kad šios problemos globalios. Horizonte ryškėjančios Kinijos ir islamo sąlygotos galios centrų slinktytis, žinoma, nežada problemų sprendimo.

Kokia yra žmonių būklė? Milijonai gyvena suirusiose šeimose. Milijonai neturi darbo. Milijonai prislėgti depresijos, nuolatos kamuojami baimės, yra priklausomi – nuo alkoholio, narkotikų, troškimo suliesėti, pornografijos. Vis daugiau žmonių dažniau serga. Daugėja nusikaltėlių. Milijonai vyrų eina pas prostitutes, tiek pat moterų pagrobiamos ir parduodamos, kad šie vyrai galėtų jomis naudotis. Vis daugiau vaikų seksualiai išnaudojami. Milijonai moterų yra nužudžiusios savo negimusius vaikus. Milijonai nebenori turėti vaikų.

O kaip klojasi jaunajai kartai, kuriai Dievas tesukelia juoką, nes jai niekas gyvenimu ir žodžiu nepaliudijo Dievo, o

atsakomybės neįsakydami žiniasklaidos ir vartojimo pramonė kaip gyvenimo turinį bruka pelną duodančią pramogą?

Roberto Kocho instituto atlikta vaikų ir paauglių sveikatos studija, paskelbta 2006 m. rugsėjį, rodo: 21,3 proc. vaikų turi antsvorį, dešimtmečių–septyniolikmečių amžiaus grupėje net 25,5 proc.; 21,9 proc. kamuoja valgymo sutrikimai, iš septyniolikmečių mergaičių net 30 proc. Ir tas reiškinyt juo dažnesnis, juo žemesnis socialinis ekonominis statusas. 22 proc. būdingos psichinės problemos – socialinio elgesio sutrikimai, baimė, depresija. Nepalankus šeimos gyvenimas ir žemas socialinis ekonominis statusas riziką padidina keturis kartus.

Anot Vokietijos ekonomikos instituto (IW) Kelne, beveik ketvirtadalis kiekvienos abiturientų laidos nėra reikiamai pasirengęs sėkmingai įgyti profesiją¹⁵.

Su chroniškais psichiniais sutrikimais daugelis jau ateina į vaikų darželius ir pagrindines mokyklas¹⁶. Nestebina, kad vis daugiau vaikų ir paauglių mokyklos kasdienybę pakelia tik vartodami psichinio poveikio vaistus¹⁷.

Mokytojo profesija virto plėšrūnų tramdytojo darbu. Parako statinė kartais sprogsa smurto ekscesais. Tėvai ir mokytojai nebeturi autoriteto, nes paaugliai lygiuojasi į bendraamžius, kurie yra tokie pat nebrandūs, sutrikę ir manipuluojami kaip ir jie patys¹⁸.

15 *Die Tagespost*, 2006 06 27.

16 13–17 proc. ikimokyklinio amžiaus vaikų turi rimtų sunkumų. *Soziale Kompetenz für Kinder und Familien – die Erlanger-Nürnberg-Studie*. Erlangen 2004.

17 45 proc. dvylikmečių–septyniolikmečių ilgesnį laiką vartoja vaistus nuo galvos skausmo ir stimuliuojančias priemones. *Die Tagespost*, 2001 09 29.

18 Neufold, Gordon und Maté Gabor. *Unsere Kinder brauchen uns*. Genius Verlag 2006. Svarbi knyga apie „orientavimąsi į bendraamžius“.

Daugeliui paliktųjų plaukai stojasi piestu, jie kišasi kištukus į ausis, kad organizmą paveiktų ritmine srove, ir vartodami narkotikus bėga į iliuzinį pasaulį, iš kurio grįžę dar skaudžiau susiduria su tikrove. Tai, ką jie vadina muzika, veikia primena lėktuvo triukšmą, o tekstai dažnai būna tikras *highway to hell* („greitkelis į pragarą“). Dar lytiškai nesubrendę, jie puola į lytinius santykius, kuriems yra išsamiai rengiami nuo devynerių metų per lytinio ugdymo pamokas mokykloje. Ir išmoksta, kad vienintelė problema, susijusi su homoseksualumu, yra ta, jog visuomenė jo iki galo dar nepripažįsta. Kaip laisvė brukama nuostata: „Tau leidžiama viskas“, o tai yra trumpiausias kelias protui ir valiai tapti geismo kaliniais.

Žiniasklaida kaip „auklėtoja“

Kiekviena visuomenė, kad ir kokios santvarkos, gera tiek, kiek geri jos nariai. Todėl Josephas Ratzingeris kalba apie „ikipolitinius moralinius laisvos valstybės pagrindus“. Kiek siekia žmonijos atmintis, šie pagrindai būdavo perduodami šeimoje: solidarumas, apsiribojimas, meilė, ištikimybė, patikimumas, pareigos atlikimas, tikėjimas, papročiai, tradicija. Bažnyčia nuolatiniu mokymu visoms kartoms primindavo žmogui „iš kur“ jis ir „kur link“ keliauja ir įsakymus, kurių trokšta laikytis mylintys Dievą. Šioje dirvoje galėjo atsirasti demokratija. Alexis de Tocqueville'is savo filosofiniame pasakojime apie kelionę po Ameriką 1830-aisiais įspūdingai aprašo, kad laisvos demokratijos Amerikoje sąlyga yra gyvas tikėjimas ir jo perdavimas auklėjant¹⁹.

Bet kas šiandien auklėja jaunus žmones? Kas dar tvirtai žino, kokia linkme jie auklėtini? Šių dienų jaunimą esmingai

19 Alexis de Tocqueville. *De la démocratie en Amérique*. Paris 1835 ir 1840.

veikia žiniasklaida. Visoms vertybės perteikti trokštančioms instancijoms – tėvams, kunigams, mokytojams – dažnai bergždžiai tenka kovoti su žiniasklaidos įtaka. Daugybė tėvų nustojo kovoti, ir televizorius vaikų kambaryje pastatomas jau pradinukams. Paskui prisideda ir *playstation*, mobilieji telefonai, vaizdo grotuvai ir internetas, kinas ir žurnalai.

Standartinės programos dalis yra vis drastiškesni smurtas, pornografija ir šventvagystė, bet kuriuo metu prieinami keliais mygtuko paspaudimais. Kokiam nors paaugliui vėl išprotėjus ar iš nusikaltimų statistikos paaiškėjus, kad nepilnamečių seksualinių nusikaltėlių – vadinasi, kitus paauglius prievartaujančių paauglių! – per pastaruosius dešimt metų pagausėjo dvigubai, laikraščių komentatorių kaktas trumpam išvagoja susirūpinimo raukšlės. Tačiau visuomenė, blogiu laikanti pastangas susitarti, kas yra gera, nepajėgi to sustabdyti.

Kai jauni ir seni po kelias valandas kasdien žiūri filmus, kuriuose kaip normalus gyvenimas vaizduojamos visokios nuodėmės, „ikipolitinių laisvos valstybės pagrindų“ instancija – sąžinė – iš esmės griauinama. Gyvenimo kelionės radarinė sistema išjungama.

Gal tai spalvų sutirštėjimas? Juk yra tiek gero! Taip, yra daug gero. Yra sveikų šeimų, milijonai žmonių, jaunų ir senų, kurie trokšta būti geri ir daryti gera. Milijonai jaunuolių keliauja į Pasaulio jaunimo dienas ar yra įsitraukę į krikščioniškąsias grupes. Ar jie įstengs tokį *mainstream* pakreipti kita kryptimi? Kokia tendencija?

Politika: bejėgė

Kas antras politikų žodis yra *reforma*. Ar tikrai atrodo, kad reformomis, tai kairiosiomis, tai dešiniomis, krizė bus įveikta? Šiame laikome racionalia, apsišvietusia

visuomene. Galų gale mokslinė prieiga prie pasaulio mūsų kultūroje vertinama labiausiai. Ir sykiu savo racionalumu niekaip nepasiekiamoje problemos šaknies, kad galėtume pakoreguoti kursą. Štai kad ir toks dalykas – niekas negali paaiškinti, kodėl visuomenė, kuriai gresia gimstamumo nuosmukis, valstybiniu lygmeniu dotuoja abortus ir propaguoja homoseksualumą?!

Kai kalbama apie reformas, galvoje pirmiausia turimas pinigų persikirstymas tarp piliečio ir valstybės, darbuotojo ir darbdavio, tarsi visų problemų priežastis būtų pinigų stoka ir jų netikėtas paskirstymas. Bet ar tai tikrai priežastis? Tarkim, valstybė visiems laiduoja patogiai gyventi leidžiančias pajamas. Ar tada būtų pašalinta krizė? Ar mums tuomet nebereikėtų bendro sutarimo dėl to, kas yra gera, ir kad būtina siekti gėrio? Ar nebereikėtų auklėti vaikų, kad jie būtų geri?

Viena iš krizės priežasčių ta, jog per kelis dešimtmečius neprilygstamos gerovės susikūre iliuzija, kad valstybė iš tiesų yra mūsų materialinės egzistencijos laidas. Tikrai šiomis materialinėmis sąlygomis galėjo atsirasti pramogų visuomenė. Ir visi jaučia: pramogų visuomenei atėjo galas.

Kuo vairs mūsų demokratinė visuomenė, kai moralinį skurdą papildys materialinis skurdas? O turint prieš akis minėtąsias problemas, jo tikrai sulauksime! Kad socialinė sistema, vis daugiau žmonių slegiama ir mažiau finansuojama, neatlaikys, yra visuotinė pokalbių šou tema. Kaip su skurdu ir chaosu dorosis pramogų visuomenėje užaugusi kita karta?

Manipuliuoti ir disponuoti žmonėmis juo lengviau, juo mažiau saitų juos jungia. Diktatūrai reikalingi atomizuoti individai. Kas neturi saitų, tą lengva supančioti.

Visuotinai puolama viskas, kas žmogui teikia atsparą, – tėvynė, šeima, saistančios vertybės, Bažnyčia, Dievas. Kaip kita karta elgsis su atstovavimu daugumai grįsta rinkimų sistema, kai reliatyvizmas bus sugriovęs gėrio pagrindus?

Hitleriui perėmus valdžią, šeimos dar buvo stiprios, o bažnyčios – pilnos. Kiekviename kaime būta kunigo. Piliiečių elitas tikėjo humanistinėmis vertybėmis. Dėl Dievo ir tiesos bent jau dar buvo ginčijamasi. Ir vis dėlto nacių 1933 m. išrinko 43,9 proc. tautos – procentų dalis buvo juo mažesnė, juo katalikiškesnė vietovė. O kokią „žmogiškąją medžiagą“ atras kitas fiureris arba – tikėtiniau – anoniminis molochas – valstybė, šiuolaikinėmis psichologijos ir stebėjimo technikos priemonėmis savo valdžiai bei kontrolei pajungiantis visus ir viską?

„Pagoniškoji revoliucija“

Mūsų išgyvenama krizė yra ne ekonominė, bet moralinė. Kurie joje skendi, negali ir nenori to pripažinti, bet veikiau yra kuo savanaudiškiausiai suinteresuoti, jog visi taip gyventų ir kad skyrimo, kas yra gera ir kas bloga, matas būtų sugriautas. Atrodo, jog šitai yra pelningas beveik visos laiko dvasių kuriančios intelektualų bei menininkų gildijos verslas. Jie vadina save „postmoderniais“ ir, kupini išdidaus tikrumo pergale, visus atsisakančius žengti su jais koja kojon juodina kaip „fundamentalistus“. Kadangi jiems Dievas miręs, nėra ir jokios nuodėmės. Jų moralinio pažinimo viršūnė – žmonių raginimas: „Daryk, kas tau malonu!“ Ir kaip patogu, net smegenų tyrinėtojai tariasi galį eksperimentais įrodyti, jog laisvos valios ir, vadinasi, kaltės nėra. Prie mirties slenksčio ima atrodyti visiškai kitaip. Viena mirštančiųjų slaugytoja ir palaikomosios slaugos specialistų ugdytoja asmeniškame laiške autorei rašo:

„[Mirštantieji] dabar, šią didžią savo gyvenimo akimirką, nebepasiduoda įkalbinėjimams, kad jie be kaltės, kad jų veiksmai pateisinami. Priešingai, jie nedvejodami atsiliepia į mano pažadą, kad Dievas visada laukė šios vienintelės akimirkos ir priima juos plačiai išskėstomis rankomis.“

Jeffrey Satinoverio, žydų autoriaus ir Jungtinių Valstijų Temenos instituto medicinos direktoriaus, įsitikinimu, mes dabar išgyvename „pagoniškąją revoliuciją“²⁰. „Mūsų nuostatos lytiškumo atžvilgiu pokyčiai tėra daug reikšmingesnių, visas mūsų gyvenimo sritis apimančių pokyčių dvasinėje plotmėje simptomas... Kurį laiką atrodė, kad materialistinis pasaulis nugalės.“ Tačiau po dvasinės sausros kilo „didžiulis naujas dvasingumo troškulus... To pagimdyta laiko dvasia yra visada jau egzistavusi religinė dvasia, tačiau diametraliai priešinga etiniam krikščionių ir žydų ortodoksų tikėjimo monoteizmui... Atgijo pagonybė, o jos mokymo pavadinimas yra gnosticizmas“.

Pradžią etiniam monoteizmui Artimuosiuose Rytuose, tarp senų pagoniškųjų kultūrų, davė nedidelė žydų tauta. Senajame Testamente pasakojama apie vis naujus nusigręžimo nuo vienatinio Dievo ir atsigręžimo į jį ciklus. Dievas pranašams apsiereiškė kaip vienas ir vienintelis visų žmonių Dievas, įpareigojęs juos laikytis absoliučios etikos, vengti nuodėmės ir siekti gėrio, t. y. šventumo. „Etinis monoteizmas pastatydino moralinę tvarką, vyravusią iki Renesanso.“ Nuo tada ši tvarka griauinama mąstytojų bei poetų ir irsta priešais mūsų akis.

Satinoveris nurodo šešis pagonybės požymius, kurie mūsų visuomenėje jau įsitvirtino arba vis dar bandoma juos įtvirtinti:

20 Jeffrey Satinover. *Homosexuality and the Politics of Truth*. Grand Rapids 1996.

1. Pagonybė yra *politeistinė*. Kiekvienas turi savą dievą ir gyvena pagal jo matus.
2. Iš to išplaukia vertybių pliuralizmas. „Joks dievas ir todėl jokia vertybė nėra viršesnė už kitą vertybę, nebent ji būtų įtvirtinta prievarta.“
3. „Pagonybės paženklintos visuomenės linkusios į *nelgybę*... Ilgainiui vienintele taisykle tampa valdžios troškimas. Kurie valdo, tie lemia, kas yra teisė. Valdžia nulemia įstatymą ir jį pakeičia.“
4. Pagonybės paženklintos visuomenės yra *panteistinės*. „Gamta yra dievybės dalis ir todėl garbinama kaip dieviška. Tarp Kūrėjo ir kūrinio realios perskyros nėra. Todėl žmogus ima garbinti ne tik „išorinę“ gamtą, bet ir gamtą savo „viduje“, t. y. savo tokius natūralius instinktus kaip alkį, seksualumą, agresyvumą arba apskritai malonumą. Kitaip tariant, žmogus garbina save patį.“
5. „Kadangi prigimtiniai polinkiai ir instinktai sudvasinami, pagoniškasis „kultas“ savaimė linksta prie to, kas smurtiška, hedonistiška ir pasileidėliška... Tenkinant instinktus, pasiekama didžiausio malonumo ir per tai didžiausios ekstazės, praktikuojama svaiginimasis narkotikais, šventyklos prostitucija, ritualinis priešų žudymas, savęs žalojimas ir net vaikų aukojimas.“
6. „Visa tai rodo, kad pagonybė yra ne Dievo, bet stabų kultas. Tai, ką aptinka savo žmogiškojoje prigimtyje, pagoniškai nusistatęs žmogus laiko to, kas gera, matu. Savo paties žmogiškąją prigimtį jis padaro dievu, būtent stabu. Žmogus yra visų daiktų matas.“

Priešingai pagoniškam dvasingumui ir pagoniškai visuomenei, žydai ir krikščionys garbina tik Dievą ir tik

vieną Dievą, turi vienodą, absoliučią vertybių sistemą; jie yra lygūs, nes kiekvienas neatsižvelgiant į rangą ir vardą yra Dievo vaikas; žmogus yra dvasios ir kūno vienybė ir pašauktas pašventinti savo prigimtinius potraukius, ypač lytiškumo.

Pagonybės mokymas yra *gnosticizmas*. Gnostikas tiki, jog gali save atpirkti turėdamas slaptų žinių, ir tokių savęs atpirkimą praktikuoja. Jis neigia istorinį Dievo įsikūnijimo įvykį. Gėris ir blogis laikomi lygiaverčiais pradais, vienas su kitu sujungtais aukštesnio lygmens vienybėje. Elgesio plotmėje tai verčia „gėrį ir blogį daryti reliatyvius ir per tai stiprinti polinkį rinktis blogį. Blogį laikome gėriu, nes jis dažnai kelia tokius gerus pojūčius.“

„Žydų ir krikščionių monoteizmo ir pagonybės konfliktas nėra nei naujas, nei tiesiog vien įgimtas: tai labai sena, nuolat vis iš naujo kylanti kova dėl žmogaus sielos.“ Štai tokia Satinoverio straipsnio santrauka.

Pagoniškosios pasaulėžiūros elementai mūsų kultūros sudedamąja dalimi tapo per *New Age* sąjūdį. Jų ap- tinkama visur, kur kalbama apie keitimąsi ar pagalbos reikalingų žmonių globą: psichoterapijoje, pas gydytoją, pas gydytoją savamokslį, mokyklose ir vaikų darželiuose, liaudies aukštosiose mokyklose ir bažnytinėse suaugusiųjų ugdymo institucijose, neįgaliųjų ir senelių namuose. Jie diametraliai priešingi žydų ir krikščionių monoteizmui, pagimdžiusiam mūsų laisvąją kultūrą.

Asmeniškasis Dievas

Popiežius Benediktas XVI mėgina pasaulį pabudinti iš šio postmodernistinio apsvaigimo. Kai jau atrodė, kad reliatyvizmas palaidojo gėrio ir blogio matą, staiga jis vėl ryškiai iškeliamas aikštėn.

Savo pirmojoje enciklikoje *Deus caritas est* popiežius Benediktas XVI iškėlė mums prieš akis mylintį Dievą. Kodėl mes, žmonės, taip nenorime sutikti, kad giliausioji mūsų visatos tikrovė yra meilė? Juk galime tikėti ir patirti, kad šis mylintis Dievas mus pažįsta. „Kas tas žmogus, kad tu apie jį galvoji?“ – sakoma psalmėje. Žemė visatoje yra kaip smėlio grūdelis Sacharos dykumoje. Šioje žemėje esame vienas iš milijardų žmonių. Bet kiekvienas gali užmegzti gyvą santykį su gyvuju Dievu.

Labiausiai trokštame būti mylimi ir mylėti. Turime vieną Dievą, kurio esmė – meilė, Dievą, kuris moko mus mylėti ir dovanoja malonę, kad galėtume mylėti. Popiežius Benediktas XVI yra dvasios vadovas, raginantis mus eiti šiuo šventėjimo keliu su Kristumi. Turime įsikūnijusio Žodžio žodį, kuris neprazus net praėjus dangui ir žemei. Šis žodis patvirtintas to, kuris jį taria, gyvenimu, kančia, mirtimi ir prisikėlimu.

„Kas mane myli, – sako Jėzus, – tas laikosi mano įsakymų. Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje“ (*Jn 15, 10*).

Dešimt įsakymų atgyvenę?

Pagrindas, kuriuo remdamasi krikščioniškoji kultūra galėjo pasiekti neprilygstamų aukštumų, yra Dešimt įsakymų. Jau iš pat pradžių dėl tautos kietakaktiškumo supykęs Mozė sudaužė lenteles su Dievo užrašytais įsakymais, bet Dievas juos užrašė ir antrąkart. Kaip anuomet, taip ir šiandien žmonės maištauja prieš tai, kad gėris turi kainą, t. y. prieš būtinybę dabar kažko atsisakyti, kad vėliau laimėtų daug. Kai tik kultūra nuo to reikalavimo visiškai nusigręžia ir savo elgesio įstatymu padaro malonumo paiešką, ji jau kasa sau kapo duobę.

Nėra *protingų* motyvų nesilaikyti Dešimties įsakymų ir nepadaryti jų saistančiu bei siektinu auklėjimo ir vals-tybės pagrindu. Argi laisvė neprarandama, kai: 1) žmogus padaro save dievu; 2) Dievas pajuokiamas; 3) sekmadienis aukojamas pramogoms ir ekonomikai; 4) tėvas ir motina kaltinami bei užmirštami; 5) negimusieji žudomi; 6) san- tuokos laužomos; 7) kiekvienas griebia, ką gali nustverti; 8) žiniasklaida užsiima diskreditacija; 9) vyras ir moteris tampa geidulio objektu; 10) viešpatauja didžiausio galimo pelno įstatymas?

Kokia būtų mūsų visuomenė, mūsų tauta, jei: 1) Die- vas būtų pripažįstamas Kūrėju; 2) jis būtų gerbiamas; 3) viena diena per savaitę būtų švenčiama atmenant, kad esame Dievo vaikai ir draugai; 4) tėvas ir motina būtų gerbiami; 5) gyvybė nuo pradžios iki pabaigos būtų šven- ta; 6) sutuoktiniai būtų vienas kitam ištikimi; 7) pragyve- nimui būtų užsidirbama sąžiningai; 8) žiniasklaida būtų įsipareigojusi tiesai; 9) malonumas tarnautų meilei; 10) ekonominės veiklos centre būtų teisingumas?

Dešimt įsakymų į sąvartyną išmetami ne todėl, kad tai būtų *protinga*, bet todėl, kad protas pats savaime nesutei- kia žmogui jėgos jų laikytis. Dėl to protui reikia Dievo, o Dievui – mūsų proto.

Būtent krikščioniškasis tikėjimas leido atsirasti kultū- rai, kurios liekanose gyvename, kurios statiniais žavimės ir kuriai turime būti dėkingi už laisvę, toleranciją ir artimo meilę. Nuolatinis tikėjimo skelbimas paklojo dorovinius pamatus, ant kurių ši kultūra galėjo suklestėti. Už ją turėtu- me būti dėkingi mūsų dorų protėvių, kurie savo gyvenime vis rinkdavosi gerį ir vengdavo blogio, sprendimams.

Trokštantieji krikščionybę sugriauti vengia diskusijos proto šviesoje. Vis rodo pirštais į Bažnyčios nuodėmes,

siekdami pagaliau pašalinti iš pasaulio Bažnyčios raginimą gręžtis nuo nuodėmių. Garsiai smerkia dvigubus moralės standartus, nes nepakelia pačios moralės. Apsimeta tolerancijos ir pliuralizmo gerbėjais, kad galop nutildytų tiesos balsą.

Mūsų epocha nori mus įtikinti, jog būtų sunku, neįžmioniška laikytis šių įsakymų. Tai – dalis reliatyvizmo didžiojo melo. Taip, nukrypstame nuo kurso ir vėl grįžtame į teisingą kelią, parpuolame ir vėl stojamės. Bet kas atsitiktų, jei kurso atsisakytume ir kaip individai bei visuomenė nustotume siekė gėrio ir net vadinę tai gėriu? Mes patektume į spiralę, vis labiau tolinančią mus nuo Dievo, ir, užuot laikęsi įsakymų, leidžiančių vaikščioti išsitiesus, užsikrautume prie žemės lenkiantį jungą. Žingsnį ta linkme rodo mūsų apsišvietusios, tariamai racionalios visuomenės negebėjimas pakoreguoti savo kurso.

Mūsų epochos tragedija yra ta, kad sutelkta kultūros galia spiria mus nesilaikyti įsakymų ir slopinti sąžinės, žinančios, kas gera ir bloga, balsą. Laisvę griaua ne tie, kurie laikosi įsakymų ir kitus moko jų laikytis, bet tie, kurie, prisidengę laisve ir tolerancija, atima iš žmogaus kelio gaires gėrio link. Tas, kuris nesinaudoja protu savo valiai į teisingą tikslą nukreipti, bet yra valdomas savo instinktų, jei turės vado prigimtį, pajungs kitus savo valdžiai.

Netiesa, kad reliatyvizmas garantuoja laisvę. Priešingai, jis žmogui iš rankų išmuša gėrio ir blogio matą. Tada žmogus tampa priemone jėgoms, trokštančioms sukurti „gražų naują pasaulį“, kur Dievas nuverstas nuo sosto, o jame sėdi žmogus, kuriam nieko nebėra šventa. Demokratija, griauianti savo moralinį pamatą, yra pakeliui į diktatūrą.

Uola

Nepalenkiamai, visame pasaulyje balsiai priešinasi vienintelė institucija – Katalikų Bažnyčia. Ji reiškia pretenziją į visą tiesą ir visoje žemėje šią tiesą skleidžia per savo aukščiausiojo atstovo balsą. Jai tiesa yra įsikūnijęs Žodis Jėzus Kristus, sakantis apie save: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“ (*Jn 14, 5*). Ji neturi batalionų, ji skelbia Žodį.

Žiniasklaidos visuomenėje ji girdima pirmiausia ne todėl, kad daugiau nei milijardas žmonių yra katalikai – jau vien tai teikia jiems balsą viešojoje nuomonėje, – bet todėl, kad kai popiežius kalba – arba miršta – šimtai tūkstančių, net milijonai jaunų žmonių susiburia vienoje vietoje. Tokio masto įvykių neįmanoma ignoruoti.

Su Katalikų Bažnyčia kovojama kaip su jokia kita institucija šioje žemėje. Mėgstamiausi šaudmenys – Bažnyčios praeities nuodėmės, inkvizicija ir raganų deginimas. Kovoja vienaakiai: jie nenori antra akimi išvysti nuo Bažnyčios pradžios iki mūsų dienų nenutrūkstamai tekančią didelę šventųjų ir kankinių upę. Kankinių XX amžiuje yra daugiau nei per visus kitus amžius kartu sudėjus, ir priešais mūsų akis jų nuolatos daugėja – pirmiausia islamo šalyse, Kinijoje ir Šiaurės Korėjoje.

Popiežius yra Kristaus vietininkas žemėje ir Petro įpėdinis. Jėzus Petruį pasakė: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (*Mt 16, 18*).

Šią uolą daužo krikščionybės priešai, Jėzaus Kristaus priešai. Būtent prieš *ją* nukreiptas iracionalus reliatyvistų įtūžis, nes jis *yra* tas matas, kurį jie nori sulaužyti.

Tiktai taip galima paaiškinti, kodėl sekuliaristai susideda su islamistais, nors jų niekas kitas neturėtų taip

bauginti kaip islamistinės teokratinės valstybės perspektyva. Žmonių, trokštančių panaikinti šeimą, ateities vizija veikiausiai trumparegiška. Šią savižudišką sąjungą išryškino reakcija į popiežiaus Benedikto XVI kalbą Rėgensburgo universitete 2006 m. rugsėjo 12 d. Islamo pasaulis reaguoja grasinimais nužudyti popiežių, krikščionių persekiojimais ir bažnyčių griovimu, o Vakarų pasaulis diskutuoja apie popiežiaus atsiprašymo būtinybę. Vakaram negali gintis pakelta galva, nes kaip tik ketina sunaikinti lobį, už kurį turėtų dėkoti savo kultūrai.

Mūsų laiko sunkiomis sąlygomis mums belieka tik viena: vis artimiau vienytis su Kristumi, nes ant kryžiaus jis nugalėjo šėtoną, o prisikeldamas – mirtį, jis ir dabar nugalė kiekvienoje širdyje, kuri jam atsiveria, ir nugalės, kai sugrįš. Popiežius Benediktas XVI yra dvasinis mokytojas, vedantis žmoniją vėl prie Dievo. „Pasauliui reikia Dievo. Mums reikia Dievo“, – šaukia jis žmonėms ir rodo, kaip jie gali atrasti Dievą Jėzuje Kristuje. Jėzus Kristus nustato absoliučius matus, ir „nuo jų viskas priklauso – nuo tų matų, kurie yra ne teorija, bet apšviečia širdį ir per tai protą bei teisingu keliu nukreipia veiklą“²¹.

21 Pamokslas Miuncheno *Neue Messe* teritorijoje, 2006 09 10.

*Visa yra gryna ir atidengta akims to,
kuriam turėsime duoti apyskaitą.*

Žyd 4, 13

Gender revoliucija

Buldozerinis reliatyvizmas

Niujorko *Batavia High School* mokytojas, dirbęs šioje mokykloje aštuonerius metus, 2006 m. vasarą susivokia esąs ne tos lyties. Po medicininio įsikišimo jis pasirodo mokykloje moteriškais drabužiais. Tėvai informuojami, kad į senąją mokytoją/naująją mokytoją per dvi savaites reikia pradėti kreiptis „ponia“, tolesnis kreipinys „pone“ vartojimas būsianti neleistina diskriminacija. Kelių tėvų pageidavimas, kad jų bręstantys vaikai būtų perkelti į kitą klasę, atmetamas²².

Savo internetinėje svetainėje²³ mokykla paaiškina, kad *Gender Identity Disorder* (Lytinės tapatybės sutrikimas) yra neįgalumas, o Niujorko valstijos žmogaus teisių įstatymas ir mokyklos elgesio kodeksas draudžia diskriminuoti dėl neįgalumo. Reikalavimas perkelti į kitą klasę laikomas diskriminacija.

Ko išmoksta vaikai, kurių mokytojas staiga virsta moterimi, o jo lytinį virsmą jie priversti pripažinti ir tam pritarti atitinkamai elgdami? Mokytojo pavyzdys jiems rodo, kad lytį galima savavališkai pasirinkti. Dėl kokios nors priežasties savimi nepatenkintajam – neretas atvejais brendimo laikotarpiu – dabar gali kilti klausimas: o gal mano lytis ne ta? Krikščionybę išpažįstantiems moksleiviams, kurie girdėjo: „Dievas sukūrė žmogų pagal savo

22 LifeSiteNews, 2006 09 09.

23 www.bataviacsd.org/highschool.cfm

paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos“ (*Pr* 1, 27), o dabar sužinojo ir patyrė, kad keisti savo lytį yra „žmogaus teisė“, tenka ieškoti atsakymo į klausimą, ar Biblija nėra žmogaus priešas.

Tai realus labai senos kovos tarp dviejų nesutaikomų pozicijų frontas. Kokia yra tikrovė – ar objektyvi, iš kurios galima išrutulioti to, kas teisinga ir neteisinga, absoliučius matus, ar tik žmogaus suvokime egzistuojanti tikrovė, kurią galima pagal norą konstruoti ir ardyti? Reliatyvistinės pasaulėžiūros požiūriu tiesos nėra, nes tikrovė randasi tik per subjektyvų suvokimą. Klasikinė filosofija, priešingai, laikosi įsitikinimo, kad egzistuoja absoliutūs matai bei principai, iš kurių galima daryti išvadą apie jų pirmąjį Autorių – Dievą. Krikščionims tiesa turi veidą ir vardą: tai – Jėzus Kristus.

Jei tiesos neįmanoma pažinti ir ja remiantis nuspręsti, kas yra gera ir bloga, vertybių nuosmukis neišvengiamas. Dėl vertybių nuosmukio visuotinai skundžiamasi, tačiau jį lygiai taip pat visuotinai būtent valstybė ir žiniasklaida spartina. Visi empirinių socialinių tyrimų rodikliai ir daugelio žmonių skausmingi išgyvenimai akivaizdžiai patvirtina, jog mūsų kultūra pateko į gilią krizę. Bet kad to giliausia priežastis – vertybinio pagrindo griovimas, sistemingai nutylima.

Reliatyvizmo svarbiausias mūsų laukas yra lytiškumas. Gyvūnų seksualinį elgesį valdo instinktas, užkertantis kelią bet kokiai laisvei ir todėl nereikalaujantis vertybinio apsisprendimo. Kitaip nei gyvūnas, žmogus gali rinktis: seksualinį instinktą sutramdyti ir priversti tarnauti meilei bei gyvenimui arba pasiduoti jo galiui ir izoliuotai vaikantis malonaus pasitenkinimo leisti meilei ir gyvenimui eiti pro šalį.

Kiekviena kultūra turi elgesio lytiškumo atžvilgiu normas, kurios saugomos įstatymų, dorovinių nuostatų ir papročių. Stabilioje kultūroje pastarieji žmonių širdyse

glūdi kaip nepajudinama tiesa, kas lytiškumo srityje gera ir bloga, ir yra negailestingai įgyvendinami. Kas nuo jų nukrypsta, paženklinamas dėme ir išstumiamas į pakraštį. (Dar prieš dvi kartas ikisantuoakiniai lytiniai santykiai, neįregistruota santuoka ir nesantuokiniai vaikai duodavo pagrindą žmogų išstumti į visuomenės pakraštį ir turėdavo neigiamų padarinių jo biografijai.)

Šiandien galime konstatuoti: mūsų dabartinėje kultūroje visos socialinės ir įstatyminės normos, lytinius santykius anksčiau apribojusios vyro ir moters santuoka, vyru ir moterimi, suaugusiaisiais, ne giminėmis, intymumo erdve, išjudintos. „Seksualinis išsilaisvinimas“ veda į laisvę, nepažįstančią, kas yra atsakomybė už jaunimą ir ateitį. Kultūrinio nuosmukio ženklai daugiau negu akivaizdūs, tačiau seksualinė revoliucija tebegriauna tolesnes sienas.

Vyras ir moteris – socialinis konstruktas?

Mūsų laikais regime didžiausią įsivaizduojamą reliatyvizmo išsigimimą: neigiama tai, kas kiekvienam žmogui akivaizdu bei apčiuopiama ir nuo žmonijos pradžios buvo lygiai toks pat savaime suprantamas dalykas kaip dienos ir nakties kaita, – tai, kad žmonės yra dviejų lyčių, kaip vyrai ir moterys.

Kas su tokia mąstysena dar nėra susidūręs, palaikys tai liguisto išpuikimo atmaina, kuriai net neverta skirti dėmesio. Tačiau per pastaruosius dešimtį metų toks požiūris tyliai ir nepastebimai tapo JT²⁴, ES ir nacionalinių

24 Palikdamas postą JT generalinis sekretorius Kofi Annanas „gender lygybę“ padarė savo pasiūlymo reformuoti JT centru. Ja būtina vadovautis visoje JT veikloje valstybėse narėse ir sudarant pagalbos besivystančioms šalims biudžetą. Šaltinis: www.c-fam.org, Friday Fax, 2006 11 16, Nr. 48 Jg. 9.

vyriausybių politikos gaire ir pradėjo socialinę revoliuciją, klibinančią žmogaus būties pamatus.

Lytinė vyro ir moters perskyra vadinama socialiniu konstruktu, konkrečiai „heteroseksualinio patriarchyto“ išradimu. Šitaip ne tik engiama bei diskriminuojama mažuma, bet ir apskritai neteisėtai apribojama žmogaus laisvė. „Priverstinis heteroseksualumas“ įveiktinas įgalinant žmogų nepriklausomai nuo „biologinės lyties“ pačiam apsispręsti dėl savo „socialinės lyties“. Kovojama pasitelkus dirbtinę *gender* sąvoką. Žodis *gender* iš pradžių vartotas gramatinei žodžio giminei skirti. Pasaulinėje konferencijoje dėl gyventojų 1994 m. Kaire ir pasaulinėje konferencijoje dėl moterų 1995 m. Pekine feministės kaip žodžio *sex* pakaitalą manipuliudamos prastūmė sąvoką *gender*, šitaip siekdamos vyro ir moters lytinę perskyrą paaukoti subjektyvaus apsisprendimo naudai. Per JT ir ES nutarimus ta sąvoka tapo atskirų valstybių politine strategija. Kiekvienas, net ir vaikai mokykloje, turi galėti *pasirinkti* būti vyru ar moterimi ir savo tapatybę apibrėžti kaip homoseksualią, biseksualią, transseksualią ar kokią nors dar kitokią.

Filosofė Judith Butler, pagrindinė *gender* revoliucijos ideologė, tai formuluoja taip: „Biologinė lytis yra idealus konstruktas, ilgainiui *priverstinai* materializuojamas. Tai ne tiesiog faktas ar statinis kūno būvis, bet procesas, kurio metu reguliuojančiomis normomis biologinė lytis materializuojama, o ši materializacija pasiekama *priverstiniai* nuolatiniu tų normų kartojimu“ [kursyvas autorės]²⁵.

Kalbant paprastai: vyras ar moteris esu tik todėl, kad man tai priverstinai įkalbėta. Keista, kad tokios ištaros

25 Judith Butler. *Gender Trouble*. Vokiškai: *Das Unbehagen der Geschlechter*. Suhrkamp Verlag, Frankfurt 1991.

svorio ir paveikumo įgyja tik tada, kai iki neatpažįstamo įvelkamos į dirbtinę filosofinę kalbą.

Seniai nebediskriminuojama, bet diskriminuojanti homoseksualų, biseksualų, transseksualų mažuma per istorijoje pavyzdžio neturinčią socialinę revoliuciją siekia primesti savo vertybes daugumai. Kaip toli šis procesas jau pažengęs, didžiama gyventojų nė nenutuokia. Viena iš priežasčių – beveik niekas nemano, kad tokia „gender perspektyva“ gali būti persiėmęs politikos, teisės ir žiniasklaidos elitas. Gyvenantiesiems šeimoje – o gyvena vis dar diduma žmonių – tai atrodo taip pat neįtikėtina ir tolima tikrovei, kaip ir kokios nors partijos noras panaikinti dienos ir nakties kaitą.

„Gender perspektyva“²⁶

Tarp paprastų laikraščių skaitytojų vargiai atrasi žinantį, ką reiškia *gender*, ir vis dėlto ši sąvoka tapo politikos gaire ir studijų objektu beveik visuose universitetuose. Ji padeda nepastebimai ir be viešųjų diskusijų įtraukti seksualinę revoliuciją į visuomenės giliuosius klodus. Vokietijos vyriausybė nustatė, kad, „remiantis 1999 m. *gender mainstreaming* politine strategija, sulyginimo politika tampa visuotine gaire ir daugelį sričių apimančia užduotimi“ (www.bmbf.de/de/532.php).

Gender aktyvistų tikslas yra „lyties sudviprasminimas [sic!]“ ir „ryškių ribų neturinti tapatybė“. *Transgenders*

26 Žr. David Lee Mundy. *Die Auflösung von Geschlecht und die Destruktion von Weiblichkeit und Männlichkeit*, in: *Bulletin des Deutschen Instituts für Jugend und Gesellschaft*, No. 4, Herbst 2002. Šis pusmetinis biuletenis siūlytinas visiems, norintiems diskutuoti remiantis moksliniu pagrindu. www.dijg.de.

puola „nelanksčią dvilytiškumo normą“²⁷. Jie nori, kad teisiškai galiotų ir į dokumentus būtų įrašoma ne biologinė, bet savavališkai pasirinkta lytis.

Transseksualumo tema svarbi tik labai nedidelei mažumai, tačiau visada yra neatsiejama *gender* propagandos ir tarptautinių organizacijų oficialių dokumentų antidiskriminacijos tema dalis. Priežastis: atsisakius dvilytiškumo kaip ontologinio žmogiškosios egzistencijos dėmens, *kiekvieną* nukrypimą nuo heteroseksualumo bus galima aiškinti esant normalų ir leistiną. Iki šiol aiškiai įvardyti homoseksualumas, biseksualumas, transseksualumas, tačiau kova jau verda ir dėl pedofilijos bei poligamijos.

Gender perspektyva nepripažįsta jokių esminių ar įgimtų skirtumų tarp vyro ir moters. *Gender* ideologai ignoruoja ir nutyli neurologijos, medicinos ir psichologijos tyrimų rezultatus, įrodančius skirtingą vyro ir moters tapatybę pagal smegenų struktūrą, hormonų sudėtį ir psichologinę sandarą.

Karingai kovodami dėl vyro ir moters heteroseksualios lytinės tapatybės panaikinimo teiginiais, kad ją įmanoma savavališkai keisti, *gender* aktyvistai griežtai priešinasi transseksualumo, homoseksualumo ir kitų lytinės tapatybės seksualinių sutrikimų kintamumui. Vienas iš pagrindinių homoseksualumo lobistų Martinas Danneckeris, kuriam Vokietijos vyriausybė patikėjo pateikti „seksologinę ekspertinę išvadą apie homoseksualumą“, rašo: „Visi praeityje atlikti mėginimai homoseksualumą

27 Plg. Ulf Heidel et al. *Jenseits der Geschlechtsgrenzen*. Hamburg 2001. Knygos rašiniai remiasi Hamburgo universiteto studijų serija ir yra Vokietijos universitetuose mokomos „*gender* perspektyvos“ pavyzdys.

pagrįsti biologiškai laikytini žlugusiai²⁸. Todėl šiandien argumentuojama tik remiantis pasirinkimo teise. Tačiau akivaizdu, kad pasirinkimas nėra toks jau laisvas, nes ir homoseksualai veikia vyro ir moters vaidmenų kontekste neįstengdami nuo jo atsiriboti: vienas/viena atlieka vyro vaidmenį ir kitas/kita – moters.

Kas yra vyras ar moteris, jis arba ji, jie turi nuspręsti patys, tačiau sykiu reikalaujama, kad valstybė ir visuomenė pripažintų homoseksualius ir transseksualius polinkius kaip žmogaus tapatybę. *Gender* ideologai nutyli, kad tokie sutrikimai pagydomi, ir su kiekvienu, kuris apie tai prabyla ar tokį gydymą siūlo, kovoja pasitelkdami mobingą, juodindami jį žiniasklaidoje ir visaip diskriminuodami.

Šitai rodo, kad *gender* aktyvistams rūpi ne laisvė ir tolerancija, bet socialinė revoliucija.

Lee Mundy rašo: „*Gender* perspektyva kaip pasaulėžiūra misionieriauja tarp kitatikių ir persekioja netikinčiuosius. Tikslas yra apšviesti neišmanančiuosius – atskleisti engiančias valdymo struktūras ir visus įrikiuoti į kovą su vyraujančiu *hetero* patriarchatu. Puolimas grindžiamas ontologiškai. Karas paskelbtas heteroseksualių (vyriškosios lyties) engėjų valdžiai. Stengiamasi perimti visuomeninių institucijų kontrolę. Siekiama valdžios spręsti, kas yra tiesa. Ypatingos sėkmės *gender* perspektyva sulaukia akademiniam pasaulyje. Per tai ji įgijo galios kiekvieną, kuris nesutinka su jos ideologija, apšaukti homofobu ar iracionaliu žmogumi. Šis tabu akademiniam pasaulyje kritikuoti *gender* perspektyvą vadinamas *pažangiąja* hegemonija²⁹.”

28 Martin Dannecker. *Sexualwissenschaftliches Gutachten*, in: *Die Rechtsstellung gleichgeschlechtlicher Lebensgemeinschaften*, hrsg. von Jürgen Basedow et al. Tübingen 2000, p. 339.

29 Lee Mundy, ten pat, p. 21.

Laikraščiui *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (FAZ) padėkotina už tai, kad išspausdino du Volkerio Zastrowo straipsnius, kuriuose atskleidžiama tiesa apie (ne)jaukią revoliuciją³⁰. Straipsnyje „Politinis lyties keitimas“ (*Politische Geschlechtsumwandlung*) autorius išsamiai vaizduoja, kaip *gender mainstreaming* tapo politikos užduotimi daugelyje sričių. Perimta iš raudonųjų/žaliųjų vyriausybės, ji toliau tolydžiai tęsiama CDU (Vokietijos krikščionių demokratų sąjunga) šeimos reikalų ministrės von der Leyen. Šeimos reikalų ministerijos internetinėje svetainėje galima sužinoti, kad *gender* sąvoka žymimi „kintamais“ laikomi „ir visuomeninio, ir socialinio bei kultūrinio pobūdžio lytiniai vaidmenys“. Alice Schwarzer džiaugiasi, kad „konservatyvi šeimos reikalų ministrė ne tik tęsia, bet ir toliau plėtoja raudonųjų ir žaliųjų šeimos politiką“.

Volkeris Zastrowas: „Neregimi veiksniai yra tikslo siekimas vienoje pusėje, neišmanymas – kitoje. O kokie tikslai ir metodai? Tikslas aukštas: sukurti norima ne mažiau nei naują žmogų, ir būtent griaunant *tradicionius lytinius vaidmenis*³¹. Jau dėl šios priežasties kaip priverstinė sąvoka atmetama *lytis* pakeistina *gender*. O dvasinis lyties keitimas, jei įmanoma, pradėtinas jau vaikų lopšelyje.“

Tai vyksta taikant komunizme pasiteisinusį kadru principą. „Kadru politika trokštama nuo viršaus iki apačios visomis valstybinėmis bei visuomeninėmis plotmėmis savo maksimums pajungti visus sprendimus. Institucijas persmelkia politinės linijos ištikimai besilaikantys kadrai... Vadovaujantis vadinamuoju *top-down* (iš viršaus į apačią) principu, *gender mainstreaming* įgyvendinamas

30 Volker Zastrow. *Politische Geschlechtsumwandlung*. FAZ, 2006 06 20; *Der kleine Unterschied*. FAZ, 2006 09 07.

31 Taip pat žr. *Der neue Mensch*, in: *Der Spiegel*, 2007, 1.

nuo bet kurios organizacijos viršūnės... Štai *gender mainstreaming* agentūros moko valdininkus taikyti *gender* perspektyvą. Pasak dr. Barbaros Stiegler iš Friedricho Eberto fondo, *tada organizacijoje nelieka nė vieno asmens, kuris nejaustų poreikio šiam principui įsipareigoti*. Tokia organizacija, pavyzdžiui, yra Vokietijos vyriausybė³².

Antrajame straipsnyje, pavadintame „Nedidelis skirtumas“ (*Der kleine Unterschied*) ir FAZ laikraštyje paskelbtame 2006 m. rugsėjo 7 d., Zastrowas aptaria mokslinį *gender mainstreaming* pamatą. Baltimorės Johnso Hopkinso ligoninės psichiatras Johnas Money septintajame dešimtmetyje įkūrė pirmąją lyties keitimo operacijos būdu kliniką *Gender Identity Clinic* ir tapo įtakingiausiu moksliniu *gender* teorijos pirmtaku. Jo sėkmė rėmėsi eksperimentu su dviem broliais dvyniais. Vienam iš jų, Bruce'ui Reimeriui, dvejų metų apipjaustomam penis buvo taip sužalotas, kad nukrito. Tėvai tikėjosi apsaugoti savo sūnų nuo sunkaus likimo leisdami pakeisti jo lytį operacija, išsyk pradėjo elgtis su juo kaip su mergaite ir daugiau nei dešimt metų patikėjo sūnų gydomajai dr. Money globai.

Berniukas priešinosi tam nuo pat pradžių ir tokius veiksmus išgyveno kaip kankynę. „Nuo vienuolikos metų – kai Money mėgavosi savo knygos *Sexual Signatures* atnešta sėkme – jam ramybės nedavė mintys apie savižudybę.“ Kai sulaukęs trylikos sužinojo, kas su juo atsitiko, bemat nutarė gyventi kaip berniukas. „Tačiau jo niekada neapleido didelės gėdos jausmas.“

Savo vėlesnėse publikacijose Money eksperimento nebeminėjo, tačiau jo ir nepakoregavo, todėl jį ir toliau buvo galima pateikti kaip *gender* teorijos „mokslinį įrodymą“. „2000 m. išleistoje ir į daugelį kalbų išverstoje savo

32 Zastrow. *Politische Geschlechtsumwandlung*.

knygoje „Nedidelis skirtumas“ (*Der kleine Unterschied*), kurios antrasis leidimas pasirodė 2004 m. rugsėjį, Alice Schwarzer prieštaravimo nepakenčiančiu stiliumi pateikia tai kaip gyvą *gender* teorijos įrodymą.“

Bruce'as Reimeris, dvidešimt šešerius metus gyvenęs kaip berniukas ir vyras, vardu Deividas, tuo metu jau buvo miręs. 2004 m. pavasarį jis nusišovė šratiniu šautuvu. Kitas mokslinio dvynių eksperimento dalyvis, jo brolis Brianas, prieš metus jau buvo nusinuodijęs tabletėmis³³.

Alfredas Kinsey, Vokietijoje šeštojo dešimtmečio pradžioje pasirodžiusiu savo *Kinsey-Report* esmingai prisidėjęs prie seksualinės revoliucijos, buvo demaskuotas kaip mokslinis apgavikas ir vaikų tvirkintojas (žr. Judith Reisman knygas, www.drjudithreisman.org), lygiai taip pat ir Money palaikė „grupinį seksą ir biseksualumą, reklamavo vadinamuosius vaikų *fucking games* ir kraštutinius seksualinius iškrypimus, net seksualinę žmogžudystę įtraukė į lytinių nukrypimų, nepriimtinių pomėgių, kategoriją“. Štai taip FAZ rašo Zastrowas³⁴.

Kas nori įsitikinti, kokias galias šaknis toks mąstymas sulėido universitetuose ir politinėse institucijose, tegu, surinkęs žodžius *gender* ir *gender studies*, panaršo internete. *Gender* kursus siūlo didžiuma universitetų, iš dalies kaip pagrindinį dalyką. Nesunku įsivaizduoti, kokią įtaką visuomenei daro studentai, taikydami savo išties revoliucines „žinias“. „Nuo to, kas šiandien galvojama universitetuose, priklauso, kas gyvai dės rytojaus aikštėse bei gatvėse“ – tokia yra filosofo José Ortigos y Gasseto ištara.

Iš ES ir JT po pasaulį sklindantis *gender* revoliucijos viešumoje regimas frontas yra kova dėl gėjų, lesbiečių,

33 Zastrow. *Der kleine Unterschied*.

34 Ten pat.

biseksualų ir transseksualų (LGBT) pripažinimo, lygybės, propagavimo. Nėra nė vienos Vakarų šalies, nė vieno parlamento, teismo, universiteto, nė vienos bažnyčios, mokyklos, šventos vietos, kaip antai Jeruzalė, Fatima ar Altetingas, kur ši kova nebūtų įbrukama. *Gender* revoliucija skaldo ir silpnina Vakarų civilizaciją. Ar galima tai leisti? Ar, tiesą sakant, neturime kitų problemų?

Europos Sąjunga kaip *gender* revoliucijos priešakinė kovotoja

Pavykus nuversti paskirtąjį ES komisarą Rocco Buttiglione, Europos Parlamento *gender* imperializmui niekas nebekliudo. 2006 m. sausį, apeliuojant į „žmogaus teisių įsipareigojimus“, priimtas nutarimas B6-0025/2006 dėl kovos su „homofobija“³⁵. Šiame dokumente „homofobija“, būtent bjaurėjimasis homoseksualumu, gėjais, lesbietėmis, biseksualais ir transseksualais (LGBT), Europos Parlamento prilyginama „rasizmui, ksenofobijai, antisemitizmui“.

„Homofobija“ aptinkama „privačioje bei viešojoje aplinkoje“ „neapykantą, diskriminaciją kurstančiomis kalbomis“ ir teisinama „religijos laisve“.

Keliose ES valstybėse pasitaikė „susirūpinimą keliančių įvykių“, kaip antai draudimų rengti „gėjų paradus ar eitynes, propaguojančias lygybę“, arba mėginimų keisti „konstitucijas, kad būtų aiškiai uždraustos tos pačios lyties asmenų santuokos“.

Todėl „ES ir valstybėse narėse“ „reikia imtis veiksmų“ „siekiant pašalinti homofobiją ir skatinti laisvės kultūrą, toleranciją ir lygybę tarp piliečių ir nacionalinėse teisės sistemose“.

35 Visas dokumento tekstas priede.

Dėl šių priežasčių Europos Parlamentas ragina:

1. kovoti „su homofobija pasitelkiant švietimą, pavyzdžiui, agitacijos prieš homofobiją mokyklose, universitetuose ir žiniasklaidoje, taip pat taikant administracines, teismines ir teisėkūros priemones“;
2. „griežtai pasmerkti homofobiškas neapykantą ar smurtą kurstančias kalbas“;
3. garantuoti, kad „diskriminacija dėl seksualinės orientacijos visuose sektoriuose būtų draudžiama“, prireikus „pasiūlyti naujas direktyvas arba sukurti bendrą sistemą, kuri apimtų visus diskriminavimo pagrindus visuose sektoriuose“;
4. Europos Komisiją užtikrinti, kad „visos diskriminacijos formos“ būtų vienodai sprendžiamos taip, kaip nurodyta... „Lygios galimybės visiems 2007 m. – kelias į teisingą visuomenę“. Komisijai primenamas „jos pažadas vykdyti stebėjimus šiuo klausimu ir atsiskaityti Parlamentui“;
5. „visas valstybes nares imtis kitokių, jų nuomone, tinkamų veiksmų kovojant su homofobija ir diskriminacija dėl seksualinės orientacijos ir skatinti bei įgyvendinti lygybės principą savo visuomenėje ir teisės sistemose“.

O kas jei, gerbiamieji Parlamento nariai, „homofobijos“ „pašalinti“ neįmanoma, nes yra krikščionių, musulmonų, žydų ir protingų žmonių, nesutinkančių, kad jų vaikai priverstinai būtų atvertinėjami į *gender* teoriją ir praktiką? Kokiu pavidalu reikšis jų „griežtas smerkimas“?

Įtraukimas į mokymo programas

Pamokantis *gender* revoliucijos pavyzdys yra Berlyno senato politika tikybos dėstymo srityje. Nuo 2005 m. Berlyno pagrindinėse mokyklose etikos pamokos yra

privalomos ir jų negalima atsisakyti tikybės pamokų nau-
dai. Miesto meras Klausas Wowereitas, viešai prisipažis-
tantis esąs gėjus ir homoseksualų aktyvistas, 2005 m. so-
cialdemokratų partijos suvažiavime karštai gynė Berlyno
ypatingąjį kelią. Ko siekdamas? „Vertybės visiems“ – toks
yra šūkis. Bet kokios vertybės? Atsakymas akivaizdus: ly-
giuojamasi į cituotąjį EP nutarimą.

Tuometinis Bundestago pirmininkas Wolfgangas
Thierse įspėjo: „Mūsų Konstitucija draudžia valstybei
proteguoti vertybes.“ Tačiau Berlyno vadovų tai netrikdo,
lygiai kaip ir tai, kad 72 procentai berlyniečių, 2006 m.
vasarą atliktos apklausos duomenimis, yra už etikos pa-
mokų pasirinktinumą.

Tuo metu Berlyno islamo federacija islamo tikybės
pamokas 2004–2005 mokslo metais išplėtė iki 37 mokyk-
lų. Jas lankančių moksleivių nuolatos gausėja. Miunsterio
ir Erlangeno universitetuose rengiami islamo tikybės
mokytojai.

Tėvai, kreipęsi į Berlyno administracinę teisumą, kad
jų dukterys būtų atleistos nuo etikos pamokų, sulaukė
neigiamo atsakymo. Vokietijos teismai priima daug pa-
našių nuosprendžių, pavyzdžiui, atmeta tėvų ieškinius
dėl jų vaikų atleidimo nuo seksualinio švietimo pamokų.
Pagrindžiant tokius nuosprendžius, kai kada nurodoma,
jog taip užkertamas kelias rasti „paralelinėms visuo-
menėms“. Tiesiai šviesiai, tai reiškia, jog norima neleisti
krikščionims gyventi pagal savo principus ir pagal tuos
principus auklėti savo vaikų. Tik neaišku kodėl. Kam
pakenktų krikščionys, mokydami savo vaikus iki vedybų
gyventi skaisčiai?

Tai, kas vyksta Berlyne, yra vienas iš krikščionių de-
mokratinės teisės į laisvę ribojimo pasaulyje pavyzdžių.

Krikščionių diskriminacija pasaulyje

Įdėmios krikščioniškosios naujienų agentūros kasdien praneša apie krikščionių diskriminaciją *gender* revoliucijos apimtose „krikščioniškose“ šalyse. Štai keletas pavyzdžių iš 2006 m. vasaros:

- Ispanijoje tikybos pamokos iš privalomo dalyko virto pasirinktinu. Užtat kaip privalomas dalykas įvestas „pilietinis ugdymas“. Per šias pamokas įvairūs šeimos modeliai turėtų būti pateikiami kaip lygiaverčiai (*Die Tagespost*, 2006 07 22).
- Kanados Britų Kolumbijos provincijoje dviem homoseksualų aktyvistams patikėta, atsižvelgiant į *gender*, pakoreguoti mokymo programą nuo vaikų darželio iki mokyklos dvyliktos klasės. Be galimybės atsisakyti pamokų (*LifeSiteNews*, 2006 09 08).
- Didžiosios Britanijos mokykloje vienai mergaitei uždrausta nešioti vadinamąjį skaisybės žiedą, rodantį, kad ji iki santuokos norinti gyventi susilaikydama nuo lytinių santykių (*kath.net*, 2006 06 22).
- Istorikas Davidas Mullanas vienam Kanados universitetui turės sumokėti dviejų atlyginimų dydžio baudą, nes laiške anglikonų vyskupui homoseksualumą pavadino „prieštaraujančiu prigimčiai“ (*kath.net*, 2006 08 01).
- Garsiajame jėzuitų Džordžtauno universitete Vašingtone konservatyvios krikščionių organizacijos be jokio motyvo pašalintos iš universiteto teritorijos (LSN, 2006 09 06).
- Anglijos *Gay Police Association* (Policininkų gėjų sąjunga) į laikraštį *Independent* įdėjo skelbimą, kur po užrašu: „Vardan Tėvo“ matėsi Biblija greta kraujo klano. Nors gauta 50 000 nusiskundimų, prokuratūra

atsisakė pradėti tyrimą dėl krikščionių diskriminacijos (LSN, 2006 09 26).

- Kalifornijos gubernatorius Arnoldas Schwarzneggeris 2006 m. pasirašė įstatymą, valstybinę paramą numatantį tik homoseksualizmą palaikančioms mokykloms bei kitoms institucijoms (LSN, 2006 08 30).
- Tėvai, kurie moko savo vaikus namie, Vokietijoje nuteisiami laisvės atėmimo bausme. 2006 m. rugsėjį policininkai įsiveržė į Plettų šeimos butą ir suėmė motiną. Tėvas su vaikais pabėgo į Austriją (LSN, 2006 09 14).
- Keli tėvai iš Vokietijos Europos Žmogaus Teisių Teisme apskundė valstybinį privalomąjį mokslą, nes seksualinio švietimo pamokos kelia grėsmę krikščioniškajam ugdymui. Jų skundas 2006 m. rugsėjį buvo atmestas³⁶.

Šie keli pavyzdžiai liudija, kad *gender* revoliucionieriams tikrai rūpi ne tik pašalinti nukrypusio seksualaus elgesio diskriminaciją. Diskriminacijos nebuvimas sąjūdžio nė kiek nepatenkino. Prisiminus, kad dar prieš kelis dešimtmečius už homoseksualizmą buvo baudžiama, pasiekimai kelia nuostabą: homoparadai didmiesčiuose, homoseksualių partnerysčių įstatyminis sulyginimas su santuoka, teisė homoseksualioms poroms įsivaikinti, homoseksualai aukščiausiose politinėse tarnybose, viešas politikų rodimasis su tos pačios lyties partneriu, vis dažnesnis teigiamas homoseksualumo vaizdavimas žiniasklaidoje ir reklamoje, bet kurios seksualinės orientacijos kaip laisvo pasirinkimo pateikimas mokyklų mokymo programose, homoseksualų vykdoma homoseksualios gyvenenos reklama mokyklose. Dėl tam tikrų neįgyvendintų punktų kovojama remiant aukščiausiai instancijai – Europos Parlamentui.

36 Nuosprendžio tekstas: www.alliancealert.org/2006/20060926.pdf.

Gyvenantys bent kiek normaliomis sąlygomis visa tai palaikys jų ir jų vaikų nepaliečiančiais pavieniais atvejais. Pažvelgus, kokia sparta seksualinėje srityje peržengiamos vis naujos ribos ir kaip sėkmingai kovojama, kad visa tai kaip „žmogaus teisė“ būtų globaliai įtvirtinta įstatymų ir visų amžiaus grupių ugdymo institucijų mokymo programose, nenoromis susidaro įspūdis, jog globaliai kėsinamasi į žmonių giminės socialinę tvarką, kuri visais laikais, visose kultūrose bei religijose rėmėsi vyro ir moters skirtyste ir jų susivienijimu prokreaciniame akte.

Gėjų, lesbiečių, biseksualų ir transseksualų mažumos kova yra pavyzdžio neturintis triumfo žygis; jų tapatybė susijusi su jokioje gyvybingoje kultūroje ir jokioje religijoje nepriimtinais seksualinėmis elgsenomis, kurios siūlomos būsimoms kartoms kaip gyvenimo projektas.

Seksualinę revoliuciją, išsprogdinusią santuoką kaip socialinę lytiškumo erdvę ir iškėlusią palaidumo, vaikų seksualizacijos, abortų ir homoseksualumo vėliavą, pradėjo 1968 m. karta. Situacija radikaliai pakito 1973 metais, Amerikos psichiatrų sąjunga (*American Psychiatric Association* – APA) nutarus išbraukti homoseksualumą iš psichinių ligų sąrašo. APA nusileido agresyviai veikusių homoseksualų sąjungų, turėjusių savo aktyvistų APA gretose, spaudimui. *Sprendimas buvo politinis, ne mokslinis!* Tada buvo sukurta veikimo bazė karui, griaušančiam mūsų kultūros vertybinį pamatą.

Strategija ir taktika

(Toliau pateikiama ne įvykių chronologija, bet vienas su kitu susiję ir vienas kitą pastiprinantys žingsniai.)

- Visuotinė gyventojų, ypač jaunimo, seksualizacija;
- viešuomenės jautrumo slopinimas teigiamai pateikiant

homoseksualizmą žiniasklaidoje, pirmiausia reklamų ir filmų vaizdais;

- lobistinis ir tinklinis darbas siekiant pakeisti įstatymus;
- propagandinė kampanija bet kuriam lytiniam nukrypimui nuo heteroseksualumo įteisinti pasitelkus laisvės, tolerancijos, antidiskriminacijos, žmogaus teisių sąvokas;
- mokslinių faktų nutylėjimas ir mokslo ideologizacija³⁷;
- homoparadų organizavimas didmiesčiuose, pirmiausia krikščionims šventose vietose;
- įstatyminis homoseksualių gyvenimo partnerysčių sulyginimas su santuoka;
- kova dėl teisės įsivaikinti vaikus;
- antidiskriminacijos įstatymas: tolesnis teisinis ypatingų teisių homoseksualams plėtimas;
- mokytojų rengimo ir moksleivių mokymo programų keitimas;
- priešininkų kaip „heteroseksistų“ ir „homofobų“ juodinimas;
- pasipriešinimo palaužimas taikant mobingą ir diskredituojant žiniasklaidoje;
- agresyvūs veiksmai prieš homoseksualizmo priešininkus: renginių trikdymas, tūžmingi elektroniniai laišakai;
- totalitarinis įsivyravimas švietimo institucijų mokymo planuose;
- valstybinių lėšų skyrimo susiejimas su pritarimu *gender* ideologijai.

37 Knygoje *Destructive Trends in Mental Health* (New York 2005) Rogersas H. Wrightas ir Nicholas A. Cummingsas analizuoja psichologijos mokslo ideologizaciją. Šie žymūs *American Psychological Association* nariai, besilaikantys liberalių nuostatų, atskleidžia mokslo įsipareigojimo tiesai atsisakymą.

Žiniasklaida, demokratijoje turinti atlikti sergėtojos funkciją, yra šios revoliucijos pionierė, priešakinė kovotoja ir vykdytoja. Ji nebaudžiama gali sunaikinti žmogaus, drįstančio priešintis, socialinę egzistenciją. Dėl diskreditavimo dar niekas nepakliuvo į kalėjimą. Kas užsiima žiniasklaidiniu mobingu, gali būti ramus dėl savo darbo vietos, nebent atstatytų kaktą LGBT sąjūdžiui.

Pasipriešinimas?

Pavieniui kai kas tebesipriešina: pavyzdžiui, Lietuva nenusileidžia ES, Gana – JT spaudimui.

2006 m. rugsėjo 5 d. Ganos vyriausybė uždraudė rengti homoseksualų konferenciją nurodydama, jog tai griautų šalies kultūrą bei moralę ir skatintų homoseksualizmą.

„Ganiečiai yra nepakartojama tauta, kurios kultūra, moralė ir tradicija bjaurisi homoseksualinėmis bei lesbietinėmis praktikomis ir bet kuriomis kitokiomis nenatūralių lytinių aktų formomis“, – pareiškė informacijos ministras Kwamena Bartelsas (LSN, 2006 09 05).

Beveik visose Vakarų šalyse, taip pat Vokietijoje, *gender* revoliucija rutuliojasi be kultūrinės kovos. Dėl teisės į gyvybę nors silpnai, bet vis dėlto juntamas pasipriešinimas, bioetikos klausimais, šiaip ar taip, vyksta debatai, o *gender* revoliucijos atveju nieko panašaus nėra.

Bažnyčios turėtų jausti pašaukimą ir pareigą aiškinti tikintiesiems, ką tai reiškia žmogaus, visuomenės, krikščionybės ateičiai, ir priešintis. Retkarčiais pasitaiko vienas kitas vyskupų pareiškimas, tačiau pamokslai seksualinės moralės tema Katalikų Bažnyčioje beveik nebesakomi, jau nekalbant apie jaunuolių raginimą gyventi skaisčiai.

Visose Bažnyčiose matomas susiskaldymas pritirimo ar nepritarimo homoseksualumui (LGBT) klausimu.

Evangelikų ir Anglikonų Bažnyčioms gresia pavojus suskilti. Net *The United Synagogue of Conservative Judaism* ketina šventinti į rabinus homoseksualus susitaikydama net su susiskaldymu tarp tikinčiųjų.

Tvirtai tebesilaiko Katalikų Bažnyčios Magisteriumas. Už tai yra pliekiamas žiniasklaidos. Katalikų Bažnyčia yra didžiausias *gender* revoliucionierių – aktyvistų, naudos gavėjų ir sekėjų – priešas. Kad nutildytų šį balsą, *gender* aktyvistai Jungtinėse Tautose vis mėgina pašalinti Vatikaną iš JT. Iki šiol jiems nepavyko tai padaryti.

Sykiu *International Lesbian and Gay Association* (ILGA; su jai priklausančiomis danų bei vokiečių organizacijomis) ne vienus metus deda visas pastangas, kad Jungtinėse Tautose būtų oficialiai pripažinta nevyriausybine organizacija. Toks statusas šiai sąjungai nebuvo pripažintas 1994 m., nesuteiktas nė 2006-aisiais, nes ji nenori atsiriboti nuo pedofilinių grupių. Tai nedviprasmiškai liudija, kad pedofilija, tai yra suaugusiųjų seksas su vaikais, atvirai dar nepropaguojamas tik dėl to, kad šis nusikalstamas iškrypimas *tebėra* uždraustas.

Šventojo Sosto atstovas pakomentavo taip: „ILGA ir jos užtarėjai reikalauja ne lygių, bet ypatingų teisių, suteikiančių veikimo erdvę renkantis elgseną slopinti moralinius vertinimus, turinčius didžiausią reikšmę tarptautinei bendrijai ir tarptautinei tvarkai. Gėjų teisės ir ypatingų teisių reikalavimas primeta visoms tautoms tam tikrą poziciją į seksualinę moralę – seksualinį reliatyvizmą ir tada įtvirtina jį grupėse, turinčiose visiškai kitokius įsitikinimus ir įstatymus“ (LSN, 2006 08 04).

Kodėl nėra beveik jokio pasipriešinimo? Galima įvardyti tris priežastis:

1. tikima, jog žmogus turi laisvę gyventi vadovaudamasis savo paties moraliniais matais pagal šūkį: „Kiti tegul elgiasi, kaip nori. Manęs juk niekas jėga neverčia tapti gėjumi.“
2. Gyvenama praktikuojant netvarkingus lytinius santykius. Jaunieji tėvai šiandien yra 1968-ųjų kartos, davusios pradžią seksualinei revoliucijai, vaikai. Per televiziją ir internetą pornografijos lavina plūsta į kiekvieną kambarį (ir į daugumos vaikų kambarius). Pornografijos vartotojas ir palaidų heteroseksualinių lytinių santykių praktikuotojas yra seksualinės revoliucijos pakeleivis ir neturi jokio motyvo priešintis kitoms seksualinių ribų peržengimo formoms.
3. Baimė. Tylima – demokratijoje tai nerimą keliantis ženklas! Tylėjimas yra tyla prieš diktatūros audrą. Prof. Noelle-Neumann šitai nusako taip: „Žmonės jaučia izoliacijos baimę! Kiekvienas žino, kaip smagu būti teisingoje pusėje. Visai kas kita yra būti atstumtam. Atstūmimas – baisus žmogaus išgyvenimas. Jo socialinė prigimtis tada taip nukentia, kad jis neįtikėtinais budriais seka, ką mąsto kiti žmonės. Ir pamatęs, kad jis galvoja kitaip, tyli. Manydamas, kad dėl savo pažiūrų bus izoliuotas, jis tylės... Kol vieni taps neregimi, o kiti atsidurs pačiame viršuje, iš kur nuolatos duos toną. Toks procesas būdingas kiekvienai grupei. Tai susiję ne su tiesa, bet su valdžia“³⁸.

Tėvai, norintys krikščioniškai auklėti savo vaikus, per tėvų susirinkimus nebedrįsta praverti burnos. Kai *gender* indoktrinaciją palaiko net religijos mokytojai, *Caritas*

38 Noelle-Neumann literatūros apie tylą sąrašas:
www.schweigespirale.net.

atstovai, *Donum Vitae* referentai, sunku išdrįsti paprieštarauti. Jie nenori būti autsaideriai ir mano padarysį vaikams paslaugą tokiais netapdami. Namie, kol vaikai dar maži, tėvai tariasi gali padaryti didesnę poveikį. Tokia iliuzija dažnai išsisklaido tada, kai jau būna per vėlu.

Tėvai, kurie stengiasi per teismus pasiekti, kad jų vaikas būtų atleistas nuo lytinio švietimo pamokų, nes ten kėsinamasi į jų moralines vertybes, bergždžiai tikisi, jog teisingumo sistema jiems padės veiksmingai vykdyti konstitucijos garantuojamą atsakomybę auklėti savo vaikus (GG str. 6, 2). Šiuos teismo procesus jie paprastai pralaimi.

Dar žingsnis, ir gali nutikti taip: tėvų susirinkime vienas tėvas paprieštaraus, kad per pamokas trečiokams homoseksualų pora reklamuoja homoseksualinę gyvenimą ir dalija atitinkamą mokomąją medžiagą. (Taip vyksta Miuncheno mokyklose.) Jo vaikas apklaustas pasakys: „Gėjų nemėgstu. Mano tėtis sako, jog tai nuodėmė.“ Tėvas bus apkaltintas homofobija ir nuteistas lygtinai. Jis bus įpareigotas gerbti žmogaus teises ir atitinkamai auklėti savo vaikus. Netrukus jo dvylikmetis sūnus kumščiu trinktels keturiolikmečiui gėjui į veidą už grabaliojimąsi ir įžeidimus. Tėvas vėl bus iškviestas. Jis prisipažins, jog savo vaikus auklėja pagal krikščioniškąsias vertybes. „Vadinasi, Jūs kurstote savo vaikams homofobiją!“ Tėvas įkalinamas, vaikai atsiduria vaikų namuose.

Aiškliai suvokime: tarptautinės organizacijos, valstybė, švietimo institucijos, teisingumo sistema ir žiniasklaida sutelktinai kėsinasi į jaunąją kartą. Vyresniuosius galima nutildyti, bet jų vidinės jausenos, kad vyras ir moteris sukurti vienas kitam, vienas kitą papildyti ir yra pašaukti tėvytei, neišdildys. Tokiam požiūriui autoritetingumo

teikia visa žmonijos istorija. *Gender* aktyvistai tikisi ir siekia perprogramuoti vaikų jauseną atitinkamai indoktrinuojuot juos jau vaikų darželiuose. Nugręžti nuo heteroseksualumo didžiumos jų nepavyks, bet jaunosios kartos nuostatą lytiškumo atžvilgiu gali pavykti pakeisti taip, kad kelias į santuokinę meilę, taigi ir į šeimą su vaikais, bus užkirstas.

Iš kur dinamika?

Žmonės, atrandantys, jog jų lytinė tapatybė kelia jiems problemų, bei nejaučiantys normalaus heteroseksualaus potraukio, kenčia. Jų seksualiniai troškimai neatitinka jų kūno *intelligent design* (protingos sąrangos). Tie, kurie gydymo procese prisikasa iki šių problemų šaknų, aptinka nepriteklis ir sužeidimus, patirtus iš tos pačios lyties gimdytojo, kartais net piktnaudžiavimą ir suvedžiojimą. Dažnai tėvai jais naudojami savanaudiškiems poreikiams tenkinti arba paliko vienus. Dvasinį vargą kompensuodami praktikuojamu homoseksualumu, iš pradžių jie išgyvena naują kančios tarpinį, nes sueina į konfliktą su sąžine, atitolsta nuo savo šeimos, visuomenėje tampa pašaliečiais ir todėl slepia savo nukrypusį seksualinį elgesį. Tos kančios sumažėja išitraukus į homoseksualią (LGBT) aplinką: čia jie ne pašaliniai, bet įžengia į dvasinį lauką, kur nėra ir negali būti prieštaravimo vyraujančiais ideologijai. O ši sako, jog laisvai rinktis savo lytį bei seksualinę orientaciją yra visiškai normalu, negana to, žmogaus teisė, ir kad kančios priežastis tikrai ta, jog atsilikusi, „homofobinė“ visuomenė to dar nepripažįsta. Visas jėgas skiriant tam, kad ji tai pripažintų, rengiant paradus pagrindinėse miestų gatvėse ir taip nusikratant skausmingo slapstymosi, skinant pergalę po pergalės, kančia išstumiamą, ir pajuntama, jog dėl to verta gyventi.

Tačiau vidinė pusė atrodo visiškai kitaip. Pradinė kančia, jausta savo šeimos santykių audinyje, visiškai išstumiami ir todėl niekada negali būti išgydyta. Santykiai su kilmės šeima dažniausiai būna sutrikę, taigi atsiranda stiprus vienišumo jausmas. Taip atsitinka ne todėl, kad šeima „homofobiška“, bet kad homoseksualumas iš prigimties priešiškas šeimai. Kokio nors šeimos nario homoseksualinis pasirinkimas smarkiai prislegia santykius šeimoje. Nėra nei tėvo, nei motinos, kurie džiaugtųsi, kad jų vaikas tampa homoseksualus ir vieną dieną galbūt kaip marčią pristatys Joną ar kaip žentą Uršulę. Jei homoseksualus būti apsisprendžia vienturtis vaikas, šitai reiškia šeimos pabaigą. Kokia šeima didžiuojasi savo homoseksualiais nariais? Ką apie juos galvoja?

Vienas vyras, dvidešimt metų gyvenęs tarp homoseksualų ir laužęs vieną tabu po kito, prieš pat savižudybę – tabletes jau turėjo saujoje – kreipėsi į Jėzų Kristų ir gavo jėgų atsiversti. Tas vyras man pasakė: „Jei būtų tabletė, padedanti išsilaisvinti iš homoseksualizmo, kiekvienas ją išgertų.“

Dvidešimt metų jam kalė į galvą: kartą tapęs homoseksuali, liksi toks visada. Jis nebuvo girdėjęs apie terapinę pagalbą žmonėms, skausmingai besikankinantiems dėl homoseksualumo ir trokštantiems jo atsikratyti. Su liūdesiu kalbėjo apie draugus, kurių jau nebėra tarp gyvųjų. Jam pasisekė, kad jis dar gyvas. Todėl dabar jis įsteigė *Ex-Gay-Ministry*³⁹, padedančią norintiems atsiversti⁴⁰.

39 www.freewebs.com/jason-online.

40 Pagalbą siūlo: Deutsches Institut für Jugend und Gesellschaft, Wüstenstrom, Narth ir kiti.

Cui bono?

Romėnų teismo procese būdavo klausama: kam tai naudinga? Dabartinio kultūrinio lūžio akivaizdoje paklauskime: kam *gender* revoliucija naudinga? Homoseksualams? Paaugliams? Visuomenei? Ar ji laiduoja gyvybingą ateitį?

Ar *gender* revoliucija naudinga homoseksualams?

Jei nukrypusios seksualinės elgsenos žmonės nebeįkalinami ir nebediskriminuojami, tai, žinoma, laimėjimas. Valstybei nerūpi, kaip kiekvienas išgyvena savo lytiškumą. Tačiau jei visomis valstybinės valdžios priemonėmis šalis uždengiama ideologiniu kilimu, neleidžiančiu viešoje erdvėje sužinoti, kokie yra homoseksualinio pasirinkimo padariniai, tuomet homoseksualų laisvė objektyviai apribojama.

Kai lytiškumas atsiskiria nuo meilės ir susavarankiškėja virsdamas troškimo tenkinimu, žmogus *naudojasi* kitu žmogumi ir jį žemina. Tarp širdžių atsiveria bedugnė, per kurią joks kūniškas pasitenkinimas negali nutiesti tilto. Todėl paieška virsta priklausomybe ir peržengia vis naujas ribas. Niekas taip nepažemina žmogaus kaip piktnaudžiavimas juo kaip seksualiniu objektu. Jo lovos draugas yra šleikštulys, kai galėtų būti palaima. Mokslinių empirinių studijų apie praktikuojamo homoseksualumo priežastis, tikrovę bei padarinius išvados gąsdinančios⁴¹.

- 72 procentai iš susirgusiųjų AIDS 2003–2004 metais yra homoseksualūs ar biseksualūs vyrai (Robert Kocho institutas). Kas ketvirtas vyras, turėjęs

41 Nuorodos į mokslines studijas: www.dijg.de.

homoseksualių lytinių santykių, tikriausiai užsikrėtė AIDS (Ciuricho vyrų tyrimas – *Zürich Men's Study*).

- Homoseksualumą praktikuojantys vyrai per savo gyvenimą vidutiniškai turi kelis šimtus seksualinių partnerių.
- Homoseksualumą praktikuojantys vyrai kur kas dažniau kenčia nuo nerimo neurozių, sunkių depresijų, piktnaudžiauja alkoholiu ir vartoja narkotikus.
- Moterų ir vyrų smurtas homoseksualiose partnerystėse daug dažnesnis negu susituokusiose heteroseksualiose porose.
- Polinkis į savižudybę, pirmiausia tarp homoseksualumą praktikuojančių paauglių, viršija vidutinį tarp paauglių.
- Homoseksualumą ir biseksualumą praktikuojančių vyrų gyvenimo trukmė nuo 8 iki 20 metų trumpesnė negu vidutinė.

Šie nedviprasmiški rezultatai nieko negąsdina, nes sistemingai nutylimi. Kai homoseksualai neturi galimybės sužinoti apie jų gyvensenos keliamus pavojus ir siūlomą jiems terapinę pagalbą, pažeidžiamos jų teisės į laisvę.

Ar *gender* revoliucija naudinga paaugliams?

Tokių rezultatų akivaizdoje homoseksualizmą, biseksualizmą, transseksualizmą siūlyti oficialiose mokyklų programose kaip teigiamą pasirinkimą yra nusižengimas būsimajai kartai. Lytinio brendimo laikotarpiu daug paauglių išgyvena netikrumą dėl savo seksualinių jausmų. Tada būtina stiprinti jų lytinę tapatybę, o ne kreipti į homoseksualizmą. Tyrimai – kaip ir tikėtasi – jau rodo geroką homoseksualių praktikų tarp paauglių ūgtelėjimą⁴².

42 Amy C. Butler. *Trends in Same-Gender Sexual Partnering, 1988–1998*, in: *Journal of Sex Research* 37/2000, p. 333–343.

Homoseksualumą ir biseksualumą praktikuojantys paaugliai kur kas dažniau žudosi. Teiginys, jog dėl to kaltas neigiamas visuomenės nusistatymas homoseksualizmo atžvilgiu, yra be pagrindo. Garofalo⁴³ ir Remafedi⁴⁴ studijos liudija, kad didesnis savižudybių tarp tokių paauglių lygis žengia koja kojon su gausiomis kitomis probleminėmis elgsenomis, kaip antai narkotikų vartojimu, piktnaudžiavimu alkoholiu, ankstyvais lytiniais santykiais, seksualiniu piktnaudžiavimu. Visų šių problemų priežastys homoseksualiu seksu tikrai nepašalinamos.

Kai vaikai, patiriantys tradicinės šeimos irsmą visuomenėje, gauna žinią, jog būti homoseksualu visiškai normalu, ir nebegirdi jokio prieštaravimo tam Bažnyčioje, jie suvedžiojimams išstatomi be jokios apsaugos. Paauglys ar paauglė gali bet kada patekti į šias situacijas:

- jausdamas/a pagalbos poreikį, bendraamžio ar vyresnio asmens gali būti suvedžiojamas/a homoseksualiems veiksmams.
- Įtikėti, kad yra gimęs/usi homoseksualus/i.
- Paliktas/a be priežiūros ir vedamas/a smalsumo internete gali atrasti homoseksualios pornografijos, seksualiai susijaudinti ir palaikyti save homoseksualiu/ia.
- Lytinio brendimo laikotarpiu nusigręžti nuo krikščioniškojo tikėjimo, nes „sužinojo“, kad Biblijos žinia apie homoseksualumą pažeidžianti žmogaus teisę į laisvą lytinės orientacijos pasirinkimą.
- Išgyvenant lytinio brendimo laikotarpiui būdingus

43 Robert Garofalo et al. *Youth Risk Behaviour Survey*, in: *Pediatrics*, Vol. 101, 1968.

44 Gary Remafedi, et al. *Risk Factors for Attempted Suicide in Gay and Bisexual Youth*, in: *Pediatrics*, Vol. 87, 1991.

konfliktus, jam/jai gali šauti mintis, jog problemas galbūt galima išspręsti pakeičiant lytį.

Gender revoliucionieriams visa tai yra siektini tikslai.

Homoseksualizmo lobistai visame pasaulyje reikalauja įstatymais įtvirtintos teisės leisti homoseksualioms poroms įsivaikinti vaikus, ir tai keliose šalyse jau tapo tikrove. Vokietijoje, pasikeitus koalicinei vyriausybei, įstatymo priimti nespėta.

Abejoti vaiko poreikiu turėti tėvą ir motiną reiškia kėsintis į pamatinę žmogiškosios egzistencijos duotybę ir ciniškai neigti visas psichologijos žinias. Nereikia būti psichologu, kad suprastumei: vaikui reikia tėvo ir motinos. Piktina psichologų gildijos tyła, o juk gydyti asmenybės sutrikimus, sukeltus tėvo ir motinos klaidingo elgesio, yra jų kasdienė duona. Jie nusilenkia politiniam korektiškumui⁴⁵.

Ar yra tokių žmonių, kurie trokštų: „O, kad būčiau pradėtas mėgintuvėlyje ir mane būtų užauginę du vyrai arba dvi moterys?“ Ar yra tokių vaikų, kurie nesigėdytų, jei į tėvų susirinkimą kaip jų tėvai ateitų du vyrai ar dvi moterys, ir kiti mokiniai iš jų nesityčiotų? Kiek procentų gyventojų turi tapti homoseksualiais, kad tai pasikeistų? Trečdalis, pusė, dauguma?

Akivaizdu, kad artimiausios kartos gerovė aukojama homoseksualios mažumos, sudarančios du procentus gyventojų, interesų naudai.

Tačiau *gender* ideologijos skiepijimas jaunajai kartai kelia ne tik viliojimo į homoseksualizmą problemą. Jei vaikams lytiškumas nuo ankstyvo amžiaus brukamas kaip priemonė pasitenkinti, labai menka tikimybė, kad jie išmoks savitvardos, išsaugos savo kilnumą, pajėgs bręsti,

45 Žr. 11 pastabą knygoje *Destructive Trends in Mental Health*.

taps saitus megzti pajėgiančiomis asmenybėmis, susiras tinkamą gyvenimo partnerį ir mokės būti atsakingais tėvais.

Ar gender revoliucija naudinga visuomenei?

Europos Sąjungos duomenimis, ES šalyse narėse dėl gimstamumo mažėjimo 2030 m. trūks dvidešimties milijonų darbuotojų. Ekspertai vieningai sutaria, kad šios spragos užtaisyti imigracija nepavyks. (Socialinės) valstybės žlugimas nebesustabdomas, tai žino kiekvienas politikas ir kiekvienas laikraščius skaitantis pilietis.

Epochos neišvengiamos demografinės krizės akivaizdoje neatsakinga ir visiškai neprotinga vykdyti homoseksualizacijos bei abortų politiką, nukreiptą prieš vaikų pradėjimą ir gimdymą.

Jei remiamasi senamadiška idėja, kad valstybės pareiga yra rūpintis visuotine gerove, tai politika absoliučią pirmenybę turėtų skirti sąlygų, kuriomis moterys ir vyrai norėtų bei galėtų turėti vaikų, kūrimui. Bet jei nebegalime pažinti, kas yra gera, kaip turėtume apibrėžti visuotinę gerovę? Jei to apibrėžti negalime, į ką turėtų orientuotis valstybė, tai yra pavienis politikas? Jei jis nesiorientuoja į visuotinę gerovę, tuomet jo orientyru tampa interesų grupės ir galiausiai jo paties gerovė.

Filosofo Immanuelio Kanto „kategorinis imperatyvas“ skamba taip: „Elkis taip, kad tavo valios maksima visada galėtų galioti ir kaip visuotinės įstatymų leidybos principas“⁴⁶. Paprastai kalbant: „Įsivaizduok, kad visi nori elgtis taip, kaip ir tu dabar. Ar pakenčiami būtų padariniai?“ Homoseksualizmo aktyvistai daro viską, kad jų maksimos

46 Immanuel Kant. *Kritik der Praktischen Vernunft* I, 1, § 1, p. 140.

taptų visuotiniu įstatymu. Tačiau kas gali parodyti, jog padariniai visuomenės ateičiai, kitai kartai bus pakenčiami?

Gender revoliucija nepanaikins fakto, kad žmogus sukurtas kaip vyras ir moteris, kurie dauginasi lytiškai susivienydami. Su šia žmogiškosios egzistencijos duotybe duotos dvi potencialaus lūžio vietos: tarp vyro bei moters ir tarp kartų. Žmogaus ir visuomenės moraliniais, normatyviniais sprendimais gyvybiškai būtina vienovė gali būti kuriama bei laiduojama arba niokojama iki civilizacijos suirimo. Juo tvirtesnė vienovė, juo stipresnė kultūra. Homoseksualizmas suardo vienovę tarp kartų. Griauna ateitį ir todėl iš izoliuotos privačios nišos išlenda tik pasiekus tam tikrą kultūros nuosmukį.

Visuomenės (homo)seksualizacija ardo vienovę tarp lyčių ir vienovę tarp kartų.

Suaugusieji, besivadovaujantys įsitvirtinusių impulsyviu seksualumu, negali būti geri tėvai ir geros motinos: jie nėra išmokę savęs tvardyti, įveikti egoizmo, ko nors atsižadėti, save dovanoti. Jie netenka savo autoriteto. *Kiekvienas* vaikas trokšta mylinčių, ištikimų, rūpestingų tėvų ir jaučia jų poreikį. Jei tas jų troškimas nepatenkinamas, atsiranda asmenybės sutrikimų, laiduojančių darbo vietas terapeutams, psichiatrams, socialiniams darbuotojams ir policininkams.

Vaikai ir jaunuoliai, didvyriškai nesipriešinantys anksatyvojo lytiškumo spaudimui, ištrūksta iš tėvų globos dar nesubrendę, taip pat ir pavyzdingiausiose krikščioniškose šeimose. Santykių chaosas, į kurį jie paprastai pakliūva, sugeria jų asmenybei bręsti bei gyvenimui statydinti labai reikalingą energiją. Susidūrę su savo lytiškai bręstančių vaikų priešišku elgesiu tėvai dažnai sutrinka. Tokio elgesio priežastis ta, kad vaikai neatlaiko, kai šeimoje ir jų amžiaus grupėje galioja skirtingos vertybinės sistemos.

Jie vis labiau orientuojasi nebe į tėvus, bet į bendraamžius ir taip tėvams tampa prarasti⁴⁷.

Seksualizacija griaua kultūrą, grindžiančią vienoje tarp kartų – ligi tol sukurtų vertybių perdavimą ir jų tolesnę plėtojamą kitos kartos pastangomis.

Kultūra, kurioje gyvename, atima vaikus iš tėvų. Nuo to apsisaugoti nebegali beveik nė vienas, kuris savo pareiga laiko perteikti savo vaikams svarbiausias žmonijos vertybes – vyro ir moters meilę ir meilę vaikams kaip kultūros pamatą. Nėra beveik nė vienos šeimos, kurios nebūtų sukrėtę istorijoje pavyzdžio neturintis kultūrinis lūžis.

Politinės priemonės, kuriomis valstybė daro neigiamą įtaką kitai kartai:

- ekonominė būtinybė motinai dirbti; 2006 m. rugsėjo 29 d. Vokietijos parlamentas priėmė nutarimą nuo profesinio darbo nepriklausomas išmokas, skirtas vaikams auklėti, pakeisti nuo pajamų priklausomomis išmokomis tėvams;
- ekonominis spaudimas, kad po 12–14 mėnesių tėvams skiriamų išmokų vaikai būtų atiduoti į vaikų lopšelių;
- pareiga vaikui vienus metus praleisti vaikų darželyje (tebediskutuojama);
- mokymo programų, pradedant vaikų darželiais ir baigiant universitetais, orientavimas į *gender* ideologiją; teisminis draudimas atleisti vaikus nuo seksualinio švietimo pamokų;
- šeimų, kurios moko savo vaikus namie, baudžiamasis persekiojimas;
- visos dienos praleidimas mokykloje.

47 Gordon Neufeld, Gabor Maté. *Unsere Kinder brauchen uns*. Genius Verlag 2006.

Gender be ribų

Konstatavome, kad *gender* revoliucija ideologine propaganda apriboja savo dalyvių laisvę atsiversti, silpnina šeimas, kelia grėsmę jaunimui, ardo moralinį visuomenės pamatą, gilina demografinę krizę ir veda civilizaciją į nuosmukį. Tačiau ji vis dėlto neregimais batalionais trypia kultūras ir šluoja iš kelio bet kurį sutinkamą pasipriešinimą. Šiai globalinei revoliucijai spiriasi vienintelės islamo tautos, moralinį Vakarų pakrikimą laikančios dar vienu savo pretenzijos į pasaulinę valdžią pateisinimu.

Nesiguoskime mintimi, kad ši revoliucija savaime išsivėps. Taip pat aršiai kaip dėl homoseksualizmo pripažinimo kaunamasi ir dėl pedofilijos. Pedofilija yra lytinis piktnaudžiavimas vaikais. Nyderlanduose pedofilų partija, vadinanti save „Artimo meilė, laisvė ir skirtingumas“ (NVD), siekia teisinio pripažinimo. Ji stengiasi legalizuoti suaugusiųjų seksą su vaikais nuo 12 metų ir galiausiai apskritai panaikinti amžiaus ribą⁴⁸.

Gender revoliucijai rūpi ne laisvė, tolerancija ir mažumos nediskriminavimas. Visa tai jau pasiekta iki pat šios mažumos ypatingųjų teisių. Jei rūpėtų laisvė ir tolerancija, tai turėtų galioti ir krikščionims. Tačiau regime tik spartėjantį procesą norint paversti krikščionis engiama mažuma. Beveik jokioje profesijoje krikščionys nebegali reikšti savo įsitikinimų nerizikuodami asmeniškai nukentėti. Savo krikščioniškuosius vertybinius įsitikinimus jiems paprastai tenka slėpti – ir jie tai daro.

Gender rūpi tai, kas faktiškai ir vyksta, – krikščionybės griovimas. Kova su Dievo paminėjimu Europos Konstitucijoje yra šios revoliucijos apraiška.

48 www.stern.de, 2006 05 30.

Šliaužiantis valdžios užgrobimas

Kas iš pagrindų save pažemina naudodamasis kitu savo seksualiniam instinktui patenkinti ir leisdamas taip naudotis savimi, tas praranda nepažeistino žmogaus kilnumo jausmą. Jo nepažįsta, nepatiria, neturi nei motyvų, nei jėgų tai ginti. Santykiai su kitais žmonėmis tada tampa utilitariniai: kokią naudą žmonės gali man duoti? Kaip pasiekti, kad jie darytų tai, ką aš noriu? Kaip galiu padidinti savo valdžią žmonėms?

Nuolatos, ypač sunkiais laikais, atsiranda žmonių, nepasotinamai trokštančių valdžios ir pasirengusių dėl to paaukoti ne tik meilę, bet ir teisingumą. Jų nestabdo teisė į gyvybę ir galop jie mieliau viską pražudys, nei atsisakys savo valdžios. Tokius žmones vadiname tironais ir diktatoriais.

Diktatorių vardus žinome. O šiandien išgyvename anoniminę revoliuciją iš viršaus į apačią. Galiausiai žinome, kaip diktatorius atrodo ir ką jis daro. Nuo to komplekto neatsiejami ūsiukai ir auliniai batai. Po šešiasdešimties laisvės, taikos ir demokratijos metų tariamės esą saugūs nuo diktatūros. „*Gender mainstreaming* kaip visuotinė gairė ir daug sričių aprėpianti užduotis“ taip toli nuo to įvaizdžio, taip nesuvokiama viešuomenės, kad pavojaus varpų negirdėti.

Individui atrodo, jog jo laisvė nepažeidžiama. Vis dar esame laisvi, dar nepaklūstame šariato teisei. Tačiau priešais mūsų akis laisvė griaunama laisvės vardu. Kas gyvena pagal krikščioniškąsias vertybes ir nori išlaikyti krikščioniškąją kultūrą, tam darosi ankšta, jis spaudžiamas iš dviejų pusių – ciniško sekuliarizmo ir islamo.

Diktatūrai reikia atomizuotų individų. Kas neturi saitų, tą lengva supančiuoti. Išgyvename totalinę kėsinimąsi į viską, kas žmogui teikia atramą per saitus, – į tėvynę, šeimą, saistančias vertybes, Bažnyčią, Dievą. Kaip pakaitalas brukamas troškimų tenkinimas. Bet tie, kurie tampa savo žemųjų instinktų vergais, neturi nieko, ką galėtų priešpriešinti pavergti siekiančiai diktatūrai.

Tokios raidos pagrindas buvo neprilygstama materialinė gerovė, davusi sušvinkusį vaisių – pramogų visuomenę. Ta gerovė baigiasi. Globalinės, nacionalinės ir socialinės problemos daugeliui žada materialinę vargą. Kaip žmonės be saitų elgsis esant demokratijai, kai moralinį skurdą papildys materialinis? Kas paims vairą į savo rankas?

Apšvietos kovos šūkis buvo *protas vietoj tikėjimo*. Tačiau protas pasirodė bejėgis apsaugoti nuo diktatūrų. Vėl matome, kad, atsiskyres nuo Dievo, jis neturi galios atvesti žmogaus į protą.

Deus caritas est

Savo pirmojoje enciklikoje *Deus caritas est* popiežius Benediktas XVI žmonijai primena, kas yra Dievas ir kas yra žmogus, nes daugelis tai užmiršo. „Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame“ (1 Jn 4, 16). Tai – pirmutinis teiginys ir sėkla, iš kurios popiežius priešais proto bei širdies akis leidžia išaugti gyvybės medžiui, kurio gyvybiniai syvai yra meilė. Dar būdamas Tikėjimo mokymo kongregacijos prefektu, jis paramstė kertinius akmenis, ant kurių stovi tikėjimo namas, o dabar atveria šio namo duris, kad visiems žmonėms parodytų jame spindinčią meilės šviesą.

Bet kas yra meilė? Tereikia prisiminti akimirką, kai jautėmės mylimi – duok Dieve, kad ši lobį atrastume

savo atmintyje, – ir žinosime, kokia yra meilė: kas nors pažvelgė į mane vidinio džiaugsmo kupinu žvilgsniu, nesavanaudiškai man padėjo, dėl manęs ko nors atsisakė. Tokios meilės ilgimės, ir jei ji mus palyti, trokštame, kad ji pasiliktų.

Tačiau ji nepasilieka. Jos reikia mokytis. Stovime priešais apsisprendimą: mokytis mylėti ar po izoliuotu geismo tenkinimu palaidoti meilės ilgesį.

Popiežius aprašo kelią nuo eroso, „pasidavimo instinktui“ (DCE, 5), iki agapės, „kuri, įveikusi savo anksčiau vyravusį savanaudiškumą, dabar tikrai yra atradusi kitą. Meilė dabar virsta rūpinimusi kitu bei nerimavimu dėl kito. Ji nebeieško savęs, panirimo į laimės apgirtimą, ji ieško gėrio mylimajam: virsta atsižadėjimu, tampa pasirengusi aukai ir net to trokšta“ (DCE, 6).

Žmogus, būdamas kūnas ir dvasia, visiškai savimi yra tada, „kai kūnas ir siela iš gelmių susivienija“ (DCE, 5). Intymiausiame, vidujiškiausiame, kūrybiškiausiame lytinio susivienijimo akte šią vienybę suardžius, „iki *sekso* nužemintas erosas virsta preke, pliku *daiktu*, kurį galima pirkti ir parduoti, preke virsta pats žmogus“ (DCE, 5).

Tačiau Dievas žmogų sukūrė *dėl jo paties*, nedaug žemesnį už save patį. Jis myli žmogų „su visu tikrosios meilės įkarščiu“ (DCE, 10). Kadangi esame sukurti iš meilės ir pašaukti mylėti, esame laisvi atsiliepti į Dievo meilę pasirengimu mokytis mylėti arba nuo jos nusigręžti, nes mums tas kelias atrodo sunkus. Kas nusigręžia, tas sakys, kad Dievo nėra arba kad jis negeras, arba kad tikintys į Dievą daro bloga. Tačiau tam, kuris vadovaujasi ilgesiu savo širdyje, „reikia apvalymo ir brandos, o tai susiję su atsižadėjimu. Tai ne eroso atmetimas, *apnuodijimas*, bet jo išgydymas grąžinant jam jo tikrąją didybę“ (DCE, 5).

Kadangi ši visata sukasi aplink meilę, kadangi Dievas – Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia yra viena ir sykiu patys savimi, neperskirti ir nesumišę, žmogus yra sukurtas kaip vyras ir moteris, kurie susivienija meilėje ir sykiu išlieka patys savimi. Štai koksai yra meilės paradoksas – atrasti save patį dovanojant save kitiems.

„Čia svarbūs du dalykai“, – teigia popiežius. „Erosas yra žmogaus prigimtyje tartum iššaknijęs; Adomas ieško ir *paliks tėvą ir motiną*, kad surastų moterį; tiktai kartu jie sudaro žmogiškumo visumą, tampa *vienu kūnu*. Ne mažiau svarbus kitas dalykas: sąlygojamas kuriamojo akto suteiktos krypties, erosas gręžia žmogų į santuoką, į ryšį, paženklintą nepakartojamumo ir galutinumo. Tiktai taip pasiekiamas jo giliausias tikslas... Santuoka, besiremianti vienatine ir galutine meile, tampa Dievo santykio su žmogumi paveikslu, ir atvirkščiai: būdas, kuriuo myli Dievas, tampa žmogiškosios meilės matu“ (DCE, 11).

Kopti į šią aukštumą pašaukti esame *visi*. Suklumpame, parpuolame, vėl keliamės ir vėl parpuolame. Ir kai paskutinis veiksmas yra atsikėlimas, vien atsigręžimas, vien paskutinis prašymas pasigailėti, – tada, kaip tiki krikščionys, peržengiame mirties slenkstį į amžinąjį džiaugsmą.

*Elkitės kaip laisvi;
ne kaip tie,
kurie laisve pridengia blogį.
1 Pt 2, 16*

Iškeliauti meilės link Būtina seksualinė kontrrevoliucija

Per pastaruosius keturis dešimtmečius mūsų šalyje ir visose Vakarų visuomenėse įvyko seksualinė revoliucija, suardžiusi etinių visuomenės pamatą. Sukurstyti Frankfurto mokyklos socializmo teoretikų, seksualinės revoliucijos raudonieji ir žalieji aktyvistai per įstatymų leidybą panaikino beveik visus norminius su lytiškumu susijusius apribojimus. Įstatymai kryptingai pakeisti taip, jog šiaandien gyvename visuomenėje, kurioje meilės, santuokos ir šeimos idealui iškilusi grėsmė pražūti. Visa tai įvyko nepaisant, kad šalyje 60 procentų yra pakrikštyti krikščionys ir kiekviename kaime vis dar tebestovi bažnyčios.

Meilė yra graži, tyra, stipri, atjaučianti, nesavanaudiška ir pasirengusi aukotis. Kad tarp mūsų išliktų, kad šeima liktų ir vėl taptų pirmutine meilės mokymosi vieta, turime ištraukti mūsų visuomenę iš seksualizacijos pelkės.

Kova nėra lengva. Kas pratina tautą, pirmiausiai jaunimą, nevaržomai mėgautis bet kuria geismo tenkinimo manija ir iš to uždirba daug pinigų, žengia per pasaulį kaip garbingas ponas ar garbinga ponija. O tie, kurie dėl to įspėja, yra išjuokiami, išstumiami į paribį, užčiaupiami, apšmeižiami ir išvaromi iš darbo.

Žmogus sukurtas taip, kad jaučia galingą potraukį kitai lyčiai, o lytinio susivienijimo aktas teikia jam malonumą.

Jei to nebūtų, tikriausiai niekas nelaužytų galvos dėl deramos elgsenos lytiškumo atžvilgiu. Kaip ir gyvūnai, esame aktyvinami lytinių hormonų, bet – kitaip nei gyvūnai – nesame jų ribojami. Ką gyvūno atveju atlieka instinktas, žmogaus atveju reguliuojama socialinėmis normomis ir galiausiai yra palikta moralinio apsisprendimo laisvei. Gyvūnas negali nei mylėti, nei piktnaudžiauti, negali seksualinio pasitenkinimo atsieti nuo dauginimosi ir, vadinasi, nuo priešingos lyties. Tik žmogus turi galimybę seksualinio pasitenkinimo siekį atskirti nuo prokreacijos ir kitus žmones pažeminti, paversdamas juos geismo patenkinimo priemone. Jam atrodo, jog tai laisvė, tačiau iš tikrųjų – tai vergavimas seksualiniam instinktui. Žmogus taip pat gali seksualinį instinktą valdyti ir per tai laimėtoje laisvėje iš meilės dovanoti save kitam bei lytiškai susivienydamas patirti plačiausią tos meilės apraišką.

Lytinis susivienijimas, kuriam įvardyti Biblijoje vartojamas nuostabus žodis „pažinti“ – hebrajiškai tas pats žodis kaip ir „sužadėti“, – yra tik tų dviejų žmonių dalykas. Jie atsiveria vienas kitam siela ir kūnu, drauge atsiduoda galingam seksualiniam vyksmui ir todėl tampa labai pažeidžiami. Lytinis aktas norom nenorom sukuria saitą. Visose mums žinomose visuomenėse, visose istorijos epochose lytiškumas priklausė apsaugotai vyro ir moters intymumo erdvei. Lytinis aktas yra pagrindinis žmogiškasis aktas, nes per šį aktą atsiranda žmogus. Tai, kaip asmuo savo lytiškumu gyvena, ką jis daro ir ko nedaro, giliai atsiliepiama jam pačiam, jo santykiui su Dievu, aplinkiniais žmonėmis, palikuonimis, ir visai visuomenei. Lytiškumą atsiejus nuo Dievo kuriamojo plano, vyro ir moters meilės vienybės ir atvirumo naujai gyvybei, žmogaus gyvenimo tvarka pažeidžiama jos giliausioje taške.

Nuo tada, kai atsiradus kontraceptinėms tabletėms buvo atsietas nuo dauginimosi funkcijos, lytiškumas mūsų visuomenėje traktuojamas kaip pramoga. Žmogus savo seksualinio instinkto vis labiau pavergiamas ir vis labiau trypia vientisumą bei kilnumą tų žmonių, kurių jam reikia savo geismui, virstančiam priklausomybe, tenkinti. Kadangi ta priklausomybė sykiu yra ir nesąmoningas prarastos nekaltybės ieškojimas, iškrypusios seksualinės manijos objektu dažnai tampa vaikai.

Turint galios daryti įtaką nacionaliniu ar globaliniu mastu, nacionalinės įstatymų leidybos ir ES bei JT tarptautinių organizacijų lygmeniu kuriamos sąlygos seksualiniam instinktui tenkinti be ribų. 2005 m. birželio 30 d. Ispanija po Nyderlandų ir Belgijos tapo trečia Europos šalimi, sukūrusia įstatymines prielaidas homoseksualioms poroms susituokti ir įsivaikinti vaikų. Ar tai vaikams gerai?

Christopher-Street-Day paradų, kurių pirmose gretose žygiuoja aukščiausi valstybės pareigūnai, dalyviai tikriausiai teigiamai atsakytų į šį klausimą: *tik pirmyn, nuo vaikystės skatinkit jaunimą seksualiai pasitenkinti, kad jie taptų tokie, kaip ir mes, ir kad mes ateityje nebesijaustume autsaideriais, nes sąžinė nebeturi kelti balso ir juolab rodyti dantų*. Už tai kovoja homoseksualus Berlyno meras Klausas Wowereitas. Per homoseksualių sadomazochistų gatvės šventę jis niekada neužmiršta asmeniškai jų pasveikinti. Ar žmonės turėtų eiti paskui jį į šią iškrypimo bedugnę?

Šiose pusnuogių gėjų, lesbiečių, biseksualų ir transseksualų demonstracijose iškilių laisvės, tolerancijos, žmogaus teisių ir antidiskriminacijos vardu reikalaujama „seksualios demokratijos“. Tačiau dauguma žmonių

vis dėlto turėtų jausti, kad lytiškumas kažkaip susijęs su meile ir prokreacija bei priklauso vyro ir moters intymumo sričiai, kuri turi būti apsaugota, kaip ir būdavo visose iškiliosiose kultūrose rutuliojantis istorijai. Nuodėmės visados būta. Tačiau viešai aukštinti nuodėmę, propaguoti homoseksualizmą mokyklose ir žiniasklaidoje, įtvirtinti nuodėmę įstatymais – šitai pasitaiko tik visuomenei riantis žemyn. Nė vienai kultūrai iki mūsų nešovė mintis homoseksualų santykius sulyginti su vyro ir moters santuoka ir leisti jiems įsivaikinti vaikų. Ne jau niekam negaila vaikų?

Atvėrę akis, pamatysime, kad ta pramoga veda mus į pražūtį: ji kuria mirties kultūrą. Katastrofiškas gimstamumo mažėjimas – tai vaisius, parodantis, koks yra jį subrandinęs medis. Knygoje „Visuotinis džihadas“ Peteris Kreeftas rašo: „Seksualinė revoliucija tikriausiai bus istorijoje didžiausia destruktinė revoliucija, toli pranokstanti bet kokias politines ar karines revoliucijas, nes paliečia ne tik gyvybę, bet ir tikruosius gyvybės šaltinius.“

Jei norime statydinti gyvybės kultūrą, turime išsilaisvinti iš seksualizacijos tironijos. Kol to nebus, nepavyks padaryti galo kasdieniam masiniam negimusių kūdikių žudymui, įžiebtai natūralaus noro turėti vaikų ir santuoką bei šeimą paversti gyvybingos kultūros pamatu. *Atsiver-timas įvyks*. Klausimas tik, kaip žemai reikės nupulti, kokių kančių patirti, kol prabus ir ims veikti užtektinai žmonių. Tačiau jau šiandien kiekvienas gali išgyventi savo lytiškumą taip, kad jis atitiktų gyvybės dėsnius. Jokia pasaulio diktatūra, nė žiniasklaidos diktatūra, negali mums sutrukdyti savo meilės gyvenimą tvarkyti taip, kad jis remtų bei palaikytų gyvybę ir taptų tvarios laimės versme.

1968-ųjų metų kartos seksualinė revoliucija

Šiandien jaunoji karta turi žinoti: moralinis pasaulis, kuriame ji gyvena, išrastas neseniai, būtent kartos, gimusios paskutinio šimtmečio viduryje, komunistinių, seksualinių ir feministinių šūkių vėždu 1968-aisiais sudaužiusios savo tėvų vertybinę tradiciją ir po „ilgo žygio per institucijas“ galop įgavusios galios pozicijas valstybėje, žiniasklaidoje, teismuose ir auklėjimo sistemoje.

Seksualinė revoliucija prasidėjo nuo idėjų, propaguojamų Frankfurto mokyklos – Horkheimerio, Adorno, Marcuse's ir Habermaso. Tos idėjos buvo propaganda, nes jiems rūpėjo ne pažinti, bet keisti tikrovę. Psichoanalitikas Wilhelmas Reichas, atskilęs Sigmundo Freudo mokinys, komunistų partijos narys ir Marcuse's bendražygis, teigė: norint įveikti „neurotinę malonumo baimę“, sukeltą „autoritarinio charakterio“, ką tik SS auliniais batais trypusio tautas, žmogui būtina triskart per savaitę patirti orgazmą.

Panašūs dalykai randa atgarsio tautoje, kuri užsispyrėliškai nenori atgailauti už nusizengimus. Iš to vėliau radosi, ak, koks nekaltas, hipių šūkis: *make love, not war* (mylėkitės, o ne kariaukite).

Panašiu laiku naujas idėjas savo pasauliniame bestselyje „Kita lytis“ skelbė Simone de Beauvoir, Jeano Paulio Sartre'o gyvenimo palydovė: „Moterimi ne gimstama, ja tampama.“ Santuoka ir motinystė vaizduotos kaip „vergija“, iš kurios būtina ištrūkti. Kadangi „embrionas joje tėra tik kūnas“, negana to, „parazitas, gyvenantis jos sąskaita“, jį galima be skrupulų nužudyti, kad moteris „kaip šeimininkė disponuotų savo kūnu“. Simone de Beauvoir

pasaulyje vaikų globą turėtų perimti kolektyvas. „Tai nereiškia, kad jie *atimtini* iš tėvų, bet tik tai, kad vaikų reikia palikti tėvų valiai.“ Toks pasaulis priešais mūsų akis tampa tikrove.

Igyvendinti tai, ką mano kartos strateginiai pirmtakai lašino į smegenis bei širdis, leido kontracetinė piliulė. Piliulės, tiesą sakant, skirtos sveikatai atgauti, kad gyvybė galėtų trykšti jėgomis, o visų piliulių piliulė trukdo atsirasti naujai žmogaus gyvybei. Ji buvo entuziastingai sutikta visame pasaulyje, mat žadėjo *free sex* (laisvą seksą).

Abejonės kamavo tik vieną žmogų – popiežių Paulių VI. Grėsmingaisiais 1968-aisiais, priešinant visam pasauliui ir didžiumai jo paties kurijos, jis paskelbė encikliką *Humanae vitae*, kurioje savo kaimenei ganytojas tiesiog maldaudamas aiškina, kad žmogus negali savavališkai perskirti Dievo nustatyto santuokinio akto prasmės turinio – meilės kupino susivienijimo ir prokreacijos. Visi Šventojo Tėvo pranašiški įspėjimai išsipildė dar blogesniu pavidalu, nei jis baiminosi. Tačiau avys pareiškė: prie sultingos žolės norime eiti ne siauru, bet plačiu keliu. Vokietijos vyskupai Kėnigšteine uždegė jiems žalią šviesą: „Vadovaukitės savo sąžine.“

Šitai tikintiesiems buvo leista patiems apsisibrėžti, kas yra nuodėmė ir kas ne nuodėmė. Tarp tikinčios tautos ir Šventojo Tėvo buvo įvartytas pleištasis. Tada Bažnyčia ir neteko jėgos ginti savo moralinės teritorijos.

Bundestagas priiminėjo įstatymą po įstatymo, tarsi šalyje nebūtų krikščionių. Šiais įstatymais siekta vienintelio tikslo – pašalinti visus norminius suvaržymus lytiškumo srityje:

- 1971 m. leista pornografija;
- panaikintas 175 paragrafas, numatęs bausmę už homoseksualius veiksmus, taip pat suaugusiųjų seksualių veiksmų su nepilnamečiais riba nuleista iki 14 metų;

- laipsniškai liberalizuotos skyrybos;
- faktiškai panaikintas draudimas daryti abortus;
- tūkstantmečių sąvartoje priimtas partnerystės įstatymas, liaudies vadinamas „homosantuoka“;
- panaikinta nuostata, kad prostitucija prieštarauja doryvei, ir prostitucija pripažinta socialiai apdraudžiama profesija;
- 2006 m. priimtas antidiskriminacijos įstatymas.

Katalikų Bažnyčia, žinoma, prieštaravo, tačiau kultūrinės kovos nebuvo.

Neapsigaukime: šis procesas dar nesibaigė. Prasidėjo kova dėl pedofilijos, vadinasi, vaikų seksualinio išnaudojimo, legalizavimo ir kovojama tokiais pat manipuliaciniais triukais kaip ir siekiant visuomenės homoseksualizacijos.

Už tai, kad sakome: „Čia įstatymu paverčiama nuodėmė“, į kalėjimus dar nesodina. Tačiau kai kuriose šalyse laisvė reikšti nuomonę jau apribota vadinamaisiais *hate laws* (neapykantos įstatymais). Antidiskriminacijos įstatymas yra parengiamoji pakopa į tai.

Kalbos keitimas

Ši visiškai legali, visiškai demokratinė, seksualinė revoliucija atsispindi kalboje ir vykdoma pasitelkiant sąmoningas kalbines manipuliacijas.

Tam tikri žodžiai išėjo iš mados. Kurie juos vis dėlto vartoja, išsiduoda esą tamsūs, nepataisomi, vakarykščiai fundamentalistai. Juos galima užjaučiant pašiepti ir tokiems net krikščioniškuose sluoksniuose sunku prasi-
mušti iki mikrofono. Tarp tokių žodžių yra šie: velnias, nuodėmė, yda, palaidumas, iškrypimas, tiesa, dorybė, mergeliškumas, skaistumas, tyrumas, garbė.

Hipotetiškai tarkime, kad žmogus turi nemirtingą sielą ir dėl šios sielos tarp Dievo ir šėtono vyksta neregima kova, kurios baigtį lemia laisvas žmogaus apsisprendimas. Tuomet tai, kas čia nutiko, yra geniali piktojo strategija. Po Nietzsche's žinios: „Dievas yra miręs“ nebuvo sunku paleisti fiktyvų pranešimą ir apie velnio mirtį: velnias irgi miręs, jo niekada ir nebuvo (Herbert Haag. *Abschied vom Teufel*). Tada dvasinė kova žlunga. Mintis, kad egzistuoja absoliuti tiesa ir žmogus įpareigotas stengtis ją pažinti bei į ją orientuoti savo veiklą, diskredituojama ir įvedama „reliatyvizmo diktatūra“.

Žodis „nuodėmė“, kreipiantis į Dievo nustatytą tvarką, nuo kurios atitolęs žmogus pats nukenčia, pakeičiamas žodžiu „klaida“, taip atimant iš žmogaus veiklos jos transcendentinį matmenį. Gėris atsiejamas nuo blogio poliaus. Visi, pavyzdžiui, trokštame gėrio, laisvės ir tolerancijos, susigrąžinti vertybes, tačiau blogio nevalia įvardyti. Tokie žodžiai kaip amoralumas, palaidumas, yda, iškrypimas, liigi šiol žymėję blogą elgesį, tapo prastos reputacijos. Lygiai kaip ir žodžiai, išreiškiantys gerą elgesį ir leidžiantys jį išsąmoninti. Kas gi dar drįsta sakyti, kad žmogus pašauktas išskleisti dorybes, kad vaikams skiepytinos dorybės, kas dar drįsta šias dorybes įvardyti, ypač susijusias su lytiškumu, kaip antai mergeliškumas, skaistumas, tyrumas? Ar dar turi kokios nors reikšmės garbės sąvoka, kuria, tiesa, piktnaudžiauja nacionalistai, – garbės, kurią įgyja žmogus, praktikuojantis dorybes, taigi besinaudojantis valios laisve, kad įveiktų savo gyvūnines paskatas ir apsispręstų gėrio naudai?

Žmogaus pamatinę seksualinę orientaciją siekiant sujungti su kitu poliumi, išrasta naujų žodžių. Toks žodis yra *gender*. Už politikos pasaulio ribų ta sąvoka beveik

nežinoma, nors Vokietijos vyriausybė yra nustačiusi „sulyginimo politiką remiantis 1999 m. *gender mainstreaming* politine strategija esant visuotine gaire ir daug sričių aprėpiančia užduotimi“ (www.bmbf.de/de/532.php). Tai, kad tokios darytos kalbos niekas nesupranta, yra strategijos dalis; taip norima prastumti tai, kas, išreikštas aiškiais žodžiais, dar sukeltų pasipriešinimą.

Gender sąvoką vietoje žodžio *sex* tarptautinėse konferencijose moterų reikalais Kaire bei Pekine įtraukė feministės ir nuo tada per JT ir ES nutarimus ji tapo kai kurių valstybių politine strategija. Šiuo kalbos naujadaru siekiama visuomeninio bet kurios seksualinės orientacijos pripažinimo. *Gender* anglų kalboje žymi gramatinę giminę. Žodžiu *sex* nusakomas moters ir vyro lytinis skirtumas, o sąvoka *gender* kaip lygiavertė įvardijama bet kuri seksualinė orientacija – heteroseksuali, homoseksuali, biseksuali ir t. t. Tokia lytiškumo samprata yra seksualinio švietimo pamokų mūsų mokyklose pagrindas ir jau išspaudė į jaunosios kartos sąmonę. Galima tikrai stebėtis tokio pamatinio poslinkio sparta.

Taigi seksualinė revoliucija, įvykusi vos prieš keturis dešimtmečius, sujaukė kalbą, kuria galima skirti blogį nuo gėrio. Todėl kalbos apie „vertybes“ yra bergždžios ir tuščios. Vertybė yra tai, ką laikome gėriu. Vertybės tampa tikrove tik įgyvendintos. Gėriui įgyvendinti reikia žmogaus moralinio apsisprendimo ir, jei siekiama įgyti ko nors iškilnesnio ateityje, pastangų atsisakyti nedelsiant patenkinti poreikį. Štai čia glūdi energijos, kurios reikia civilizacijai kurti, versmė. Kai trūksta realiai pasiektų dorybių, vertybės virsta tuščiais žodžiais, kaip liudija laisvės, tolerancijos ir antidiskriminacijos vertybių, kurias seksualinė revoliucija užsirašė ant savo vėliavų, reikšmė. Visuomenė, visomis

išgalėmis skatinanti žmones nedelsiant tenkinti poreikius ir tai daranti savo egzistencijos giliausios šerdies, būtent lytiškumo, srityje, žlugdo savo ateitį.

Laisvė, tolerancija, antidiskriminacija

Laisvė

Šiandien laisvę paprastai suprantame taip: „Galiu daryti ir nedaryti tai, ką noriu.“ Tai iki individo egoizmo susiaurinta laisvės sąvoka, virtusi, atsiejus atsakomybę ir tiesą, savo priešingybe ir vis labiau mažinanti visuomenės laisvės mastą. Žmogus, neišmokstantis tramdyti savo prigimtinių instinktų, pirmiausiai seksualinio, tampa šių instinktų vergu ir, siekdamas patenkinti savo instinktuosius poreikius, be sąžinės graužaties pažeidinėti kitų laisvę. Tas seksualinis poreikis neturi ribų, nes niekada neatveda prie autentiško meilės ilgesio išpildymo. Padarinys – seksualinio nusikalstamumo didėjimas: padaroma vis daugiau ir vis baisesnių nusikaltimų.

Nuo tiesos ir atsakomybės atskirtos laisvės sąvokos mirtiną padarinį akivaizdžiausiai reiškiasi abortais. Kas yra embrionas su plakančia širdimi – žmogus ar ne? Motina atsako už joje augančio kūdikio gyvybę ar ne? Valstybė privalo saugoti savo piliečių gyvybę, taip pat tų, kurie negali apginti savo teisių ar ne? O ką darome mes? Dėl motinos ir tėvo „laisvės“ aukojama vaiko teisė į gyvybę. Valstybė priima įstatymus, leidžiančius masiškai žudyti būsimą kartą, maža to, net apsiima padengti išlaidas. Abortus vis dar vadina neteisybe, bet už tą neteisybę nebaudžia.

Kaip paaiškinti tokį akivaizdų absurda? Galiu surasti tik vieną paaiškinimą: *apakimas*, lipantis nuodėmei ant kulnų. Kai tik pasiduodama pagundai, tiesos ir gėrio

pojūtis tarsi virsta „akla dėmė“, kol galiausiai gėrio kailyje pasirodo blogis. Argi nėra blogis motinos kūne suplėšyti ir į šiukšlyną išmesti vaikus, kurie po kelių mėnesių, kupini besąlygiškos meilės, būtų šypsojęsi savo tėvams?

Tolerancija

O kaip reikalai su iškilia tolerancijos vertybe? Šiandien tolerancijos reikalaujama prikišant Katalikų Bažnyčiai prieš kelis šimtus metų padarytas nuodėmes, popiežiaus Jono Pauliaus II viešai išpažintas ir apgailėtas, – inkviziciją ir raganų deginimą. Siekis įtikinti kitus savo tiesa gali virsti smurtiniu fanatizmu – tai mums kone kasdien liudija islamistų teroras. Šitai tampa dingstimi įsitikinimą ir tikėjimą, kad yra tiesa, o žmogus gali pasiekti Dievo ir savo paties tikrąjį pažinimą, visuotinai skelbti neteisėtai.

Tai dar vienas genialus piktojo triukas, trukdantis mums skirti tiesą nuo netiesos, gėrį nuo blogio! Tokia ištuštinta tolerancijos sąvoka, pasak popiežiaus Benedikto XVI, veda į „reliatyvizmo diktatūrą“, kai leidžiama viskas, išskyrus išpažinti Jėzų Kristų. Savo pretenziją: „Aš esu tiesa, kelias ir gyvenimas“, jis apmokėjo ir užantspaudavo mirtimi ant kryžiaus. Tolerancijos niekas radikaliau už Jėzų Kristų nereikalavo: *mylėkite savo priešus!* Tai tikrasis tolerancijos vertybės turinys.

Dėl homoseksualios partnerystės įstatyminio sulyginimo su vyro ir moters santuoka kovojama taip suprantamos tolerancijos vardu. Jei tvirtai išpažįstame, kad žmogus sukurtas pagal Dievo panašumą kaip vyras ir moteris, o lytiškumas orientuotas būtent į tokį poliškumą, esame laikomi pavojingais fanatikais. Bet juk tolerancija iš tikrųjų yra dorybė, kurios esmė pakęsti kito kitoniškumą ir kai jis neatitinka mano įsivaizdavimo, kas teisinga ir

klaidinga. Šiandienės tolerancijos sąvokos ideologinis pobūdis reiškiasi tuo, jog toleruojama bet kuri nuodėmė, bet kovojama su pretenzija į tiesą. Šiandien diskriminuojami ne homoseksualai, kuriems, pavyzdžiui, Miunchene vakarėlį po *Christopher-Street-Day* parado leidžiama surengti rotušėje. Diskriminuojami savo tikėjimą išpažįstantys ir juo gyvenantys krikščionys. Jie vadinami „fundamentalistais“, „heteroseksistais“, „homofobais“ ar „rasistais“. Rocco Buttiglione ligi šiol buvo garsiausia krikščionių diskriminacijos auka.

Antidiskriminacija

Trečioji sąvoka, vartojama kovojant dėl homoseksualų, biseksualų, transseksualų ir visų panašių visiškai lygių teisių, yra antidiskriminacija. Iš tiesų nė vieno nevalia diskriminuoti, atstumti, žeminti, net ir tada, kai asmuo įsivėlęs į sunkią nuodėmę. Šventasis Augustinas suformulavo nepralenkiamai tiksliai: nekęsti nuodėmės ir mylėti nusi-dėjėlių. Tai – iškili dorybė, nuolatos ugdytina savo paties ir savo artimo atžvilgiu. Tačiau ar dėl to turime savo vaikams mokyklose skiepyti, kad jie savo seksualinę orientaciją, negana to, savo lytį gali laisvai rinktis? Ar vaikų tvirkini-mą turime vadinti „*intergenerational intimacy*“ („intymumu tarp kartų“) ir to praktikavimą paskelbti demokratine teise, ko ir siekiama? Ar homoseksualai bus diskriminuo-jami, jei jaunimas mokyklose sužinos, kad homoseksualu-mą praktikuojantys vyrai paprastai turi kelis šimtus sek-sualinių partnerių, kad jiems gresia daug didesnis pavojus užsikrėsti AIDS, susirgti lytinėmis ligomis, sunkiomis de-presijomis, nerimo neurozėmis, tapti priklausomais nuo narkotikų, linkusiais į savižudybę, o jų gyvenimo trukmė dešimt metų trumpesnė nei heteroseksualų?

Visos trys sąvokos pasirodo tėra avies kailis, kuriuo apsisiaučia mūsų dienų plėšrus vilkas. Pavyzdžiui, pasakoje iš po princo meškos kailio sublizga auksinis drabužis; ir priešingai, vilkas avies kailiu vis menkliau begali paslėpti, kad jis ateina „vogti, žudyti, naikinti“ (*Jn 10, 10*). Jo avies kailis nuaustas iš laisvės, tolerancijos ir diskriminacijos, tobulai sukirptas, kad atitiktų šio meto kolektyvinę psichiką. Iškilęs į valdžią ir pavertęs tautą nusikaltėliais, dabar tiems, kurie nebenori būti nusikaltėliai, jis dedasi auka. Kadangi vilką atpažįstame tik vilkintį nacių kostiumu, persirengęs naujais drabužiais jis gali šiandien nevaržomas siautėti ir mulkinti gerovės sąlygomis išaugusias mases. Gali turėti viską, ko nori. Pasiimk, ko tau reikia!

Juos pažinsite iš vaisių: šėimos griovimas ir gyventojų senėjimas

Kiekvienam sunku atsispirti savitiems jo laikmečio kerams. Jie apkloja sąmonę tarsi rūko šydas, kurį nutraukti dažniausiai gali tik kančia. Kokios mūsų galimybės šydą pakelti?

Jėzus labai paprastai nurodo: „Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?!“ (*Mt 7, 16*).

Tad kokie gi yra padariniai seksualinės revoliucijos, kuri vos per keturis dešimtmečius išjudino sveiku šeimos gyvenimu grįstos Vakarų kultūros, šio nepakartojamo judaistinės-krikščioniškosios tradicijos laimėjimo, pamatus?

Tik per dešimtį metų nuo kontraceptinės piliulės atsiradimo skyrybų padaugėjo du kartus, o gimstamumas sumažėjo perpus. Tie dramatiški, ilgalaikiai padariniai palies kiekvieną iš mūsų.

Skyrybų nuo 10,7 proc. 1960 metais padaugėjo iki 40 proc. 2002-aisiais ir jų vis gausėja (Austrijoje 2004 m. pasiektas 46,1 proc. rekordas). Kartu gyvenusių nesusituokusių tėvų išsiskyrimas – vaikams ne mažiau neigiamas – neišnyra jokioje statistikoje.

Bendras gyvenimas nesusituokus labai paplitęs ir visuotinai priimtinas. Senosiose Vokietijos federacijos žemėse 1968 m. gimė 4,8 proc. nesantuokinių vaikų, o 2002-aisiais visoje Vokietijoje – 19 proc.

2000-aisiais 7,4 proc. 30–34 metų moterų Vokietijoje buvo vienišos motinos. Kartu su savo vaikais jos sudaro penktadalį visų socialinės paramos gavėjų.

Ar tokie vaisiai geri? Ar laisvės padaugėjo? Kieno sąskaita? Kiek daug kančių slepia šie skaičiai! Ką pasakytų milijonai tėvų skyrybas patyrusių vaikų, gyvenančių sudurtinėse šeimose? Mokslinės studijos rodo, kad į vaikų darželius ir pagrindines mokyklas ateina vis daugiau vaikų, turinčių rimtų elgesio problemų. Skyrybas išgyvenę vaikai prasčiau mokosi ir kur kas yra imlesni depresijoms, nerimo būklėms, narkomanijai, savižudybėms ir nusikalstamumui. Mokytojai vargiai bepajėgia sukurti mokymuisi tinkamą aplinką, nes nuolatos turi kovoti su nedrausmingumu ir smurtu. Pasidaro labai baisu, kai iš *PISA* studijos atsiveria visuotinio švietimo nuosmukio panorama.

Nuo vadinamosios kontraceptinės piliulės atsiradimo gimstamumas, tai yra vidutinis kiekvienos moters pagimdomų vaikų skaičius, nuo 2,4 1965 metais sumažėjo iki 1,4 1975-aisiais. Šiandien Vokietija išsiskiria žemiausiu gimstamumo pasaulyje rodikliu – 1,3. Akivaizdu, kad kiekviena ateinanti karta yra trečdaliu mažesnė nei jos tėvų karta. Iki šio amžiaus vidurio Vokietijos gyventojų,

neskaičiuojant imigracijos, nuo 82 milijonų sumažėtų iki 54 milijonų, jei gimstamumas toliau nemažės. Kadangi vaikų gimsta mažiau ir visuomenė vis labiau senėja, kinta gyventojų amžiaus struktūra: naujausiais Vokietijos statistikos tarnybos duomenimis, 2050 m. 30 procentų Vokietijos gyventojų bus vyresni nei 65 metų, 2000-aisiais jų buvo 17 procentų. 2050 m. bus tik 3 milijonai jaunesnių nei šešerių metų ir 9 milijonai vyresnių nei 80 metų gyventojų. Priešingai visoms nesulaikomo demografinio sprogimo prognozėms, globalinis procesas yra būtent senėjimas. Jungtinių Tautų vertinimu, vyresnių nei 65 metų žmonių iki amžiaus vidurio pasaulyje padaugės nuo 7 iki 16 procentų, vadinasi, daugiau nei du kartus. Atsilieps griežtos gimstamumo kontrolės, kontracepcijos, abortų, sterilizacijos programos, kurias pramoninės šalys padarė sąlyga plėtros paramai gauti.

Tokia raida Europos šalyse nuo gimstamumo nuosmukio aštuntojo dešimtmečio pradžioje buvo nesunkiai numatoma. Tačiau politika tai ignoravo. Tik dabar, kai socialinės valstybės žlugimo nebeįmanoma išvengti, tema atsiduria viešosios sąmonės akiratyje. 1995 m. 100-ai dirbančiųjų teko 36 pensininkai, o 2025-aisiais pastarųjų bus dvigubai tiek. Ekonomikos pasaulyje, kuriame milijonų žmonių darbo jėga dirvonuoja, sparčiai mažėja dirbančiųjų, kurie turi išlaikyti save, savo vaikus ir vis daugiau garbaus amžiaus žmonių.

Pažeistas prokreacijos mechanizmas

Kaip galėjo nutikti, kad mūsų civilizacijoje buvo pažeistas žmogaus kaip rūšies prokreacijos mechanizmas? Gamta nieko neaprupino tokia saugiklių gausa kaip dauginimosi.

Tad ką daro žmogus? Kiekvienas žino, bet to nevalia išreikšti žodžiais, nes jais kaip priežastis įvardijama mirties kultūra, o tai yra tabu. Tie žodžiai yra štai tokie:

- kontracepcija;
- abortai;
- homoseksualizmas;
- embrionų tyrimai juos naikinant.

Jei nėštumo vengiama naudojant kontracepciją, vaikai nepradedami.

Jei vaikai nužudomi motinos kūne, jie negimsta.

Jei du tos pačios lyties žmonės vienas kitą patenkina, vaikų neatsiranda.

Visuomenė, žudanti embrionus, kad seni žmonės taptų dar senesni, naują gyvybę aukoja senai gyvybei prailginti.

(Paskutinis punktas yra ne kiekybinė problema, bet plika mirties kultūros apraiška.)

Nematyti šio sąryšio lygiai taip pat absurdiška ir iracionalu, kaip ir neigti, kad dukart du yra keturi. Jei kas trečias kūdikis motinos kūne susmulkinamas, sutrinamas ar nunuodijamas, mes kaip visuomenė dalyvaujame nusikalstamoje veikloje, kurios padariniai atspindi nusikaltimo didumą.

J. D. Unwino studija *Sex and Culture*

Apžvelgėme ypatingas istorines tokios raidos per pastaruosius keturis dešimtmečius priežastis. Anglų antropologas J. D. Unwinas parodo, kad jos atitinka visuotinius dėsningumus. 1934 m. *Oxford University Press* (Londonas) išleido jo didelį veikalą *Sex and Culture*. Unwinas norėjo išsiaiškinti, ar teisinga Sigmundo Freudo tezė, kad kultūra atsiranda sublimuojant seksualinį instinktą, t. y. atsisakant instinkto patenkinimo. To siekdamas jis

ištyrė aštuoniasdešimt vadinamųjų *uncivilized societies* (pirmykščių visuomenių) ir išsivysčiusias babiloniečių, šumerų, atėniečių, romėnų ir anglosaksų kultūras.

Jo išvados bendrais bruožais yra tokios: juo seksualinis apsiribojimas didesnis, juo visuomeninis lygis aukštesnis; juo seksualinis apsiribojimas mažesnis, juo kultūrinis lygis žemesnis. *Išimčių iš šios taisyklės nėra*. Tiktai tada, kai moterys iki santuokos praktikuoja skaistumą, visuomenėje yra Dievo kultas. Kur iki santuokos leidžiama seksualinė laisvė, ten nėra nei Dievo kulto, nei protėvių kulto, ten – gamtos ir gyvūnų kultas. Unwinas kalba apie *zoistines* visuomenes. *Zoon* reiškia gyvūną. Civilizuotos kultūros išsiskiria tuo, kad laikosi ne tik ikisantuokinio skaistumo, bet ir absoliučios monogamijos.

Perėjimas iš vienos pakopos į kitą trunka tris kartas, tai yra jei visuomenė per trijų kartų laikotarpį leidžia iki santuokos visišką seksualinę laisvę, ji nustumka į žemiausią lygį.

Unwinas: „Seksualinio instinkto tenkinimo apribojimas laikytinas kultūrinės pažangos priežastimi“⁴⁹.

Argi tai neįdomu? Išvadas patvirtina mūsų pačių partitis. Išgyvename šios civilizacijos nuosmukį. Norėdami statydinti gyvybės kultūrą, turime – tai rodo ši studija – į butelį vėl sugrąžinti iš jo išleistą džiną, būtent seksualumą sugrąžinti ten, kur jis galėtų skleisti žmogaus tvarios laimės labai, – į moters ir vyro santuoką.

Širdies ilgesys

Taigi seksualinio išsilaisvinimo ir feminizmo ideologijos vaisiai liudija, kad juos subrandino prastas medis.

49 J. D. Unwin. *Sex and Culture*, p. 31.

Stebėtis galima tik tuo, kad jie vis dar nesudrasko mūsų kultūrą gaubiančios miglos šydo.

Iš apakimo išveda dar vienas kelias – širdies jaučiamas ilgesys.

Kiekvienas žmogus ilgisi meilės. Kas yra kartą mylėjęs, žino, kad meilė pasirengusi atsiduoti mylimajam ir netrokšti nieko, išskyrus tai, kad mylimasis į tai atsilieptų savo atsidavimu. Jei tai patiria, abu žmonės trokšta, kad tas santykis truktų amžinai. Nieko kita kaip tik abipusės ištikimybės neįmanoma įsivaizduoti, nes du žmonės pažino vienas kito nepakartojamą esybę ir tegali stebėtis stebuklu, kad susirado vienas kitą. Seksualinis susivienijimas yra giliausias tokios meilės įgyvendinimas. Žmogišką, asmeninį atsidavimą tada papildė bendras atsidavimas seksualinei dinamikai, aprėpiančiai dar gilesnius sielos sluoksnius.

Kas patyrė laimę laukti tokios meilės, tas džiugia širdimi ištars „taip“ jungtuvėms prie altoriaus. Šis „taip“ yra pamatas, ant kurio galima statydinti šeimą, tas „taip“ abu žmones nuteikia suteikti erdvės naujai žmogaus gyvybei. Vyro ir moters meilė įveikia pavieniui egzistencijai būdingą egoizmą ir pasiekia pilnatvę per vaiką. Priimant tėvystę ir motinystę, egzistencijos centru tampa trečiojo gerovė.

Pirmutinė meilė, kad ir kokia didelė būtų, yra pirmasis dangaus įspūdis, kuris neišvengiamai vėl praeina. Kova su egoizmu išlieka, todėl mokytis mylėti yra viso gyvenimo užduotis. Priėmus Santuokos sakramentą, tai gali pavykti padedant Dievo malonei.

Šis iškilus meilės kelias žmogui kelia didelių reikalavimų. Kiekvienas ilgisi meilės, bet mūsų kultūra nebeperteikia supratimo, kaip tą ilgesį patenkinti. Priešingai, daro viską, kad kelias būtų nematomas per slogius beribio geidulingo pasitenkinimo debesis.

Žiniasklaidos ir lytinio švietimo pamokų keliamą grėsmę jaunimui

Kokią žinią apie seksualumą gauna mūsų visuomenės vaikai ir paaugliai? Tapo beveik nebeįmanoma apsaugoti jų nuo pornografinių vaizdų. Jei žiniasklaidos vartojimo, kiek įmanoma, ilgiau griežtai nekontroliuosime – o tai sukelia sunkių problemų šeimoje, – jie matys vaizdų ir filmų, kuriuose vienas žmogus naudojasi kitu savo geiduliams patenkinti.

Pakeliui į mokyklą savarankiškai apsipirkdami moksleiviai aptinka vadinamųjų žurnalų jaunimui, kaip antai *Bravo girl!* ir *Popcorn*, taikančių į vaikus bei paauglius nuo devynerių metų. Juose kiekvienas seksualinis palaidumas vaizduojamas kaip normali pramoga. Vokietijos tarnyba, atsakinga už jaunimui grėsmę keliančių žiniasklaidos priemonių įvertinimą, *Popcorn* įtraukė į tokių leidinių sąrašą, nes jo tekstai ir vaizdai propaguoja sdomazochistinius veiksmus. Tačiau tas žurnalas vis tiek pardavinėjamas.

Ta sėkla krinta į galbūt tėvų skyrybų įskaudintas ir sužeistas vaikų širdis. Jie neturi jokio pavyzdžio ir sverto, galinčių nuo tokių vilionių atbaidyti.

Vaikai nuo devynerių metų, kai jų dar visiškai nedomina lytiniai dalykai, lanko seksualinio švietimo pamokas. Mišrioje klasėje jie mokomi iš minkomosios masės formuoti lytinius organus ir ant bukagalių morkų mauti prezervatyvus. Sužino, kad seksualumas skirtas lytiškai pasitenkinti, seksualinę orientaciją galima laisvai rinktis, o homoseksualinius impulsus realizuoti, kad asmenybė nenukentėtų. Nepaisant to, nepilnamečių nėštumo atvejų gausėja ir tai dažniausiai baigiasi abortais. Vienintelis valstybinių įstaigų atsakas – noras seksualinio švietimo

pamokas pradėti dar nuo jaunesnio amžiaus. Tėvai, nenorintys, kad jų vaikai lankytų tokias pamokas, sulaukia bausmių ir dažnai bergždžiai ieško politinių bei bažnytinių institucijų pagalbos.

Ar ką nors gali stebinti, kad pirmųjų lytinių santykių amžiaus riba vis labiau smunka žemyn?

Kas bus iš jaunuolių, anksti pradėjusių lytinius santykius? Jie labai rizikuoja susirgti lytinėmis ligomis, kurių ūmiai gausėja. Jiems stinga paskatų ir jėgų ieškoti draugų ir plėtoti savo interesus. Vietoj to jie mėgina socialiai išgyventi klikeje, kuri dažniausia spaudžia vartoti alkoholį ir narkotikus. Jų darbingumas smunka, nes energija eikvojama „meilės santykiams“.

Kai kurie patiria vieną nusivylimą po kito ir niekada neišmoksta mylėti. Pasiekę amžių, kai reikėtų tuoktis, jie būna jau tokie sužeisti, kad jungtuvių nebenori. Kiti palaiko meilės santykį, galbūt ima gyventi kartu su savo partneriu. Atsiranda gilus ryšys be saistančio „taip“. Kai kuris nors iš jų nori susituokti – dažniau mergina nei vaikinai, – o kitas atkerta: „Apgailėstauju, bet dėl to nesitarėme“, skausmas gali būti toks didelis, kad atstumtasis daugiau taip nerizikuos. Amerikiečių filosofė Janet Smith, Popiežiškosios šeimos tarybos narė, teigia, jog amerikiečių tyrimai parodė, kad per pirmus trejus metus suyra 75 proc. santuokų, sudarytų iki santuokos kartu gyvenusių porų. Pasibandymai nepasiteisina.

Tokiomis sąlygomis sulaukti vaiko yra blogiausia, kas gali ištikti. Visais laikais vaikai laikyti palaima. Jei negalėdavo turėti vaikų, Biblijos moterys jausdavosi nubaustos Dievo. Mūsų kultūroje, kurioje vaikai ir paaugliai sistemingai genami į ankstyvus lytinius santykius, jaunutėms merginoms vaikas prilygsta praeiksmui, kurio

mėginama išvengti kontracepcija ar, blogiausiu atveju, abortu. Palaimos virsmas prakeiksmu dabar atsiliepia visai visuomenei.

Nenoras turėti vaikų

Regint galias žaizdas, daromas skyrybų bei jaunimo neįpareigojančio seksualumo, nenuostabu, kad vis labiau mažta noras turėti vaikų.

Ligi šiol apklausos rodydavo, kad dauguma žmonių vis dėlto trokšta šeimos ir vaikų. Tačiau, kaip paaiškėjo iš Vokietijos gyventojų tyrimo instituto 2005 m. studijos, noras turėti vaikų artėja prie žemų gimstamumo rodiklių. Nemaža 20–39 metų vyrų ir moterų dalis, būtent 26 proc. vyrų ir 15 proc. moterų, apskritai nebenori turėti vaikų. Tai reiškia, kad iš moterų, norinčių turėti vaikų, kas ketvirta susiduria su vyru, sakančiu: „Su manimi – ne!“, o vyrams, trokštantiems tapti tėvais, kas šešta moteris pareiškia: „Aš nenoriu vaiko!“ Studijoje daroma išvada: „prie nenoro kurti šeimą prisideda savirealizacijos veiksnys“.

Moterų tiesiai klausiant, kodėl jos nenori vaiko, dažniausiai atsakymas būna toks: „Gyvenu viena ir neturiu pastovaus partnerio.“ Šis motyvas svarbesnis už nuogąstavimą dėl ateities ir pragyvenimo lygio išlaikymą.

Argi tai gali stebinti pagalvojus, kiek daug nusivylimų ir sužeidimų iki vedybų amžiaus jau išgyveno jauni žmonės? Jiems dažnai stinga tėvų pavyzdžio, jie neturi tvirto emocinio pagrindo, yra klaidinami žiniasklaidos ir seksualinio švietimo pamokų, niekada nieko nėra girdėję apie nekaltumo iki santuokos vertybę, apie skautumą ir tyrumą, tiki, kad tinkamą partnerį suras išbandydami, ir galiausiai baiminasi susisaistymo ir atsakomybės už vaikus.

Tai ištarnos apie raidos tendencijas mūsų visuomenėje, ne apie kiekvieną individą. Žinoma, iš nusivylimų galima pasimokyti, ir kai kada ikisantuokiniai santykiai gali virsti gera santuoka. Pirmiausia visada ir bet kurią akimirką įmanoma atsiversti. Bet tam būtinas atsivėrimas Šventajai Dvasiai.

Mums reikalingas tyrumo sąjūdis

Tai, kas pasakyta, kiekvienam nesuinteresuotam tolesne seksualizacija turėjo parodyti: atėjo metas pabusti, atsistoti ir pradėti iš naujo kloti gyvybės kultūros pamatą. Pažeisti pamatą taip sklandžiai pavyko todėl, kad lytiškumą mes laikome privačiu dalyku, koks jis yra ir turi būti, jei gyvuoja teisingoje žmogaus gyvenimo tvarkoje. Kadangi mūsų visuomenės seksualizacija ir homoseksualizacija šluoja visas šios tvarkos ribas ir griaua šeimą kaip pagrindinę visuomenės ląstelę, tapo būtina atsikariauti moralinę mūsų kultūros teritoriją. Lytiškumas yra vieša tema, kaip jau seniai liudija homoseksualų paradai pagrindinėmis mūsų miestų gatvėmis.

Turint prieš akis galingas jėgas, vis sparčiau genančias mūsų tautą, pirmiausia jaunimą, į seksualizaciją, tokia kova gali atrodyti beviltiška. Unwinas teigia: „Susilaikymo įvedimas visuomenėje, įpratusioje prie seksualinės laisvės, yra svarbiausia ir skausmingiausia iš visų socialinių revoliucijų“⁵⁰. Nesipriešiname ideologiniam smegenų plovimui ir tam, kad atsirastų baimės aplinka, kurioje žmonės nebedrįsta kelti balso prieš visuomenės homoseksualizaciją. Politikoje, žiniasklaidoje ar švietimo sistemoje prieštarautojai užčiaupiami. Mokyklinių seserų vienuolijos Auerbache ir Rocco Buttiglione's pavyzdžiais pasiūsta žinia: *Nedrįskite! Neteksite darbo!* Tokia baimės

50 J. D. Unwin. *Sex and Culture*, p. 354.

aplinka yra plėtros totalitarizmo link ženklas. Tegu niekas nesitikti, jog procesas baigsis dabartine stadija. Kai išgirdau žaliųjų pirmininką ir kovotoją už pedofiliją Volkerį Becką apie įvaikinimą sakant: „Nesustosime, kol nepasieksime visko“, mane nupurtė šiurpas.

Tačiau aiškiai suvokime: tai – gyventojų mažuma, kuri, siekdama iškreipti mūsų vertybių tvarką, strategiškai veikė itin veiksmingai. O mūsų, trokštančių šeimos, vaikų, ateities, kurioje būtų išlikęs tikėjimas ir neatvėsusi meilė, – mūsų yra dauguma. Turime liautis tylėję. Yra šalių, kuriose jau keliamas balsas, – Jungtinės Valstijos ir Ispanija. 2005 m. pabaigoje šimtai tūkstančių Madride protestavo, nors ir nesėkmingai, prieš homoseksualų santuoką ir teisę įsivaikinti vaikus. Socialistų vyriausybė priėmė įstatymą. Bet pasipriešinimas susiformavo. Tolesni seksualinių aktyvistų veiksmai nebeslys taip sklandžiai kaip peilis per sviestą.

Net jei atrodo, kad jėgos nelygios, jokia pasaulio galia negali sukliudyti žmogui seksualumą paversti meile, o meilę integruoti į santuoką. Sunku, galbūt sunkiausia atsi-
versti praktikuojant netvarkingus lytinius santykius, bemat galinčius virsti priklausomybe. Tačiau galime sulaukti pagalbos, didesnės ir geresnės nei anksčiau. „Varge auga ir tai, kas padeda“, – sako poetas Hölderlinas. Šventasis Paulius tai išreiškia šitaip: „Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ (*Rom 5, 20b*).

Kūno teologija

Blogas elgesys prasideda nuo blogų minčių, o geras elgesys – nuo gerų minčių. Jonas Paulius II kaip niekas kitas iki tol apšvietė lytiškumą Šventosios Dvasios šviesa. Suvokdamas, kad *Humanae vitae* mokymas, nors ir teisingas, būtinas tinkamai perteikti, per savo pontifikato pirmųjų

penkerių metų bendrąsias audiencijas trečiadieniais išplėtojo „kūno teologiją“. Jono Pauliaus II biografas George'as Weigelis kūno teologiją laiko „teologine sulėtinto veikimo bomba, kuri sprogs kada nors trečiajame tūkstantmetyje ir turės dramatiškų padarinių“⁵¹. Šis „kada nors“ su Jono Pauliaus Didžiojo mirtimi tapo „dabar“. Kviečio grūdas nukrito į dirvą ir duoda vaisių. Kūno teologija atsiliepia į žmogaus širdies tikrąjį meilės ilgesį ir deda pamatus pilnavertiškam žmogaus gyvenimui, negana to, gyvybės kultūrai.

Bažnyčios istorijos tėkmėje nuolat būta mokymų ir sąjūdžių, kursčiusių gilų nepasitikėjimą kūnu. Katalikų galvose ir dar labiau išankstinėse nuomonėse apie tai, kas yra katalikybė, vis dar šmėscioja manichėjizmo, kuris moko, kad dvasia dieviška, o kūnas blogas, šešėlis. Tačiau kaip kūnas gali būti blogas, jei jį, kad apsireikštų ir žmogų atpirktų, prisiima pats Dievas?

Jonas Paulius II parodo: Dievas apsireiškia kaip tik kūne. Kūnas yra sakramentinis ženklas, apreiškiantis dieviškąją tikrovę. Dievas sukūrė žmogų kaip vyrą ir moterį, nes sukūrė jį mylėti, laisvai dovanotis kitam. Vyro ir moters abipusio dovanojimosi viršūnė ir įkūnijimas yra santuokinis lytinis aktas.

Jonas Paulius II vyro ir moters santykį aiškina trimis žmogiškosios egzistencijos pakopomis, mums apreikštomis Biblijoje: žmogus rojuje, žmogus istorijoje ir žmogus amžinybėje.

Keli Viešpaties žodžiai Jonui Pauliui II tampa langu, pro kurį žvelgiant atsiveria tikroji žmogaus paskirtis. Adomas ir Ieva nesigėdydami stovėjo nuogi Dievo ir vienas kito akivaizdoje. Laisvai dovanodamiesi vienas kitam tapo vienu kūnu.

51 George Weigel. *Zeuge der Hoffnung*, p. 358.

Su nuodėmingu nuopoliu atsirado gėdos jausmas. Adomas ir Ieva prisidengia vienas nuo kito ir pasislepia nuo Dievo. Kas atsitiko? Į širdį įslinko geidulys. Abiejų jaučiamas seksualinis potraukis reiškiasi nebe nuostabos kupinu grožėjimusi kitu kaip Dievo sukurtu asmeniu, nebeskatina dovanotis kitam, bet virsta troškimu užvaldyti kitą savo geismui patenkinti. Asmens kilnumas pažeidžiamas, nes jis paverčiamas objektu. Žmogaus širdis virsta meilės ir geismo kovos vieta.

Išeitis mums, nupuolusiems žmonėms, yra atgauti širdies tyrumą. Būtent tai turi galvoje Jėzus draudimą laužyti santuoką tariamai dar labiau sugriežtindamas žodžiais: „O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi“ (Mt 5, 28).

Jėzus nenori uždėti mums nepakeliamo jungo. Jis juk pažadėjo: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mt 11, 30). Priešingai, Jėzus parodo meilės išlaisvinimo iš vergavimo geismui kelią, kad geismas virstų meilės išraiška. Tada pora fizinio susivienijimo trokšta dėl abipusės meilės, o ne dėl troškimo pasitenkinti pasinaudojant vienas kitu. Vyras ir moteris susijungia tyra širdimi. Būtent tuo remiantis sudaromos geros santuokos.

Vyru ir moteriai mylėti reiškia vienas kitam dovanotis ir vienam kitą priimti. Jie susijungia kaip lygūs ir, būdami iš esmės skirtingi, vienas kitą papildo. „Tik per to, kas vyriška ir moteriška, dualumą pilnatviškai įgyvendinama tai, kas žmogiška“, – rašo Jonas Paulius II savo 1995 m. liepos 29 d. *Laiške moterims*. Jei žmogus myli taip, kaip Dievas, meilė tampa Dievo meilės atspindžiu: laisva, be išlygų, ištikima ir vaisinga. Žmogus pašauktas kaip tik tam ir tik taip numaldomas jo giliausias ilgesys. Bet šitai niekam nenukrinta į rankas kaip pramoga ir malonumas.

Tokios meilės reikia mokytis ir siekti padedant Dievo malonei. Tokia yra žmogaus laisvės kaina. Meilė, jei nėra atvira naujai gyvybei pradėti, aptemdoma. Kontracepcija mums yra tokia savaime suprantama, jog net nebejauname, kad nusidedame meilei.

Popiežius Jonas Paulius II kalba ir apie kūno kalbą, kuri gali būti atitinkanti tiesą arba apgaulinga. Lytiniame akte kūnas turi atnaujinti bei išreikšti „taip“, sutuoktinių ištartą prie altoriaus. O kontracepcija iškreipia pažadą paversdama jį „ne“: noriu tavęs, bet tavo vaisingumą atmetu.

Enciklikoje *Humanae vitae* rašoma: „Žmogui nevalia savavališkai sugriauti meilės kupino susivienijimo ir dauginimosi sąsajos.“

Tačiau žmogus, trokšdamas praktikuoti atsakingą tėvystę, tai yra vaikų skaičių derinti su visos šeimos gerove, turi teisę pasinaudoti šiandien labai tiksliais žiniomis apie moters vaisingumo ciklą. Šis metodas vadinamas natūraliuoju šeimos planavimu (NŠP). Jis patikimesnis už kontraceptinę piliulę ir neturi žalingo pašalinio poveikio. Tačiau NŠP daugeliui nežinomas, nes jo neįmanoma par-davinėti kaip gaminio. Vyras ir moteris moka ne eurais, bet periodiniu susilaikymu. Sutuoktinių poros, atradusios NŠP metodą, teigia, kad per tai jų meilė atsinaujino ir sustiprėjo.

Taigi krikščioniškasis mokymas apie moralę, atro-dęs mums kaip draudimų kodeksas, iš tikrųjų turi vieną tikslą – vesti žmogų iškiliu meilės keliu ir įgalinti kultūrą suklestėti. Unwino tyrimo rezultatai, prieštaravę jo asme-ninei nuostatai, parodė, kad kultūros klestėjimo sąlyga yra skaistumas iki santuokos ir monogamija santuokoje. Jei to laikysimės, išsipildys Jėzaus pažadas: „Aš atėjau, kad žmo-nės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų“ (*Jn 10, 10b*).

Suvokiame savo klaidingo elgesio padarinius, žinome, kaip teisingai elgtis, jaučiame malonės, kuri padėtų mums taip elgtis, poreikį.

Ką galime padaryti?

Revoliucionieriai paprastai nori prievarta keisti pasaulį, bet ne save pačius. Todėl žlunga didingi tikslai, kaip pasauliui pastaruoju metu paliudijo komunizmo iškilimas ir žlugimas. Jaunosios kartos tyrumo sąjūdis gali remtis tikrai taip atsivertusiais savo gyvenime žmonėmis. Tada jie aiškiai regi tikrovę, turi jėgų veikti. Visuomenėje turi būti aiškiai matoma tyrumo alternatyva.

Kas nori aktyviai veikti, tam reikia išmanyti kūno teologiją, natūralųjį šeimos planavimą, pagrindinius Magisteriumo raštus, kaip antai *Humanae vitae*, *Familiaris consortio*, *Evangelium vitae*, *Splendor veritatis*.

Mums reikia seminarų, perteikiančių tokias žinias, konkrečiai kreipiančių į atsivertimą ir siūlančių išgydymo kelią tiems, kuriuos dvasiškai sužeidė klaidingai įgyvendinamas lytiškumas.

Kas viso to galėtų imtis? Būtų galima manyti, jog Bažnyčios ar bent Katalikų Bažnyčia, turinti Magisteriumą, pasaulio pykčiui toliau neklaidingai skelbiantį katalikų mokymą apie moralę. Jis vis dar paveikus kaimuose, kiekviename mieste yra katalikiškųjų švietimo įstaigų, kunigai turi galimybę kiekvieną sekmadienį skelbti Evangelijos tiesą. Tačiau nuo tada, kai Kėnigšteino deklaracijoje kontracepcijos klausimas buvo paliktas kiekvieno sąžinei, bažnytinis skelbimas Vokietijoje tapo bedantis. Per pastaruosius keturis dešimtmečius procesas rutuliojosi Bažnyčiai rimtai nesipriešinant. Kultūrinė revoliucija praėjo be kultūrinės kovos. Tai tikriausiai galima paaiškinti baime

prarasti daugumą tikinčiųjų, žengiančių koja kojon su laiku. Tačiau argi laiko ženklai nerodo, kad Bažnyčia savo žavesio, savo patrauklumo neteko kaip tik dėl prisitaikymo prie laiko dvasios? Kai ji skuba paskui laiko dvasią, žmonės iš jos bėga; kai išlieka tiesoje, ji traukia it magnetas. Ar tai tik nebus jos pavyzdžio neturinčio nuosmukio priežastis?

Mirus Jonui Pauliui Didžiajam ir popiežiumi tapus jo įpėdiniui, savo dvasia artimam Jonui Pauliui II, *kairos*, mano akimis, pakito. Galbūt atsiras vyskupų, įsteigsiančių Jono Pauliaus II institutą Vokietijoje, ir bus galima pradėti atsikariauti teritoriją.

Kol kas veiklos privalome imtis mes, pasauliečiai. Kiekvieno iš mūsų balsas gali būti girdimas šeimose, mokyklose, darbo vietose, draugų būrelyje. Turime rizikuoti būti išjukti ir atstumti. Jei to daryti neišdrįsime, totalitarinės tendencijos taip sustiprės, kad pasipriešinimui prireiks didvyrių.

Tėvai, nors viduje dažnai jaučia kitaip, dažniausiai neprieštarauja tam, kas sakoma žiniasklaidoje, ir toleruoja namuose savo vaikų lytinius santykius. Kadangi gyvename laikotarpiu, kai yra teisėta ir visuotinai priimtina, kad žiniasklaida skleisť pornografiją, smurtą ir piktžodžiavimą Dievo atžvilgiu, žiniasklaidos naudojimą būtina kontroliuoti ir jaunąją kartą mokyti atsakingai naudotis žiniasklaidos priemonėmis. Gatavų receptų čia nėra, o naudojimosi žiniasklaidos priemonėmis klausimas kone kiekvienoje šeimoje yra konfliktų šaltinis. Nepakęsdami namuose savo vaikų lytinių santykių, greičiausiai matysime juos rečiau, nes jiems lova bus paklota pas draugą ar draugę. Tačiau taip jie gaus gairę, neleisiančią jiems klaidžioti tamsoje. Svarbiausia, kad vaikai, kad ir ką jie darytų, konkrečiai patirtų, jog yra mylimi.

Šeimos, kurioms pavyksta namie sukurti aplinką, tinkamą mokytis dorybių bei rengtis santuokai ir šeimai, iš išorinio pasaulio sulaukia milžiniško spaudimo. Per seksualinio švietimo pamokas viskas, ką jos pastatydino, vėl sugriaunama. Reikia, kad tėvai rodytų iniciatyvą priešintis seksualinio švietimo pamokoms ir reikalautų alternatyvų. Viena iš tokių alternatyvų – *Teenstar* (Paauglio žvaigždė) programa. Mums nereikia, kad vaikai susipažintų su kontracepcijos metodais ir būtų skatinami laisvai rinktis seksualinę orientaciją, norime pamokų, kuriose jaunimas išmoktų branginti vaisingumą ir gerbti gyvybę, sužinotų apie blogus nebrandžių lytinių santykių padarinius, būtų supažindintas su skaisčiu, tyru gyvenimu, rengiamas santuokai ir atsakingai tėvystei.

Mums reikia viešų protestų gatvėse, tokių, kokie prieš homoseksualų santuokas įteisinantį įstatymą buvo organizuoti Ispanijoje. 1968-ųjų karta ėjo į gatves, homoseksualai eina į gatves, o mes, krikščionys, išsigandę žmonių, tūnome pelių urveliuose. Tai galima ir reikia pakeisti. Jei netapsime papiktinimu, niekas į mus rimtai nežiūrės. Ieškokime galimų sąjungininkų. Šiais klausimais katalikai visiškai galėtų veikti išvien su evangelikais ir musulmonais.

Juo žmogus jaunesnis, juo šioje kultūrinėje kovoje jis autoritetingesnis. Kaip reaguotų *Bravo* ar *Popcorn* žurnalai, jei tūkstančiai jaunuoliai priešais jų redakcijų pastatus skanduotų: „Jaunimo žudytojai, jaunimo žudytojai“? Jaunuoliai, pasitraukę iš sekso cirko ar net – dar geriau – neke liantys į jį kojos, iš pradžių bus autsaideriai. Tačiau jie turės daugiau jėgų, daugiau gyvenimo džiaugsmo, linksmo, tyro žavesio – puikiausias savybes, kurių reikia bendraamžiams paskatinti rinktis naują, tyrą gyvenimą. Iš autsaiderių jie

netrukus taps vadovaujančiomis asmenybėmis, iš pradžių savo socialinėje aplinkoje, vėliau ir visuomenėje. J. D. Unwinas konstatavo: „Valdžią perima visuomeninė grupė, besilaikanti griežtesnių seksualinių normų“⁵².

Kelias yra siauras ir status, tačiau trokštančiųjų eiti iškilu meilės taku pusę palaiko širdies ilgesys, pagrindžia laukiančios negandos, stiprina natūralios gyvybinės jėgos ir Dievas.

„Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve“ (1 Jn 4, 16). Šiais Jono pirmojo laiško žodžiais popiežius Benediktas XVI pradėjo savo pirmąją encikliką *Deus caritas est*. Jis parodė, kaip gyventi meile, kad išsipildytų jos žmogiškasis ir dieviškasis pažadas. Žmogus sudarytas iš kūno ir sielos ir „tampa visiškai savimi tada, kai kūnas ir siela atranda vidinę vienybę“. Eroso virsmą agape popiežius nusako kaip visą gyvenimą trunkantį apsivalymo ir brendimo kelią, išlaisvinant „aš“ iš užsisklendimo, kad jis išmoktų dovanotis ir per tai galėtų atrasti save, negana to, Dievą.

Gyvename sumaišties laikais, kai tai, kas teisinga, tyra ir gražu, aptemdyta. Tačiau sykiu Jono Pauliaus II mokyje kaip niekada anksčiau ryškiai suspindi meilės tarp vyro ir moters kelias. Kiekvienas žmogus yra laisvas juo eiti ir užkrėsti kitus džiaugsmu, pilnatviškai numalšinančiu mūsų giliausią ilgesį.

Seksualinis tyrumas ir evangelizacija

Mūsų laikais vykstanti seksualinė revoliucija kėsinasi į žmogaus esmę. Jos poveikis jaučiamas visose gyvenimo srityse: klausimui, kas yra žmogus, jo santykiui su Dievu, artimu, šeimos ir tautos ateičiai. Jonas Paulius II,

52 J. D. Unwin. *Sex and Culture*, p. 369.

tiesiogiai patyręs „blogio ideologijų“ terorą XX amžiuje, savo paskutinėje knygoje „Atmintis ir tapatybė“ taip rašo apie abortus ir ES homoseksualizacijos politiką: „Leistina ir net privalu klausti, ar čia vėl – galbūt klastingiau ir slapčiau – neveikia blogio ideologija, mėginanti prieš žmogų ir prieš šeimą panaudoti net žmogaus teises.“

Europos Sąjungos viešumenei nepastebint, *gender* revoliucija per valstybines institucijas, universitetus ir švietimo įstaigas tyliai įsismelkė iki pat mokyklų ir vaikų darželių. Kas atsipeikėjęs dabar ima priešintis, gali tikėtis juodinimo, atstūmimo, mobingo, o kai kuriose šalyse jau ir baudžiamojo persekiojimo. Apakimas toks masinis, kad šydo nenutraukia nė šiandienės „blogio ideologijos“ padariniai – 50 milijonų abortų pasaulyje per metus, be galo žalingas šeimos irsmas, AIDS pandemija, demografinė pervarta dėl gimstamumo mažėjimo ir gyventojų senėjimo.

Atsakingas seksualumo praktikavimas, atitinkantis žmogaus kaip kūno ir dvasios vienybės kilnumą, galėtų mus – jei taptų visuomenės norma – iš mirties kultūros vėl sugrąžinti į gyvybės kultūrą. Abortų smarkiai sumažėtų, AIDS nebeturėtų ateities, gėjai, lesbietės, biseksualai, transseksualai atsiduotų savo polinkiams privačioje erdvėje, būtų padėtas pamatas šeimai, išaugtų noras patikimo santuokinio ryšio aplinkoje sulaukti vaikų. Argi nestebina tai, kiek daug žmonės yra pasirengę paaukoti dėl galimybės nevaržomai tenkinti savo seksualinį instinktą?

Lytiškumo prasmė yra meilė ir prokreacija, jo varomoji jėga – geismas. Tačiau jei geismas tampa lytiškumo tikslu, meilė ir prokreacija nukenčia. Visuomenė, nustojusi garbinti Dievą kaip Kūrėją, garbina žmogiškąją kuriamąją

jėgą, paversdama ją netikru dievu. O stabai žmonių nemyli, jie juos sunaikina.

Kova ne nauja. Ji vyksta visoje Biblijoje. Netikri lytiškumo dievai yra Baalas ir Ašera. Juos garbino pagonių tautos, tarp kurių reikėjo gyventi išrinktajai tautai. Izraeliečiai vis pasiduodavo pagundai ir pasukdavo klystkeliais, tarnaudavo baalamams ir piktindavo Dievą.

Pranašas Elijas privertė svyruojančią tautą apsispręsti. Jis surinko visą Izraelį ant Karmelio kalno, taip pat keturis šimtus penkiasdešimt Baalo ir keturis šimtus Ašeros pranašų. „Aš, vien tik aš, likau Viešpaties pranašas, o Baalo pranašų yra keturi šimtai penkiasdešimt vyrų“ (*1 Kar 18, 22*). Jis viską stato ant kortos, ant tikėjimo, kad gyvasis Dievas kiekvienam akivaizdžiai parodys savo galią. Dėl to rizikuoja savo gyvybe. Pranašas pasiūlo tautai: Baalo kunigai tegu aukoja savo dievui vieną jautuką, o jis aukosiąs kitą. Abi pusės pačios tegul neužkuria malkų, bet meldžia ugnies iš dangaus. „Dievas, kuris atsakys ugnimi, yra iš tikrųjų Dievas“ (*1 Kar 18, 24*).

Baalo kunigai šaukia, šoka, čaižo save, kol apsipila krauju, šėlsta, bet jų dievas tyli. Elijas šaiposi iš jų: „Arba jis yra užsisvajojęs, arba paėjęs į pakele, arba keliauja, arba galbūt užmigęs ir turi būti pažadintas“ (*1 Kar 18, 27*). Elijas atstato Viešpaties altorių, uždeda jautuką ant malkų, triskart užpila ant jo vandens, prieina prie altoriaus ir meldžia: „Atsakyk man, Viešpatie! Atsakyk, kad ši tauta žinotų, jog tu, Viešpatie, esi Dievas, jog tu vėl susigrąžini jų širdis.“ „Tada nužengė Viešpaties ugnis ir sudegino deginamąją auką, malkas, akmenis ir žemes. Ji sugėrė ir griovyje buvusį vandenį. Tai matydami visi žmonės puolė kniūbsčia, šaukdami: *Viešpats yra Dievas! Tik Viešpats yra Dievas!*“ Tai reiškė – kuriam laikui – galą Baalo kunigams.

„Nuvaręs juos žemyn prie Kišono upelio, Elijas ten juos nužudė“ (1 Kar 18, 37–40)⁵³.

Dievo ir žmogaus santykio drama per tūkstantmečius nedaug pakito. Mes irgi beregint užmirštame Dievą ir vietoj jo imame garbinti seksualumą. Atrodo juokinga ir tolima tikrovei viltis dėti į žmonių atsivertimą. Jei manoma, kad atsiversti *neįmanoma*, tai vyraujanti ideologija mūsų sąmonėje tikrai paėmė viršų. Vienintelė šalis, įstengusi gerokai sumažinti sergamumą AIDS, yra Uganda. Ir to pasiekta pirmiausia ne prezervatyvais – jie padėties niekur nepakeičia, – bet susilaikymo programomis. Jungtinėse Valstijose gyvuoja stiprus susilaikymo iki santuokos sąjūdis, remiamas valstybės 800 mln. dolerių ir keičiantis jaunimo seksualinį elgesį⁵⁴. Kodėl neturėtų būti įmanoma, kad toks sąjūdis atsirastų mūsų šalyje ir būtų remiamas į ateitį žvelgiančios vyriausybės?

Seksualizuotoje visuomenėje paprastai paplitusi nuomonė, kad seksualinis instinktas nesutramdomas, kad jokiū būdu nevalia reikalauti iš jaunų žmonių susilaikyti nuo lytinių santykių iki vedybų, kad tai prieštarautų žmogaus prigimčiai ir būtų lygiai taip neįmanoma, kaip ir priversti upę tekėti priešinga kryptimi. Žmogus nėra gyvūnas: jis apdovanotas valios laisve ir gali atsakingai naudotis savo laisve, pirmiausia taip, kad jo sprendimai padarytų galimą pasiaukojančią meilę.

53 Leanne Payne, padedanti žmonėms gydyti pataloginius seksualinius sutrikimus, atrado, kad svarbus vaidmuo tenka Baalo atsižadėjimui. Žr. jos informatyvią knygą: *Heilende Gegenwart. Heilung des Zerbrochenen durch Gottes Liebe*. Neukirchen-Vluyn 1999.

54 Trys *Abstinence-until-marriage* programos yra: *WAIT (Why Am I Tempted?)*, *Why kNOW* ir *Heritage Keepers*. Žr. *Center for Disease Control* studiją apie nepilnamečių seksualinę praktiką JAV: www.cdc.gov/nchs/data/series/sr_23/sr23_024FactSheet.pdf.

Pastatyti namą užtrunka ilgiau negu nugriauti. Judaistinė/krikščionišką seksualinę etiką padaryti kultūrą formuojančia jėga prireikė kelių tūkstantmečių, o jai sugriauti užtenka poros dešimtmečių.

Dabar privalome suvokti: jei norime, kad mes ir mūsų vaikai gyventume krikščioniškojoje kultūroje, mes, krikščionys, negalime vengti kovos su *gender* revoliucija. Seksualinė moralė krikščionis visada skyrė nuo pagonių, todėl jie pagonims visada būdavo krislas akyje. Būdavo persekiojami iki mirties ir vis dėlto įstengė paveikti ištisų žemynų kultūrą.

Sutrikdyti, o gal laiko dvasios suvedžioti ir Bažnyčios dviprasmiškos laikysenos susilpninti krikščionys leidosi būti nustumiami į gynybines pozicijas. Kėnių deklaratija Vokietijos vyskupai nepalaikė popiežiaus Pauliaus VI enciklikos *Humanae vitae*. Padarinys – seksualinė moralė nebėra skelbimo tema. Kas laikosi Bažnyčios mokymo apie seksualinę moralę, tą mokymą skelbia ir juo remiasi dirbdamas su jaunimu, gali laukti bėdų iš keturių pusių – tėvų, parapijos tarybos, žiniasklaidos ir galbūt net bažnytinės hierarchijos vadovų. Atsirado keista situacija: Bažnyčia nepaliaujamai puolama dėl to, kuo didelė bažnytinės tautos dalis nebegyvena.

Tačiau šis didysis neklusnumo Bažnyčios Magisteriumui eksperimentas žlugo. Krikščionybės lengvesnė versija neveikia. Vienintelis jos vaisius yra masinis žmonių atsimetimas nuo tikėjimo ir dramatiškas pašaukimų pašvęstajam gyvenimui sumažėjimas. Seksas iki santuokos, seksas už santuokos ribų, bendras gyvenimas nesusituokus, kontracepcija, homoseksualizmas, kasdienė pornografija – visi šie šiandien normaliais laikomi dalykai trukdo asmeniniam gyvam santykiui su Jėzumi Kristumi.

Netvarkingų lytinių santykių praktikuotojai neišvengiamai Jėzaus žinią traktuoja pasirinktinai, o kas Jėzaus žinią traktuoja pasirinktinai, negali juo sekti – bet visada, ligi paskutinio atodūso, gali atsiversti.

Jėzus pareiškė tai, ko, išskyrus jį, niekada nėra pareiškęs joks žmogus ir ką pareikšti gali tik Dievas: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane“ (*Jn 14, 6*). Jei jis *yra* tiesa, tuomet mes negalime spręsti, kuri tiesos dalis mums priimtina ir kuri ne. O taip darydami, jau nebesame kelyje, kuriuo *yra* jis. Tada gyvybei ima grėsti abortai, eutanazija, gimstamumo mažėjimas.

Drungnos krikščionybės pilkoji zona vaisių nesubrandina – Šventoji Dvasia tada negali dovanoti savo dovanų. Kunigai dažnai leidžia savo galiai atleisti nuodėmes dirvonuoti ir netenka galios gydyti bei išlaisvinti. Taip aptemdomas neišsivaizduojamai didžiulės malonės krikščioniui liudijimas.

Paulius Laiške romiečiams sako: „Jūs gi esate gavę ne vergystės dvasią, kad ir vėl turėtumėte bijoti, bet gavote įvaikystės Dvasią, kurioje šaukiame: *Aba, Tėve!* Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai. O jei esame vaikai, tai ir įpėdiniai. Mes Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendrąpėdiniai, jeigu su juo kenčiame, kad su juo būtume pagerbti“ (*Rom 8, 15–17*).

Šimtmečiais gyvenome kultūroje, kurioje krikščionišką tikėjimą dovanai gaudavome nuo lopšio, ir įpratome nekontroliuoti dėl to, kad esame pašaukti būti Dievo įpėdiniai. Šiandien tai keičiasi. Juo labiau krikščionys bus stumiami į paribį, juo labiau nyks pilkoji zona: vieni atsisakys paveldo, nes iš jo kylantys reikalavimai jiems atrodys per brangūs; kiti, kurie žinią priims visą ir gyvens ja visa, naujaip išskleis Šventosios Dvasios dovanas ir leis joms pasiekti vargstančius žmones.

Kai Šventoji Dvasia įžiebia asmeninį santykį su Jėzumi, žmogui nuo akių tarsi žvynai nukrinta. Širdyje staiga paaiškėja, kokiai meilei esame pašaukti. Tampa įmanoma ir neatidėliotina savo meilės santykius suderinti su Evangelija.

Būtent todėl naujos dvasinės bendruomenės naujoje evangelizacijoje taip akcentuoja asmeninio ryšio su Jėzumi pažadinimą. Jos žino, kad aukšti moraliniai reikalavimai virsta „lengva našta“, vos tik „sisisiekiami“ su Jėzumi. Dvasinės bendruomenės tikisi, kad jų nariai gyvens pagal Bažnyčios įsakymus, tačiau ligi šiol tyrumas jiems nėra evangelizacijos tema.

Ar tyrumo kelias gali tapti evangelizacijos pradiniu tašku?

Evangelija yra Geroji Naujiena visiems žmonėms, kurie slegiami bedieviško gyvenimo sunkumų prarado džiaugsmą. „Net palaužtos nendrės nelauš nei blėstančio dagčio negesins“ (*Iz 42, 3*). Kas nori būti girdimas žmonių, turi atsiliepti į savitą to laikotarpio vargą. Suvedžiotojai ir netikri pranašai siūlo greitos pagalbos priemones, nereikalaujančias asmens atsivertimo. Kas į tai įsileidžia, ilgainiui patvirtina, kad suvedžiotojai juo piktnaudžiavo turėdami savo interesų. Gerosios Naujienos skelbėjai irgi atsiliepti į laikotarpio vargą. Tačiau jie iš žmogaus reikalauja atsivertimo.

Mūsų laikų didysis dvasinis vargas yra suirusios šeimos ir iš to kylantys chaotiški santykiai. Prie to vargo prisideda postmodernizmo ideologai ir politinės partijos, skelbiančios šeimą esant istorine atgyvena. Tačiau šeimos žlunga, negana to, apskritai nebekuriamos pirmiausia dėl to, kad lytiškumas nebelaikomas turįs dvejomis paskirtį – besąlygišką vyro ir moters dovanojimąsi vienas kitam ir atvirumą naujai gyvybei. Žmogus, nejaučiantis priklausymo šeimai,

yra neatsparus baimei, depresijai, psichinėms ligoms, politinėms manipuliacijoms. O – pasak Franko Schirrmacherio⁵⁵ – žmogus, gyvenantis solidarioje šeimoje, turi daug daugiau galimybių įveikti ūmias krizines situacijas.

Todėl suirusių santykių bėda yra svarbus jaunimo evangelizacijos pradinis taškas. Kiekvienas pažįsta jaunuolių, kurie kenčia nuo chaotiškų santykių ir sprendimo ieško tik puldami vis į naują santykį. Jie turi sužinoti, kad yra ir kitas kelias – tyrumo kelias, kai centre atsiduria asmens kilnumas. Lytiškumas mūsų iškreiptame pasaulyje rutuliojasi turgaus aikštėje. Todėl turime eiti į turgaus aikštę ir ten jauniems žmonėms sakyti: pažiūrėk, štai kelias, kuriuo einant tavasis meilės troškimas išsipildys.

Jauni žmonės trokšta padaryti pasaulį geresnį nei padarė jų tėvai. Jie trokšta leistis naujų krantų link, peržengti sienas. Trokšta būti reikalingi ir nuveikti didelių dalykų.

Tyrumo kelias mūsų laikais yra didvyriškas sumanymas. Tai ne privatus šalutinis atsivertimo padarinys, bet politinis žingsnis, statydinantis gyvybės kultūrą, nes yra pamatas, ant kurio galima steigti šeimą ir gyventi. J. D. Unwinas rašo: „Dalinio susilaikymo įvedimas visuomenėje, įpratusioje prie seksualinės laisvės, yra svarbiausia ir skausmingiausia iš visų socialinių revoliucijų“⁵⁶.

Krikščionys neturi teisintis dėl to, kad ištikimai laikosi Bažnyčios seksualinės moralės mokymo. Priešingai! Jie žengia iškiliu meilės keliu. Žengia pakelta galva ir kiekvienam klausiančiam paaiškina, kokia yra sėkmingo gyvenimo priežastis. Tyrumas krikščioniškajai egzistencijai suteikia išorėn spinduliuojančio grožio ir džiaugsmo. Individo ar

55 Frank Schirrmacher. *Minimum. Vom Vergehen und Neuentstehen unserer Gemeinschaft*. München 2006.

56 J. D. Unwin. *Sex and Culture*, p. 354.

visuomenės sveikumas ir išgalės priklauso nuo to, kokių mastų juo gyvenama. Tyrumas spindi, o spindesys traukia.

Galėtų būti taip: dvasinės bendruomenės suvokia esminę tyrumo reikšmę individui, bendruomenei, visuomenei. Jei reikia, pačios pereina apsisvalymo procesą; tai suteiks jėgos ir vienprasmiskumo jų skelbimui. Savo narius supažindindami su lytiškumo, santuokos bei šeimos klausimais į dienos šviesą iškelia lobį, Jono Pauliaus II paliktą mums apaštališkojo paragavimo *Familiaris consortio* (tarp kitų) ir kūno teologijos pavidalu. Siūlo kursus, kuriuose atsižvelgiant į amžiaus grupes mokoma tyrumo kelio. Tyrumas tampa viešąja tema. Rengiami užsiėmimai, konferencijos, evangelizacinės iniciatyvos. Tai patraukia žiniasklaidos dėmesį. Susidomi vyskupai ir ima remti finansiškai. Įsteigiamas Jono Pauliaus II institutas, kur ugdomi propaguotojai, rengiami tolesnio ugdymo kursai kunigams ir visiems dirbantiems su jaunimu, atliekami socialiniai tyrimai. Institutas tampa girdimu balsu viešuomenėje. Vyskupijose steigiami dukteriniai institutai, artimai bendradarbiaujantys su dvasinėmis bendruomenėmis ir plataus akiračio politikais. Gimsta sąjūdis. Jis išauga ir kovoja reikalaujamas pakeisti mokyimo programas mokyklose – vietoje seksualinio švietimų pamokų vesti šeimos pažinimo pamokas. Išsikristaluoja atpažįstama gyvensena. Tyrumo kelias tampa visuomenėje regimas ir realia alternatyva visiems, kurie nenori būti sutraiškinti šeimą griaušančios *gender* revoliucijos ratų.

Kas tai – svajonė, vizija? Kovokime gerą kovą! Ta kova beviltiška bus tik tada, jei manysime, kad ją turime laimėti savo pačių išgalėmis. Sėkmė yra Dievo rankose. Sulig kiekvienu atsiverčiančiu asmeniu jau dabar brėkšta Dievo Karalystė.

Tarus, kad yra Dievas, dangaus ir žemės Kūrėjas, kad jis „sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos“ (*Pr* 1, 27), galima sakyti, jog mėginimu klonuoti žmones bei pretenzija pačiam nusistatyti sau lytį maištas prieš Dievą pasiekė savo absoliučią viršūnę. Biblija nuo pradžios iki pabaigos liudija, kad maištas prieš Dievą visada pakenkia žmogui. Pažvelkime į pasaulio būklę ir atkreipkime dėmesį į Biblijos pranašystes (pvz., *Lk* 21, *Mt* 24, *Apr*) – jau šiandien galime pradėti rašyti naują šios istorijos skyrių.

Nežinome, kokiame laiko taške esame, toli ar arti nuo laiko pabaigos. Krikščionims pabaiga visada arti. O kadangi savo inkarą esame išmetę toliau nei laiko pabaiga, gyvename viltimi. Walteris Niggas rašo: „Kol jie [krikščionys] neatsisakys tikėjimo Karalyste, tol jie neįveikiami“⁵⁷. „Tai nėra viena iš tų nedidelių, pasauliu apsiribojančių vilčių, kuriomis žmogus paprastai mėgina bent kiek sušildyti savo varganą egzistenciją, tai – žemę pranokstanti viltis, besiremianti dieviškuoju pažadu ir aprėpianti tai, kas didžiausia“⁵⁸.

Krikščionys, tikintys tuo, ką išpažįsta Tikėjimo išpažinimu, laukia Viešpaties sugrįžimo. Jie gyvena būdami tikri, kad istorija baigsis gerai, kad Kristus, ant kryžiaus įveikęs mirtį ir velnią, nugalės. Biblija dovanoja mums nuostabių ir įtaigių vilties įvaizdžių: amžinasis miestas, naujoji Jeruzalė, amžinoji laimė Dievo mums ruošiamoje buveinėje. Mirti turi kiekvienas žmogus – mirė žmonės iki mūsų, mirs ir po mūsų, taip pat tu ir aš, anksčiau ar vėliau, pasirengęs ar nepasirengęs, kankinamai ar maloningai,

57 Walter Nigg. *Das Reich, Geschichte und Hoffnung*. Zürich 1996, p. 217.

58 Ten pat, p. 10.

kupinas nevilties ar turėdamas viltį. Kaip visados, taip ir šiandien: svarbu *dabar* gyventi taip, kad būtum pasirengęs savo mirties valandai. Priklausomai nuo to, kiek tai darysime, trauksis baimė ir augs džiaugsmas.

Dievo Karalystė prasideda ne po mirties. Ji jau yra dabar ir čia – visur, kur žmogus palaiko vidinį ryšį su Jėzumi Kristumi ir žmonės Jame tampa viena. Fariziejų paklaustas, kada ateis Dievo Karalystė, Jėzus atsakė: „Dievo Karalystė jau yra tarp jūsų“ (*Lk 17, 21*). Padarykime ją regimą tyrumo spindesiu.

Europos Parlamento rezoliucija dėl homofobijos Europoje

Europos Parlamentas,

– atsižvelgdamas į tarptautinius ir Europos žmogaus teisių įsipareigojimus, nustatytus JT konvencijose dėl žmogaus teisių ir Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje,

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos nuostatas dėl žmogaus teisių, ypač į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartiją, taip pat į Europos Sąjungos Sutarties 6 ir 7 straipsnius,

– atsižvelgdamas į Europos bendrijos steigimo sutarties 13 straipsnį, kuriuo remiantis Europos Sąjungai suteikiama teisė priimti priemones, padedančias kovoti su diskriminacija dėl seksualinės orientacijos ir dėl kitų Sutartyje numatytų atvejų, ir skatinti lygybės principą,

– atsižvelgdamas į direktyvas 2000/43/EB ir 2000/78/EB, draudžiančias tiesioginę ar netiesioginę diskriminaciją dėl rasinės ar etninės kilmės, religijos ar tikėjimo, negalios, amžiaus arba seksualinės orientacijos,

– atsižvelgdamas į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 21 straipsnį, kuris draudžia bet kokią diskriminaciją dėl lyties, rasės, odos spalvos, etninės ar socialinės kilmės, genetinių ypatumų, kalbos, religijos ar tikėjimo, politinės ar bet kokios kitokio pobūdžio nuomonės, priklausymo nacionalinei mažumai, nuosavybės, gimimo, negalios, amžiaus arba seksualinės orientacijos ar dėl bet kokio kito pagrindo,

– atsižvelgdamas į Darbo tvarkos taisyklių 103 straipsnio 4 dalį,

A. kadangi homofobija gali būti apibrėžiama kaip iracionali homoseksualumo, lesbiečių, gėjų, biseksualų ir lytį pakeitusių (LGBT) asmenų baimė ar iracionalus bjaurėjimasis tokiais žmonėmis, taip pat tai pagrįsta nusistatymu, būdingu rasizmui, ksenofobijai, antisemitizmui ir seksizmui,

B. kadangi homofobija sutinkama privačioje ir viešojoje aplinkoje ir yra įvairių formų, pavyzdžiui, neapykantą, diskriminaciją kurstančios kalbos, patyčios, žodinė, psichologinė ir fizinė prievarta, taip pat persekiojimas ir žmogžudystės, diskriminacija pažeidžiant lygybės principą, nepagrįsti ir užgaulūs teisių apribojimai, kurie dažnai pateisinami siekiant išsaugoti viešąją tvarką, religijos laisvę ar apsisprendimo laisvę,

C. kadangi keliose ES valstybėse narėse neseniai įvyko susirūpinimą keliančių įvykių, apie kuriuos plačiai informavo žiniasklaida ir nevyriausybinės organizacijos, pradedant gėjų paradų ar eitynių, propaguojančių lygybę, uždraudimu, baigiant žymių politikų ir religinių lyderių neapykantą kurstančiomis ir grasinančiomis kalbomis, policijos neįgalumu užtikrinti taikių demonstracijų apsaugą ar net jų nutraukimu, smurtą propaguojančiomis homofobų grupių demonstracijomis ir siekiu keisti konstitucijas, kad būtų aiškiai uždraustos tos pačios lyties asmenų santuokos,

D. kadangi tuo pat metu demokratinę dvasią ir tam tikrais atvejais toleranciją patvirtino pozityvi visuomenės narių, pilietinės visuomenės ir vietinės bei regioninės valdžios institucijų, kurios pasisakė prieš homofobiją reakcija, taip pat ir teisingumo sistema, nes buvo panaikintos ryškiausios ir neteisingiausios diskriminacijos formos,

E. kadangi kai kuriose valstybėse narėse tos pačios lyties partneriai neturi vienodų teisių kaip skirtingų lyčių susituokę partneriai, todėl jie patiria diskriminaciją ir jų blogesnė padėtis,

F. kadangi tuo pat metu vis daugiau Europos šalių imasi priemonių, siekdamos užtikrinti lygias galimybes, socialinę įtrauktį, pagarbą ir apsaugą nuo diskriminacijos, patiriamos dėl seksualinės orientacijos,

G. kadangi Barroso vadovaujama Komisija paskelbė savo įsipareigojimą užtikrinti pagarbą žmogaus teisėms ir pagrindinėms laisvėms Europos Sąjungoje ir sudarė komisarų grupę, atsakingą už žmogaus teises,

H. kadangi ne visos ES valstybės narės priėmė teisės priemones, padedančias ginti pakeitusių lytį žmonių teises, kaip reikalaujama Direktyvoje 2000/43/EB ir Direktyvoje 2000/78/EB, ir ne visos valstybės narės skatina lygybę ir kovoja su diskriminacija, patiriama dėl seksualinės orientacijos,

I. kadangi ir toliau reikia imtis veiksmų ES ir valstybėse narėse siekiant pašalinti homofobiją ir skatinti laisvės kultūrą, toleranciją ir lygybę tarp piliečių ir nacionalinės teisės sistemose,

1. griežtai pasmerkia bet kokią diskriminaciją dėl seksualinės orientacijos;

2. ragina valstybes nares užtikrinti, kad gėjai, biseksualai ir lytį pakeitę asmenys būtų apsaugoti nuo homofobiškų neapykantą kurstančių kalbų ir smurto, ir užtikrinti, kad tokios pat lyties partneriai jaustų tokią pat pagarbą, galėtų išlikti orūs ir jaustis saugūs, kaip ir likusi visuomenės dalis;

3. primygtinai ragina valstybes nares ir Komisiją griežtai pasmerkti homofobiškas neapykantą ar smurtą kurstančias kalbas ir užtikrinti, kad susirinkimų laisvė, kurią garantuoja visos tarptautinės sutartys dėl žmogaus teisių, būtų iš tiesų gerbiama;

4. ragina Komisiją užtikrinti, kad diskriminacija dėl seksualinės orientacijos visuose sektoriuose būtų draudžiama, ragina priimti prieš diskriminaciją nukreiptus teisės aktus, numatytus Sutarties 13 straipsnyje, tai gali būti padaryta arba pasiūlant naujas direktyvas, arba sukuriant bendrą sistemą, kuri apimtų visus diskriminavimo pagrindus visuose sektoriuose;

5. primygtinai ragina valstybes nares ir Komisiją stoti į kovą su homofobija pasitelkiant švietimą, pavyzdžiui, agitacijos prieš homofobiją mokyklose, universitetuose ir žiniasklaidoje, taip pat pasitelkiant administracines, teismines ir teisėkūros priemones;

6. pakartoja savo poziciją dėl 2007 m. paskelbimo lygių galimybių visiems metais, taip pat kad Komisija privalo užtikrinti, jog visos diskriminacijos formos, minimos Sutarties 13 straipsnyje

ir Sprendimo dėl Europos metų 2 straipsnyje, yra vienodai sprendžiamos, taip, kaip nurodyta Europos Parlamento pranešime dėl Europos Parlamento ir Tarybos sprendime dėl Europos metų „Lygios galimybės visiems 2007 m. – kelias į teisingą visuomenę“, ir primena Europos Komisijai apie jos pažadą vykdyti stebėjimus šiuo klausimu ir atsiskaityti Parlamentui;

7. primygtinai reikalauja, kad Komisija užtikrintų, jog visos valstybės narės perkeltų į savo teisės sistemas Direktyvos 2000/78/EB nuostatas, nustatančias bendrą vienodo vertinimo įsidarbinant ir dirbant sistemą, ir teisingai jas įgyvendintų; taip pat ragina Komisiją užtikrinti, kad metiniuose pranešimuose dėl pagrindinių teisių apsaugos ES būtų įtraukta išsami ir suprantama informacija apie homofobiškus neapykantos nusikaltimus ir smurtą valstybėse narėse;

8. ragina visas valstybes nares imtis bet kokių kitokių, jų nuomone, tinkamų veiksmų kovojant prieš homofobiją ir diskriminaciją, patiriamą dėl seksualinės orientacijos, ir skatinti bei įgyvendinti lygybės principą savo visuomenėje ir teisės sistemose;

9. džiaugiasi kelių valstybių narių pastangomis pagerinti asmenų, pakeitusių lytį, padėtį ir gegužės mėn. 17 d. (tarptautinė diena prieš homofobiją) numačiusi surengti seminarą, kuriame numatyta keistis pažangiausia patirtimi;

10. primena savo prašymą, kad Europos Komisija teiktų pasiūlymus, užtikrinančius judėjimo laisvę Sąjungos piliečiams ir jų šeimoms, ir registruotiems bet kokios lyties partneriams, kaip nurodoma Parlamento 2004 m. spalio 14 d. rezoliucijoje dėl laisvės, saugumo ir teisingumo erdvės ateities;

11. kviečia atitinkamas valstybes nares galutinai ir visiškai pripažinti, kad homoseksualai buvo nacių režimo persekiojimo objektai ir aukos;

12. įpareigoja Pirmininką perduoti šią rezoliuciją Komisijai ir valstybių narių bei kandidačių ir narystei besirengiančių valstybių vyriausybėms.

Kuby, Gabriele

Ku-09 *Gender* revoliucija. Buldozerinis reliatyvizmas/Gabriele Kuby. – Kaunas: VšĮ *Caritas* leidykla „Artuma“, 2014. – 120 p.

ISBN 978-9986-461-65-4

Gabriele Kuby (g. 1944 m.) – vokiečių publicistė, vertėja, knygų autorė, konferencijų pranešėja, viešųjų debatų dalyvė. Šioje knygoje autorė apibendrina grėsmingus *gender* ideologijos skleidimo padarinius, atskleidžia, kad už šios ideologijos deklaruojamų, visuotinai priimtinių „nediskriminavimo“ ar lyčių lygybės siekių iš tikrųjų slypi grėsmingi tikslai: išnaikinti žmogaus lytiškumo tapatybę, sykiu paveikiant giliausią visuomenės sanklodą, ypač šeimos instituciją.

UDK 173

Gabriele Kuby

***Gender* revoliucija**

Buldozerinis reliatyvizmas

Redaktorė *Violeta Micevičiūtė*

Dailininkė *Silvija Knezekytė*

Išleido VšĮ *Caritas* leidykla „Artuma“, Rotušės a. 23, Kaunas
Spausdino „Spaudos praktika“, Chemijos pr. 29, Kaunas
Tiražas 2000 egz.

Gabriele Kuby (g. 1944 m.) – vokiečių publicistė ir vertėja, konferencijų pranešėja, viešųjų debatų dalyvė. Ji viena pirmųjų išvelgė ir ėmė skleisti žinią apie tikruosius tikslus ideologijos, ne tik propaguojančios savivalę renkantis lytį, bet ir *sistemiškai* genančios mūsų vaikus į ankstyvus lytinius santykius.

Autorė yra trijų vaikų motina, Katalikų Bažnyčios nare tapusi 1997 m., savo atsivertimo ir tikėjimo kelią aprašiusi knygoje „Mano kelias pas Mariją“. Kuby darbus labai vertina Bažnyčios ganytojai. Popiežius Benediktas XVI, 2012 m. spalio 12 d. audiencijoje priimdamas knygą „Globalinė seksualinė revoliucija“, dėkojo autorei už rašymą ir viešą kalbėjimą.

„Gender revoliucija. Buldozerinis reliatyvizmas“ – pirmoji į lietuvių kalbą išversta Kuby knyga. Joje apibendrinami grėsmingi *gender* ideologijos diegimo padariniai; atskleidžiama, kad už šios ideologijos deklaruojamų, visuotinai priimtinių „nediskriminavimo“ ir lyčių lygybės siekių iš tiesų slypi radikalūs tikslai: sunaikinti žmogaus lytiškumo tapatybę, sykiu paveikiant giliausią visuomenės sanklodą, ypač šeimos instituciją.

9 789986 461654